delfin

5

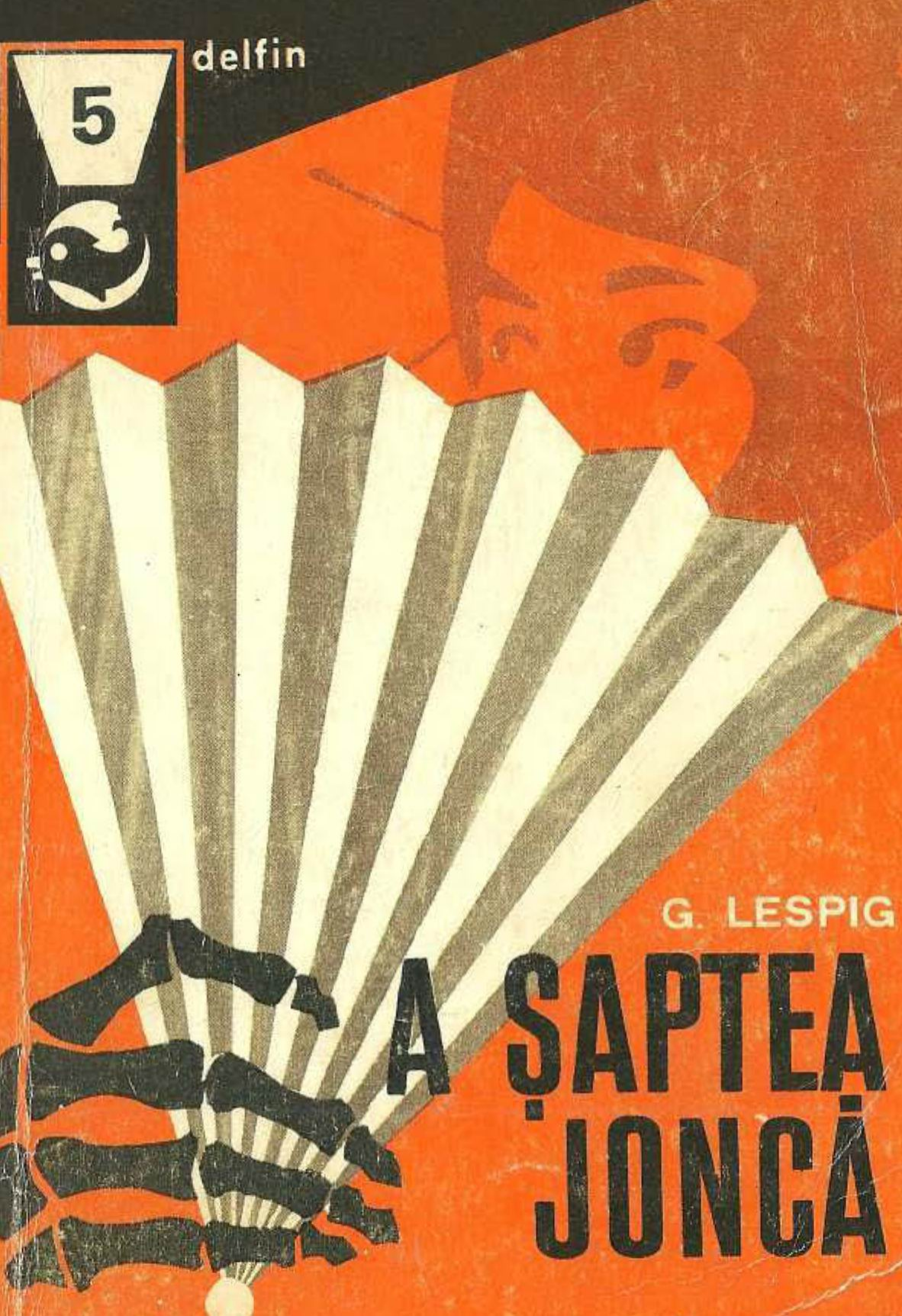

G. LESPIG

A ȘAPTEA JONCĂ

Lei 5

«Iată Birmania. Aici, portul Bassein. Sus, englezii. Jos, japonezii. Nici o frontieră. Război de gherilă în toată partea de nord. Inima războiului: Rangoon.»

În mijlocul acestui infern își fac apariția scufundătorii de luptă Ross și Robsky, locotenenți în U.S. Task Force, cu misiunea «prelungită» de a studia posibilitățile introducerii unui comando, de a ajuta frontul englez, de a restabili rețeaua distrusă de japonezi și de a ucide pe Kiubayashi, comandantul suprem al armatei nipone în Birmania.

Toate aceste lucruri devin și mai complicate prin intervenția frumoasei Liu, al cărui rol nu va fi înțeles decît de locotenentul Ross, și numai după mult timp.

Din fericire, oamenii săi, ascunși în A ȘAPTEA JONCĂ, dispun de nervi tari și reflexe sigure. Vor duce «afacerea» la bun sfîrșit în ciuda furtunilor, valurilor, ambuscadelor și trădărilor.

A șaptea joncă îl impune pe Guy Lespig ca pe unul dintre cei mai apreciați scriitori de romane de război.

EDITURA MERIDIANE

GUY LESPIG

A ȘAPTEA JONCĂ

În românește de RADU PONTBRIANT

EDITURA MERIDIANE
București, 1971

Eugen Palade

Guy Lespig
La septième jonque
© Éditions Fleuve Noire, 1968

CAPITOLUL 1

...320... 310... 320... Acul fosforescent bătea uniform. Prin ovalul de sticlă al măştii, Chester Ross observa rînd pe rînd, cu încordare, adîncurile de corali sfîşiaţi, busola cu baie de ulei prinsă de încheietura mînii şi cronometrul său.

Secundarul părea că se roteşte cu o iuţeală înspăimîntătoare, ca şi cum la o adîncime de trei braţe [1] timpul s-ar scurge mai repede decît în aerul liber !

Chester Ross se îndoia de reuşita misiunii sale. Cei de la statul-major nu prevăzuseră curenţii din trecătoarea din sud ; fusese nevoit să înoate la suprafaţă, luptîndu-se din răsputeri timp de aproape o oră, pentru a nu se înfige în pumnalele de calcar coraligen al strîmtorii.

Din fericire nici un observator japonez nu-l zărise prin apele învolburate.

---

[1] Braţ : unitate de măsură în marină, egală cu 1,83 m. (N. T.)

Acum însă aerul din cele patru butelii era pe sfîrşite. Şi nici vorbă să rămînă mai mult de două ore în apropierea ţărmului : cea de a şasea *Task-Force* [1] înainta în linie de atac spre Peleliu şi în cel mult patruzeci de minute trebuia să înceapă bombardamentul aero-naval.

Îşi amintea prea bine de iadul de la Kwajalein şi nu ţinea cu tot dinadinsul să ajungă la ţărm la vremea cînd băieţii din U.S.A.A.F. [2] vor fi ocupaţi cu grăpatul plajei !

O stîncă ascuţită ca un dinte de rechin apăru fără veste în faţa măştii locotenentului Chester Ross care, răsucindu-se uşor, luneca mlădios spre dreapta. Zări fundul mării, pustiu, cu nisip mărunt, în care se urmăreau crabi şi peşti plaţi, ciudat coloraţi.

Chester îşi simţi nervii încordîndu-se mai mult : adîncimea de patru braţe arăta că ţărmul trebuie să fie la mai puţin de o sută de yarzi [3].

Vedea parcă linia întunecată a cocotierilor, ascunzînd cazematele cu ambrazuri bine camuflate

---

[1] Task-Force : Corp de armată cuprinzînd atît unităţi terestre, cît şi de marină şi de aviaţie, trimisă cu o anumită misiune (N. T.)

[2] U.S.A.A.F. : Forţele aeriene ale Statelor Unite ale Americii (N. T.)

[3] yard : măsură engleză pentru lungimi liniare egală cu 91 centimetri (N. T.)

cuiburile de mitraliere la rasul solului și transeele acoperite cu ramuri de palmier.

Chest știa cu precizie locul în care se afla : la sud de mica insulă Kongauru, în dreptul Umurbrogalului.

Japonezii nivelaseră acolo o fîșie pentru decolare lungă de o mie trei sute de yarzi ; își amintea că o recunoscuse în fotografiile luate din avion, pe vremea cînd își pregătea misiunea.

Dintr-o zvîcnitură a labelor de cauciuc se lăsă pe fundul apei, vrînd să evite cu orice preț vîltoarea din trecătoare.

Cronometrul arăta orele 7 și 23 în clipa cînd prima mină se desprinse pe fondul albăstrui care de două ore constituia întregul univers al scufundătorului de luptă. O mină japoneză pîntecoasă, striată, avînd de fiecare parte trei fire de tracțiune și ancorată cu o funie de Manilla. Dacă o șalupă de debarcare, înțesată cu „marines", ar agăța doar unul dintre fire, bieții băieți n-ar avea nici măcar timpul să se mai întrebe de ce se răstoarnă șalanda.

Chest se imobiliză, suspendat între două ape. O undă de îngrijorare îi încreți fruntea sub mască ; nu-i mai rămîneau decît douăzeci de minute pentru a străbate trecătoarea la întoarcere. Șaizeci de minute de oxigen, dar numai două-

zeci de minute pentru a scăpa de aici, cina schimbării curenților.

Enervarea îl cuprindea, iar apropierea japonezilor nu contribuia de loc la liniștirea sa. Fără a mai pune la socoteală că pe insulă se afla o brigadă de scufundători ai *Marinei Imperiale*. Amănuntul acesta îi fusese comunicat cu amabilitate puțin înainte de a fi abandonat în largul mării.

Desprinse placa de acetat legată de coapsă și cu ajutorul unui poanson special notă cu grijă caracteristicile și poziția mașinăriei pe care tocmai o descoperise. Folosindu-se apoi de cleștele lung și ascuțit care-i atîrna de-a lungul piciorului drept, tăie cu infinite precauțiuni cele trei cabluri de tracțiune.

Chest își simțea acum sudoarea curgîndu-i pe obraz.

— Într-o bună zi tot voi da peste o amorsă cu destindere ! gîndi el fără voie, ca întotdeauna cînd scotea din funcție un asemenea dispozitiv. Oare ceilalți ce-or fi făcînd ?

De pe vedetă porniseră doisprezece înotători de luptă în această dimineață. Ce-or fi făcînd acum ? Au reușit ei oare să străbată strîmtoarea de corali ? Pierduse orice contact cu ei, în lupta aceasta a umbrelor, în care fiecare scufundător nu dispune decît de propria sa voință pentru a-și

învinge frica, în care fiecare om poate cedă ispitei de a renunța, fără teamă de ceilalți.

— Un tetraedru ! Piramida de beton ancorată în nisip își întindea spre suprafață cioturile ascuțite. Chester notă obstacolul pe plăcuța sa de acetat.

Un talaz se rostogoli undeva deasupra sa, stîrnind doar o unduire surdă. Chester plutea acum peste rămășițele sfărîmate ale unui ampenaj de avion ; fundul se ridica treptat iar deriva aparatului atingea suprafața.

— Și dacă rămîn blocat în trecătoare ? Instrucțiunile spun că în cazul acesta trebuie să tragi la mal din cauza exploziilor submarine...

Își aminti de Saipan. Cînd se desfășurase primul val de *Marines*, găsiseră trupul unui ombroască răstignit în semn de bun-venit...

Încă zece minute. Mușchiul se întări deodată și Chester simți cum îi tresare inima : oxigenul ! Dumnezeule, oxigenul ! Mușchiul devenea rigid, ca și cum o broască de gheață ar fi astupat tuburile inelate. Strînse cu amîndouă mîinile detentorul care încetase să mai fluiere și se răsturnă apoi pe spate, aproape sufocat.

Speriată, o actinie cu polipi multicolori își adună în juru-i corpul diafan.

Chester răscolea apa cu lovituri puternice de labe, care stîrneau pulberea de corali în vîrte-

juri prelungi. Degetele sale căutau febril, aproape înnebunite. Mănușa de cauciuc lunecă peste oțelul celor patru butelii, găsi ventilul de alimentare al ultimului rezervor, înverșunîndu-se asupra micuțului robinet cu fluture.

Chester Ross simți o răbufnire de aer pătrunzînd violent în plămînii săi sufocați.

Cronometrul arăta douăsprezece minute exact în clipa cînd Chest își dădu seama că urcă ca o săgeată spre suprafață, a cărei spumă o sparse precum un dop de plută. Strălucirea soarelui lovi ochii săi obișnuiți cu semiîntunericul verzui al cîmpiilor submarine.

În jurul unei construcții joase lucra o echipă. Zări un gradat care își biciuia ciudatele sale moletiere cu o nuia mlădioasă. În depărtare, un avion decola spre Ngesebus.

Simți cum este ridicat de picioare și zvîrlit apoi într-o vîltoare uriașă. I se părea că se năpustește asupra țărmului care dansa în fața geamului măștii sale cu viteza unei scînduri de surfing [1].

Dînd frenetic din mîini și din picioare izbuti să se scufunde în valuri. Imediat apoi se lăsă să cadă în picaj, evitînd la timp talazurile care se îndreptau zgomotos spre țărm.

Pătrunse fără veste într-un calm nemărginit

---

[1] Surfing : sport nautic practicat mai ales în Australia ; sportivul stă în picioare pe o scîndură rotunjită la un capăt, folosind valurile care îl duc spre mal (N. T.)

și se lipi de fundul apei, cu brațele și picioarele desfăcute, încercînd să-și vină în fire.

De data aceasta chiar că nu lipsise mult ca să fie aruncat pe nisipul plajei. Un accident obișnuit : n-ar fi fost pentru prima oară ca o sentinelă japoneză să se trezească cu un om-broască rostogolindu-i-se la picioare. De obicei înotătorul de luptă nu sta prea mult pe gînduri și, cu labele sale diforme de rățoi șchiop, alerga să-și caute adăpost în spuma care-l alungase. Și întotdeauna glonțul nipon îl ajungea pe scufundător, înainte ca acesta să se facă nevăzut.

Răstignit pe fund, Chester aștepta două minute, neîndrăznind să facă vreo mișcare, în timp ce suprafața clocotea deasupra lui. Mîinile sale înmănușate se înfigeau în sfărîmăturile de scoici ca și cum s-ar fi temut ca o mînă uriașă să nu-l smulgă din ascunzătoarea sa, expunîndu-l gol și fără apărare mitraliorilor niponi.

— Ticăloșii ! blestemă în gînd, era cît p-aci să-mi vină de hac ! Într-o bună zi îmi voi lăsa pielea în mîinile lor, cu porcăria asta a lor de pază a țărmului...

O șuviță de sudoare îi acoperi ochiul stîng, trezindu-l la realitate.

Acele cronometrului se roteau, tresărind la fiecare gradație, într-o implacabilă numărătoare inversă.

Schimbă azimutul cu o sută optzeci de grade și se întoarse pătrunzînd în umbra salvatoare de pe fundul canalului Babelthuap.

Pe măsură ce tetraedrele fantomatice cedau locul pustiului acoperit cu scoici, Chester își regăsea calmul. Pe măsură ce creștea adîncimea, albastrul deschis al apei devenea verzui și căpăta culori de smarald.

Chester se străduia să înoate cu o eficacitate deplină a mișcărilor pentru a-și păstra respirația regulată și pentru a face economie de aer. Batimetrul său arăta patru brațe adîncime cînd zări scurgîndu-se dedesubtul său marginea extremă a podișului de corali.

Înota acum suspendat printr-un neîncetat miracol deasupra unei prăpăstii semitransparente, ametitoare, pustie.

Exact cu patruzeci și două de minute mai tîrziu trecea strîmtoarea, luptînd împotriva mareei în creștere. Cînd ieși la suprafață în largul mării, insula Peleliu se confunda cu atolul său, puțin mai înverzită decît lanțul ei de coral. Orizontul era tărcat cu trîmbe ciudate de fum, negre și cenușii, înclinate spre vest.

Chiar în aceeași clipă uruitul apocaliptic îl sili să-și înalțe privirile : primele escadre de *Corsair*-uri și de *Hellcat*-uri se îndreptau spre Peleliu.

Şi deodată apărură cu toţii acolo ; Bowl şi Jeffrey, Thomlinson şi Baxter, Rabowski şi Ward : întreaga echipă de şapte. Fără a scoate un cuvînt se aşezară în linie, la o depărtare de cîte o sută de metri.

Chipurile scufundătorilor apăreau şi dispăreau printre valuri, dar Chester nu-i vedea pe toţi deodată pentru ai număra.

Primele explozii zguduiau straturile de aer cald de deasupra Peleliului. Fum şi pulbere, ca de zile mari, începuseră să răscolească în vîrtejuri cocotierii, cu răsuflarea lor de forjă.

Mugind sălbatic apăru vedeta, foarte joasă, rapidă, avînd bărcuţa pneumatică prinsă la babord, chiar la rasul liniei de plutire. Chester rupse un plic colorant şi marea deveni galbenă în jurul său.

M.T.B.-ul [1] vră larg şi se aşeză pe direcţia scufundătorilor. Şeful de echipaj coborî în *pui* [2] ţinînd în mînă colacul „prinde dacă poţi !"

Primul om-broască întinse mîinile şi în clipa următoare se trezi aruncat în barcă. Alt trup sări peste el. Şi încă unul. Cu un icnit de uşurare Chest îşi petrecu braţul prin colac şi, stăpînindu-şi o grimasă, simţi cum este smuls din apă şi zvîrlit în bărcuţă.

---

[1] M.T.B. : vedetă rapidă (N. T.)
[2] Pui : barcă mică cu o singură pereche de vîsle (N. T.)

Clătinîndu-se încă, își regăsi camarazii sub puntea vedetei speciale.

— ... Șapte ..., opt ..., zece ! Unsprezece ... Lipsă unul ! număra maestrul de cart, luînd poziție aproximativă de drepți în clipa în care Chester Ross pătrundea înăuntru prin tambuchiu.

Cei zece înotători de luptă își scoteau costumele șiroind de apă. Rămaseră nemișcați, peste chipurile lor încercănate de osteneală trecînd o umbră de neliniște.

— Allen ? Unde-i Allen ? întrebă Chest cu vocea lui uscată. Îi răspunse o tăcere încordată, ca și cum nimeni nu l-ar fi auzit.

— De data asta i-a venit rîndul lui Ted Allen, spuse unul, lăsînd să-i lunece scadandrul de-a lungul trupului, unsuros în ciuda talcului.

— În tot acest dute-vino al debarcării se va găsi vreun șlep care să-l pescuiască, spuse Chester, știind prea bine că asemenea născocire nu putea înșela pe nimeni.

Își lăsă privirile să lunece peste tovarășii săi ; și ei păstrau o mutenie încăpățînată. Nu se eliberaseră încă de clipele pe care tocmai le trăiseră, iar mintea lor nu părăsise cu totul adîncurile în care timp de patru ore încheiate luptaseră cu teama și cu renunțarea.

— Înotători japonezi ?

Clătinară din cap în tăcere.

Chest deschise ușa ermetică care îi despărțea de o mică sală de duș, pentru a îndepărta stratul de sudoare care-i acoperea trupul.

Oglinda îi trimise imaginea chipului său smead, parcă cioplit cu dalta și oacheș din pricina sîngelui indian care-i curgea prin vine.

Scund, foarte vînjos, sublocotenetul Chester Ross absolvise școala de scufundători-deminori ai marinei de la Stokes-Bay. Surprinzătoarea sa agilitate, precum și o rezistență cu mult peste cea obișnuită, făceau din el unul dintre cei mai buni înotători de luptă din Task-Force.

Unul cîte unul își lăsa să joace mușchii încordați de efort iar pielea lui brună se întindea cu suplețe, regăsindu-și elasticitatea și alungînd încetul cu încetul oboseala.

Willy Rand, telegrafistul de pe bordul vedetei speciale, aștepta în *roof* [1] înghesuindu-și trupul șerpuitor și deșirat sub tavanul prea scund.

— Trebuie să vă faceți raportul imediat, Sir !

— Da, știu. Primele șalupe vor pleca de aici la....

Consultă cronometrul pe care îl blestemase cu zece minute mai înainte.

— La nouă și treizeci. De obicei ni se lasă zece minute pentru a redacta „hîrțoaga“ ! Ross aruncă

---

[1] Roof : încăperea de sub punte (N. T.)

o privire. Cu maşina de scris-ţăcănind pe genunchi, cei doi ofiţeri de la informaţii şi începuseră să coplesească scufundătorii cu tăvălugul de foc al întrebărilor tehnice.

— Păi... Tocmai am primit un mesaj, Sir. Ordin să vă transbordăm imediat pe port-avionul Tuscaloosa.

— Ordinul cui ?

— Vasul-amiral S.S. Pennsylvania.

Ross aruncă telegrafistului o privire tăioasă ca o lamă.

— Şi ... pentru ce ?

Operatorul ridică din umeri.

— Nici o explicaţie, Sir. Nici una.

*

Era, într-adevăr, multă lume pe plajă în dimineaţa aceasta. Iar strigătele mulţimii se pierdeau în uruitul înfundat al resac-ului. [1]

Gîfîind după înotul îndelungat, fata se lăsă pe nisipul fierbinte şi scoţîndu-şi casca de baie îşi scutură buclele brun-roşcate.

Rudi Beümann se trînti alături de ea atingîndu-i uşor umărul şi urmări apoi cu un deget dis-

[1] Resac : valurile de coastă în direcţia malului (N. T.)

trat perlele de lumină care se rostogoleau pe pielea ei sidefie.

Fata se înfioră sub mîngîiere. Încă nu se obișnuise cu această senzație, nouă pentru ea ; Sandra abia ieșise din adolescență. Împlinise de curînd optsprezece ani și în tînăra femeie încă se mai putea bănui copila. Sandra Metriwitt părea chiar o puștancă, iar fardul încă timid care îi întărea trăsăturile obrazului nu izbutea, cu toată osteneala, s-o facă să-și piardă aerul copilăros.

Își rotunji spatele sub mîna lui Rudi apoi se îndepărtă, pufnind de rîs și de enervare. Întredeschise puțin ochii ; nu destul ca el să bage de seamă, dar suficient pentru a-l privi în voie printre genele ei lungi.

Sandra nu îndrăznea încă să-l privească drept în față ; se temea să roșească.

Prin crăpătura îngustă a pleoapelor ghicea că-i aplecat ușor deasupra ei și șovăind între dorința de a o săruta, teama de a o vedea ferindu-se și frica de a se face de rîs.

Ca și cum toți cei care se scăldau în apele Australiei, îndeosebi cei din Sydney, și-ar fi ațintit ochii asupra lor și mai cu seamă asupra lui, Rudi Beümann.

Ea încercă să-și țină răsuflarea și așteptarea făcu să-i treacă un fior de plăcere prin tot trupul.

Şi el era tînăr. Îi măsurisise să nu are decît douăzeci şi trei de ani ; isteaţă, ea ghicea că mai pune doi de la el pentru a rotunji. Doi, nu trei ; căci pentru a putea face parte din „*Marines*“ trebuie să ai douăzeci şi unu de ani împliniţi.

Rudi încreţi buzele, şovăind, încruntă sprîncenele şi îşi trecu repede mîna prin părul său prea blond.

Ea îi privea cu atenţie torsul care nu izbutea să se bronzeze şi ai cărui muşchi se rostogoleau armonios sub piele şi gîndi că este frumos — frumos ca un înger — şi că este nedrept că nu l-a întîlnit decît de opt zile.

Avea cîteodată ciudata impresie că fusese dintotdeauna hărăzită doar lui.

— Dormi, Sandra, şopti el din vîrful buzelor.

Se întinse prelung, de pe acum vicleană, înainte de a deschide ochii.

— Da, recunoscu ea... Poate din cauza soarelui... Spune, Rudi, ce-ar spune ai tăi dacă te-ar vedea aici cu mine ? Vreau să spun, ce-ar gîndi ei despre mine ?

— Cu siguranţă că n-ar spune nimic. Lucrurile acestea se obişnuiesc şi în America, ştii ?

— Dar... în Germania ?

Băiatul se încordă deodată. Căuta un răspuns pe care nu-l găsea. Lui Rudi Beümann nu-i plă-

cea să i se amintească originea. Mai ales cea a familiei sale.

La urma urmelor bunicul său fusese liber în a lua hotărîrea de a emigra în S.U.A., în 1920. Vînduse lăptăria pe care o avea în Schwarzwald și aruncase ancora în Argentina — o modă a epocii. Tatăl său hotărîse la rîndu-i să se stabilească în America de Nord. Își ridicase cortul în Wgoming. Un cort mărișor de altfel, de vreme ce avea acum o mare fabrică de hîrtie.

— Te-ai supărat, Rudi ?

Sfărîmă o grămăjoară de nisip între mîini apoi cuprinse fata.

— Sînt un prost.

Buzele lor se uniră, la început cu sfială, apoi amîndoi simțiră sîngele curgînd ca lava — la fel cum simțiseră cu patru zile înainte, atunci cînd se treziseră amîndoi pe plajă, noaptea.

Primul se desprinse Rudi și privi printre buclele ei dacă nu cumva se uită cineva la ei. La vreo zece metri o pereche rîdea. Simți cum roșește.

— E ora opt. E timpul să plecăm dacă vrei să cinăm la restaurant.

Degetele lui întîlniră foile unei cărți pe jumătate îngropate în nisip : *Savannah*. O cumpărase tocmai cînd a cunoscut-o pe Sandra.

Îi plăcuse din prima clipă, în fusta ei croită drept. O acostase cu stîngăcie... Cu atîta stîngăcie

încît ea pufnise în rîs. Era așa de nostim să vezi un „Marine" roșind de sfială.

Niciodată nu fusese frămîntat în asemenea hal un chipiu de marinar de degetele nervoase ca în ziua următoare, cînd venise s-o aștepte la ora închiderii magazinului, unde lucra Sandra...

Ea se ridică deodată și-și trase în grabă o fustă *corai* și un *polo*. Rudi o privea cu lăcomie avînd impresia de a fi într-adevăr cel mai norocos dintre bărbați.

— Da, trebuie să mergem acasă pentru a ne schimba, o auzi glumind. Nu e bine ca o fată tînără să rămînă pe plajă după ce se înnoptează.

El zîmbi și o îmbrățișă, amintindu-și clipa în care se deșteptaseră, cu patru nopți în urmă, chiar în locul acesta. Vîntul legăna coamele palmierilor de pe faleză. Mareea creștea, iar valurile începeau să le atingă lucrurile. În depărtare, luminile din Sydney străluceau sub bolta de catifea.

O luase încetișor în brațe.

În noaptea aceea fusese a lui și, mai tîrziu, cînd soarele îi trezi, și-a dat seama că o iubește din tot sufletul.

Chemară un taxi.

2053 Olympus-Pt : un hotel cu balconade din stuc, cu groom[1], restaurant și piscină. Sandra

---

[1] Groom : om de serviciu în livrea, comisionar (N. T.)

ar fi preferat o pensiune de familie sau o mică vilă unde să fie numai cu el în această lună de miere care, așa cum presimțea, avea să stîrnească multe furtuni în familia ei.

Dar Rudi hotărîse să ascundă în acest hotel de lux tainica lor fericire. De asemeni, nu-i displăcea s-o uluiască pe Sandra : solda pe șase luni de cheltuit în zece zile de permisie ! Și la ce bun să faci economii ? Se întorsese din Tarawa și insula nu-i lăsase decît un soi de amintiri confuze, un amestec de groază și spaimă.

Înțelegea acum mai bine de ce veteranii își făceau de cap și se întorceau în cartierul West în zorii zilei în furgoanele poliției australiene.

Intră în cameră, închise ușa în urma sa și o deschise larg pe cea cu geamuri. Dedesubt, Sydney-ul strălucea cu mii de focuri în noaptea țintuită cu aur.

— Știi, Rudi, mă întreb cîteodată dacă e adevărat... Sandra se apropiase fără zgomot. El stinse lumina și o simți lipindu-se de el.

— Nu, nu-i un vis, murmură el căutîndu-i buzele...

— ...Nu am decît să privesc calendarul, adăugă în șoaptă.

Trei bătăi puternice în ușă îi făcură să tresară. Rudi aprinse lumina. Aproape înfricoșată, Sandra pălise și tremura la pieptul lui.

— Sînt părinții mei care au pus să mă caute! gemu ea aproape plîngînd. Au venit să mă ia!

— Nu se poate: părinții tăi locuiesc în Kimberley.

Se apropie de ușa în care răsunau alte bătăi.

— Ce s-a întîmplat? întrebă el cu o voce pe care și-o dorea fermă.

— Poliția. Deschideți!

Rudi Beümann își mușcă buzele.

— Poliția! hohoti fata, acoperindu-și pieptul cu mîinile încrucișate.

Îi făcu semn spre camera de baie în care ea alergă să se încuie.

— Doamne!... și nu are decît optsprezece ani...

Abia trase zăvorul și ușa se roti pe balamale, împinsă cu umărul. Doi uriași cu căști albe se năpustiră în odaie, rîzînd. Îl înconjurară pe Rudi, lovindu-l cu palmele pe spate.

— Aha, băiete! Va să zică aici mi te ascundeai cu porumbița ta... Hoțule, hoțule!

Cel mai mare dintre cei doi, cel care purta gradul de *quater master* șef se îneca de rîs văzînd mutra încremenită a tînărului marinar.

Era limpede că gusta clipa aceasta în cel mai înalt grad. Fără îndoială că avea o plăcere sadică în a-și îndeplini treaba lui reglementară de piazărea cu atît mai mult cu cît se știa urît de toți cei din armată și marină.

— Cred că știi de ce-am venit, micule ?... Singurel pe-aici ? Nu ! N-o să mă faci niciodată să cred una ca asta, domnule Rrrrudi Boyeman'. *Hey ?*

Ușa camerei de baie se deschise și apăru Sandra cu chipul înspăimîntat.

— Sînt cu el... îngăimă ea.

Cei doi M.P. [1] se întoarseră deodată.

— Oho ! ia te uită ce mai bucățică ! făcu ostașul dezbrăcînd-o din ochi cu nerușinare.

— Fainăă ! rînji *quartier-maistrul*, cred că nu te plictisești cu ea, marinarule ?

— Încetați ! Încetați o dată ! scrîșni Rudi. Încetați ori... Lăsați-o în pace ! Auziți, lăsați-o în pace !

Cel mai voinic dintre cei doi îl ghionti cu cotul pe celălalt. Era limpede că cei doi M.P. trăiau cea mai grozavă clipă a vieții lor.

— Sigur că te lăsăm aici, strengarule !... Ah ! Ah ! Ah ! se strîmbă șeful, maimuțărind vocea întretăiată a lui Rudi, care, cu pumnii încleștați, îl țintuia cu privirea, gata să-și piardă cumpătul. Și apoi, așa se vorbește cu poliția militară, ce părere ai, Clark ?

— Ei, na ! Pe chestia asta îi vom lăsa o hîrtiuță !

---

[1] M. P. : poliția militară (N. T.)

Tipul scoase cu o încetineală calculată o foaie albastră din buzunar, în timp ce camaradul său chicotea cu neobrăzare.

— Tu eşti Rudi Beümann ? Operator-telegrafist, caporal al corpului şase de armată ?

— Da, eu sînt.

— Trebuie să te prezinţi mîine la unitate ! Poftim foaia de drum.

Cu o plăcere evidentă, găliganul cu cască albă dădu drumul foii să zboare prin cameră.

— Nu se poate, doar mai am trei zile, şefule ! Trei zile !

— Ba uite că se poate ! triumfă omul. Şi uite foaia ta de drum. Noroc, marinarule !

Se întoarse către tovarăşul său.

— Haide, Clark, să lăsăm porumbeii singuri !

Se aplecară pentru a putea păşi pragul.

— Şi încă ceva, micuţule Boyeman', caută mai ales să nu scapi trenul... Înţelegi ce vreau să spun ?

Îşi încrucişă pumnul ca şi cum ar fi purtat cătuşe şi se făcu că ţinteşte un punct în spaţiu. Trînti apoi uşa şi se îndepărtă chicotind într-una.

Rudi şi Sandra rămaseră o clipă împietriţi, neîndrăznind să se privească.

— Dar mai am încă trei zile ! Trei zile, înţelegi !

Sandra își reveni și se apropie să-și cuprindă iubitul.

— Știam că într-o bună zi va trebui să pleci, Rudi, mii de femei cunosc clipa aceasta.

— Da, dar nu în felul ăsta ! Ah ! nu, nu așa ! N-aveau dreptul să intre aici. Nu !

— Te rog, Rudi... Te implor...

Buzele ei se poticniră în fața cuvîntului iubitule

— Și ce-ai să faci tu ?

— Te voi aștepta, Rudi, te voi aștepta...

*

Plaja era inundată de soare, ba chiar de mai mulți aștri, căci aruncătoarele de flăcări ale celui de al treilea val intraseră de cîteva minute în acțiune. Trîmbe dese de fum ascundeau la intervale oameni mărunți, în salopete tărcate ca blana de leopard, ce alergau ici și colo, încercînd să se adăpostească de bătaia mitralierelor Kando și a mortierelor nipone.

Pilotul Dauntless-ului [1] viră pe o aripă și marea se înclină brusc în fața vizorului carlingii.

Pe locul radio-mitraliorului ședea un bărbat cu obrazul masiv, avînd umerii aduși înainte pentru

---

[1] Dauntless : tip de avion cu două locuri, folosit în aviația marină (N. T.)

a putea să încapă în locul îngust. Înghesuit între o parașută și un post de radio, al cărui mod de funcționare îi era necunoscut, locotenentul Bill Robsky, din corpul Rangers, blestema aviația, marina și armata de uscat la un loc, pentru faptul de a-l fi închis într-o asemenea cutie zburătoare. O cutie zburătoare la cheremul oricărui Mitsubishi [1] japonez.

Robsky tocmai își spunea că, pesemne, lucrurile nu prea merg cum ar trebui acolo, cu trei sute de metri mai jos, cînd pilotul scoase o exclamație.

— Iată vasul SS Tuscaloosa, Sir. Dați-mi legătura pe circuitul de apropiere.

— Poftim ? se înecă uriașul, neîncrezător.

Pilotul împinse mansa și aparatul se înclină ușor în față, ca și cum ar fi lunecat pe o rampă invizibilă.

— Butonul roșu, chiar în fața dumneavoastră. Cel notat *Dial Look*. Apăsați-l cu putere.

Bill Robsky apăsă cu întîrziere. Aruncă o privire temătoare înspre Peleliu. Insula dispărea literalmente sub stelele de fosfor și norii negri ai incendiilor.

Pilotul declanșă apoi deschiderea carlingii și parbrizul de plexiglas culisă lăsînd să pătrundă vîntul ca o vijelie.

---

[1] Mitsubishi : avion de vînătoare japonez (N. T.)

Oceanul era presărat cu o mulțime de cargouri, unele lăsînd dîre lungi de fum colorat, altele scuipînd flăcări sacadate. Freamătul salvelor făcea să vibreze ciudat planurile Dauntless-ului.

Bill avea oarecum impresia că asistă la un film de actualități căruia îi lipsea banda magnetică.

Un pocnet sec în fuselaj ; simți cum viteza scade brusc. În clipa aceea, mică și neînsemnată, pista de aterizare a port-avionului Tuscaloosa.

— La naiba ! să nu-mi spui că-ți vei așeza taxiul pe cutia aia, spuse el, cu gîtlejul uscat.

Pilotul probabil că deconectase circuitul de inter-comandă pentru a putea trece pe frecvența batmanului [1], căci nu răspunse.

Dauntless-ul vira din nou, luîndu-și direcția pe axul vasului apoi începu să coboare ca și cum aripile nu l-ar mai fi purtat. Bill își mușcă buzele. Nu avusese niciodată senzația aceasta. Părea că niciodată pilotul nu va izbuti să atingă micul dreptunghi al pistei de apuntare.

O adiere clătină bombardierul în picaj, sensibil acum la cele mai mici goluri de aer. Port-avionul dansa ca o jucărie.

Și avioanele acelea, împănate, aripă lîngă aripă la capătul pistei și ale căror elice le zărea rotindu-se în cercuri de lumină ?

---

[1] Batman : cel care dirijează apuntarea pe un port-avion (N. T.)

Cu siguranță că se vor face țăndări în ele.

Brusc, dedesubtul planurilor începu să alerge cu iuțeală marea ; dar nu albastră, așa cum o zărise de cinci ore încoace, nu compactă, curată și strălucitoare, ci agitată de o hulă urîtă, înspumată, verzuie și cu valuri ale căror creste se ciocneau țîșnind în sus.

Cu nasul în parașuta pe care o știa de prisos, cu inima la gură, ofițerul din corpul Rangers strecură o privire prudentă peste umărul pilotului.

Tuscaloosa se apropia în salturi. Pista minusculă a port-avionului nu va fi niciodată suficient de lungă pentru a învinge viteza de necrezut a aparatului. Batmanul își agita rachetele...

Trenul de aterizare se zăvorî și bielele pocniră sub fuselaj ca două împușcături de pistol. Bill închise ochii cînd zări turelele tunurilor de 40 sărindu-i în față.

Dauntless-ul devie brusc, țipînd ca o pasăre rănită. Elicea mugi încă o clipă apoi tăcu. Doar vîntul șuiera deasupra bordului de atac și peste muchia carlingii. Bombardierul de vînătoare se prăbuși deodată și Bill simți că este strivit de scaun în timp ce o forță uriașă îl trăgea înainte.

Cîrligul agăță cablul de frînare rapidă și aparatul se opri la mai puțin de douăzeci de metri de o escadrilă de Corsair-uri care se pregăteau de catapultare.

— Curată nebunie! Trebuie să fii ţicnit de-a binelea să faci o chestie ca asta! Capcana asta a voastră e o casă de nebuni!

Un Corsair se avîntă urlînd iar pintenul catapultei lovi limitatorul de cursă din capătul pistei. După ce zburâ un timp la rasul apei, vînătorul se ridică greoi.

O sumedenie de roboţi în salopete ciudate şi multicolore alergau încoace şi încolo, cu căşti antizgomot pe urechi.

Aripile Dauntless-ului se strînseră dintr-o dată şi Bill îşi plecă instinctiv capul.

— Locotenente, ar trebui să cobori acum.

În căşti răsună vocea calmă a pilotului, zgîndărind neplăcut orgoliul lui Bill Robsky. Îşi smulse casca şi se lăsă să lunece pe puntea metalică.

Două Corsair-uri furâ catapultate unul după altul şi pista se acoperi de aburi.

Unul dintre roboţi îi arătă cu mîna întinsă o uşiţă care da în pavilionul central.[1] Încercînd să răspundă, Bill nu auzi nici sunetul propriului său glas. Se răsuci pe călcîie şi sprîncenele i se înălţară, neîncrezătoare: Dauntless-ul cu care tocmai sosise se înfunda sub punte, purtat de o platformă pătrată.

---

[1] Pavilionul central: numele dat ansamblului de suprastructuri ale unui port-avion şi în special postului de comandă (N. A.)

Un magnetofon răspîndea ordine, seci ca niște plesnituri de bici. Ultimele Corsair-uri încheiau decolarea. Sus, deasupra flotei, se rotea o escadrilă de avioane de tipul Helldiver, cu trenurile de aterizare scoase în așteptarea apuntării.

Bill Robsky întoarse febril mînerul panoului blindat și se năpusti într-un coridor. Închizînd ușa în urma sa avea senzația că intrase în altă lume. Nici urmă de gălăgie; prin ușile blindate se auzea înfundat și nedeslușit doar zgomotul unor șuierături, ecourile unor aparate de radio și zumzetul turbinelor.

Puțin uluit, Bill urcă o scară de fier, se încrucișă cu doi mateloți ce coborau în goană, lunecînd cu picioarele pe balustrade, și ajunse în fața unei uși pe care scria OP-ROOM [1].

Ușa se deschise chiar în clipa în care se pregătea să bată, lăsînd să treacă un ofițer de marină îmbrăcat cu o tunică verde decolorată. Scund, cu părul foarte negru și foarte scurt, cu pielea întunecată, semăna cu un mulatru. Abia dacă îi aruncă o privire și mormăi ceva care, în funcție de dispoziție, putea trece fie drept scuză, fie drept insultă.

— Asta-i bună !... Ei ! așteaptă puțin ! răcni Robsky. Chester Ross, tu ești ?

---

[1] OP-ROOM : Încăperea ofițerilor (N. T.)

Ofițerul rămase o clipă nemișcat înainte de a se întoarce.

— Chiar el ! iar în fața mea se găsește neîmblînzitul Bill Robsky, din Rangers, zmeul din Airborne [1].

Bill Robsky și Chester Ross se cunoșteau încă de la West-Point [2]. Ross terminase cu gradul de cadet. Bill, mai puțin norocos, avea acum o lungă carieră de subofițer în urma sa.

— La naiba !... Nu ne-am mai văzut de la... De la...

— De la Matanikau [3] din 'Canal, scumpule, zbieră Robsky, în ziua cînd ți-am scos un ghimpe scîrbos japonez din picior, îți amintești ?

— Unul mai puțin. Și s-ar putea afla motivul prezenței tale pe pluta asta de lux ?

— Habar n-am.

— Ciudat. Și treburile merg chiar atît de prost la Paleliu încît marina a fost nevoită să apeleze la viteazul Rob' ?

Bill își frecă barba aspră a obrajilor.

---

[1] Airborne : trupele aero-purtate (N.T.)

[2] West-Point : Celebră școală de ofițeri în Statele Unite (N. T.)

[3] Mic curs de apă pierdut în jungla Guadalcanalului. Americanilor le-au trebuit patru luni pentru a-l trece. (N. A.)

— Crede-mă că n-am nici cea mai mică idee. Mă aflam în tabăra de instrucție de la Rabaul, din Noua Britanie, cînd m-au înhățat maimuțele astea zburătoare !

— Hai ! mîrîi Chester, coridorul ăsta te face să crezi că ești într-o țeavă. Să urcăm pe pasarelă. Cel puțin de acolo poți vedea ce se petrece.

Se cățără pe o scară, pătrunse printr-un manloh și străbătu un labirint de coridoare etanșate acustic. Robsky îl ajunse din urmă lîngă un hublou.

— N-ai văzut pe nimeni ?

Chest clătină din cap, înălțîndu-se pe vîrful picioarelor pentru a încerca să vadă ceva prin hublou.

— Degeaba, domnii ăștia sînt mult prea ocupați.

— N-ai încercat să afli ceva ?

— Eroii-amfibie nu vor să fie deranjați. Fac război, DUMNEALOR ! Noi sîntem turiști !

Chester rînji, apoi reluă în șoaptă :

— Se pare că prea merg bine treburile pe insula asta afurisită.

— Pe naiba ! Nu-ți poți da seama privind de sus...

— Eu vin chiar de acolo, închipuiește-ți.

Robsky căscă mari ochii săi cenușii și-și scăr-

pînă cu degetul mare cicatricea care-i brăzda obrazul drept.

— Ce spui ?... Dar asta înseamnă că faci parte din Task-Force.

— Da şi nu. Comand o echipă de scufundători. Ne-am dus să facem o mică recunoaştere în zori. Galbenii au instalat sisteme de apărare submarină. Iar lucrul ăsta nu se ştia !

Om-broască ! Exclamă plin de surprindere uriaşul Ranger. Asta-i bună ! Mocirlele Guadalcanalului nu ţi-au ajuns. A trebuit să te bagi şi în torpilele umane !

— Mi-era greaţă de măcelul en-gros !

Robsky îşi bătu tovarăşul pe umăr cu laba lui mare, încît Chester se lovi cu bărbia de hublou.

— Închipuie-ţi că pramatiile de la Navy erau cît pe-aici să mă ducă şi pe mine : deveniţi scufundător-deminor ! Misiuni speciale ! Supravegherea porturilor !... Aveau cu ce suci mintea unui tip care tocmai fusese spintecat, împreună cu tot batalionul său, la Tenaru. Să fii un specialist, mă rog ! Un tip pe care îl cauţi ACASĂ LA EL pentru o misiune şi pe care îl aduci înapoi cu mare alai !

Bill tăcu o clipă, urmărind cu privirea un Helldiver cu ampenajul ciuruit de schije, pe care pilotul încerca cu disperare să-l aplanteze.

— Și atunci ? întrebă Ross îndreptînd o privire ascuțită spre ochii uriașului.

— Ei bine, atunci am spus da ! Douăsprezece săptămîni de instrucție rapidă la Port-Moresby. Rapidă ori ba, era totuși vorba de Port-Moresby. Coborîri la țărm, whisky-ul și refugiatele indoneziene. Altceva decît un cort individual și rațiile de atebrină de dat pe gît cît îi ziua de mare... Dar ce s-a întîmplat ? Ce ai de mă privești așa ?

Chester își freca cu încetineală o mînă de cealaltă, cu sprîncenele încruntate.

— Cam încep să înțeleg de ce am venit noi aici, făcu el rostind fiecare silabă în parte. Tu faci parte din Airborne. Eu din JASCO[1]. Nimic comun. Doar un lucru : stagiul ăsta de înotător de luptă. Și, crede-mă, miroase de la o poștă a oase rupte... De la o poștă, Bill !

Într-un vacarm de fierărie, vînătorul rănit se sfărîma în clipa acea pe punte. Din ampenajul vertical țîșneau flăcări înalte. Aproape instantaneu tone întregi de zăpadă carbonică s'au revărsat peste bietul său schelet, în timp ce un robot îmbrăcat în asbest pătrundea șchiopătînd în

[1] JASCO : Joint Assault and Signal Company (N.A.)

vîlvătaie. Brațele lui diforme aveau la capete cîrlige de oțel.

Chester întoarse capul scîrbit.

— Ce mai cocteil ni se pregătește, bătrîne Bill !

CAPITOLUL II

În ciuda antrenamentului și a experienței sale, locotenentul Chester Ross nu putea suferi clipa aceasta. Instinctiv strîngea dinții în timp ce se așeza pe bancheta de campanie care, de trei zile, îi servea drept pat.

Ceasul său arăta ora douăzeci și patrusprezece minute.

Deasupra sa pesemne că marea începuse să devină purpurie, iar umbrele care se nășteau ascundeau complet capul periscopului. Cu toate acestea Ross nu se putea împiedica să se simtă încordat la gîndul că submarinul aștepta nemișcat la cîțiva metri de suprafață, fiind la cheremul oricărui torpilor japonez.

Întregul echipaj simțea fără îndoială aceeași neliniște, căci mateloții, cu ochii ațintiți asupra

cadranelor de cupru, păstrau o nemișcare încăpățînată.

Cei doisprezece din comando priveau și ei cu teamă pereții pătați cu ulei și plini de o țevărie infernală care le acoperea orizontul.

Deodată generatoarele electrice s-au auzit bîzîind mai înfundat : un marinar cu torsul gol și lucios tocmai pătrunsese în intrîndul care slujea drept odaie locotenenților Bill Robsky și Chester Ross.

— Șeful dorește să vă vadă imediat ! spuse omul trecîndu-și în dreapta ghemotocul de tutun de mestecat.

Cuvîntul *imediat* îi displăcuse lui Ross, care străbătu submarinul din compartimentul din față pînă la postul de veghe al periscopului. În urma lui uriașul Robsky își lovea căpățîna de toate robinetele.

Comandantul Alex Buckley sta aplecat, cu obrazul său sever încadrat de barba neagră, deasupra unei hărți acoperite de relevee. Puse jos un compas, verifică ceva la periscop și coborî cele două mînere.

— Gata de coborîre ! anunță el într-un microfon fixat în perete.

— De coborîre, scuipă amplificatorul.

Submarinul se cutremură din toate niturile și Al. Buckley se întoarse spre cei doi. Pentru

prima oară un surîs lumina chipul său cu trăsături aspre, iar ochii îi scînteiau șiret.

— Am verificat măsurătorile mele. Sîntem EXACT în punctul fixat. O milă și o sută douăzeci de yarzi pe telemetru. Îmi pare rău, nu mă pot apropia mai mult.

Ross își înghiți cu greutate saliva.

— Cerul ?

— Foarte acoperit. Ținînd seama că nu e lună, noaptea va fi absolută.

— Marea ?

— Hulă ușoară. Nu vă va da de lucru. Nici vouă și nici celor două bărcuțe pneumatice.

O tăcere de gheață se lăsă o clipă în coridorul strîmt și semicilindric. Tomahawk-ul se lovi de ceva tare care frecă coca, tresări răsunînd lugubru, apoi se imobiliză într-un zgomot progresiv de strivire.

Bill Robsky, care era la prima lui scufundare, se încleștase de puțul periscopului.

— Vom rămîne la fund o sută douăzeci de minute începînd de acum, anunță Alex Buckley trăgîndu-se distrat de barbă. Adîncimea este de zece brațe.

Dintr-un raft plin cu teancuri de hărți și de coduri scoase o ploscă argintie cu whisky și trei pahare de carton.

Pentru întoarcerea voastră a tuturor ! scandă ei grav. Căutați să-l răzbunați pe sergentul Evans și pe cei unsprezece băieți ai lui.

În pupilele strălucitoare ale ofițerului de marină apăru o clipă de licărire tristă. Chester Ross își aminti că Tomahawkul fusese singurul vas care scăpase din capcana de la Midway, în timpul invaziei. Al. Buckley locuia în Midway. Împreună cu familia sa...

— Nădăjduiesc, spuse Chester cu simplitate.

Alcoolul îi ardea gîtlejul ca focul. Tuși și întinse mîna.

— Bill și cu mine ne vom da toată silința, domnule comandant.

— Îi vom face să urle înainte să apuce ei să ne cureță ! supralicită Robsky, lacom.

Buzele lui Al Buckley schițară un zîmbet. Chest făcu un semn cu cotul camaradului său :

— Iertați-ne domnule comandant. Mă duc să-mi văd băieții. Și trebuie să trec să-l văd și pe ofițerul de la informații pentru ultimele instrucțiuni.

O scurtă strîngere de mînă, aproape pe furiș : Bill și Ross se pomeniră din nou împreună în compartimentul torpilelor. Echipamentul lor de scufundare, pudrat conștiincios cu talc, atîrna de pereți.

Cufundați în gînduri puseseră mîna pe el tocmai cînd ușa ovală care despărțea postul din față de camera de navigație se dădu în lături. Cei doi bărbați își întoarseră deodată privirile spre intrusul care venea să le tulbure ultima clipă de reculegere. Plini de nemulțumire îl văzură pe lunganul Dale frîngîndu-se în două pentru a putea pătrunde în cabină.

Chipul colțuros, ochii reci și pătrunzători, un început de chelie : toate contribuiau să-l facă antipatic. Însăși vocea lui rece și metalică, tăioasă uneori, cînd voia să dea mai multă greutate unei idei, te făcea să nu te simți în largul tău.

Simțeai că ofițerul acesta, care răspundea de debarcare, își pregătise misiunea cu hotărîre, cîntărind ipoteze și probabilități așa cum își calculează martingala un jucător de curse profesionist. În plus, Dale mai făcea parte și din statul-major interaliat : un lucru de care nici Ross și nici Robsky nu auziseră vorbindu-se niciodată pînă atunci.

Ofițerul schiță o ușoară oprire în pragul panoului etanș, ca și cum ar fi vrut să se convingă de ostilitatea celor doi din comando.

— Ecou foarte slab pe 340, analiză un difuzor.

Răspunsul sună nedeslușit.

— Ei bine ! căpitane Dale, ești în vizită la *morituri ?* mîrîi Robsky, cu vocea lui răgușită.

Uriașul, zeflemist și plin de viață, nu-l putuse suferi pe Dale din clipa în care îl văzuse. De altfel căpitanul Combined-staff [1]-ului nu făcuse nimic în tot cursul călătoriei pentru a mai strînge puțin legăturile. Neglijase chiar să se prezinte, iar Robsky îi aflase numele de pe plăcuța de identificare pe care o avea cusută pe tunică.

Dale nu acordă înțepăturii nici o atenție, străbătu postul torpilelor și atîrnă o hartă de unul dintre numeroasele manometre.

— Cred, domnilor, că ar trebui să repetăm ultimele instrucțiuni precum și să fixăm unele amănunte, secrete pînă acum.

Cuvîntul „domnilor" îi displăcu puternic lui Ross, care își reținu un zîmbet răutăcios. Prea mirosea a salon, a bătălie pe hartă între două cești cu ceai. Tonul monden nu era potrivit unor oameni care peste cîteva clipe trebuiau să-și încredințeze soarta norocului.

— Vă ascultăm, căpitane, scrîșni el aproape de limita politeții.

Dale se prefăcu că nu observă nimic și desprinse sulul care se desfășură singur.

— Iată aici Birmania. Aici, portul Bassein. Ne aflăm exact în fața lui.

Robsky și Chester încetară verificarea scafandrului lor negru, urmărindu-l cu atenție.

---

[1] Combined-staff : stat major mixt (N. T.)

— Sus; englezii. Jos japonezii. Nici o graniță : război de gherilă cam peste tot în nord. Plămînul acestui război : Rangoon. Un port legat de regiunea de sus printr-o cale ferată ce duce pînă pe front.

Ross aproba în tăcere. Fără a cunoaște denumirile geografice, știa urmarea : Dale le-o repeta într-una, dimineața, la prînz și seara de trei zile încoace.

—...La cincisprezece septembrie, în ziua atacului de la Pelau[1], două escadrile de B 29 și de avioane de tipul Mitchell, de la Ciun-King, precum și o unitate engleză de bombardiere Halifax care au decolat din Calcutta, și-au unit forțele pentru a distruge acest cuib de vipere...

— Obiectiv distrus în procent de șaptezeci la sută ! recită Robsky îmbrăcînd cu atenție pantalonii scafandrului său de neopren[2]. Două cargouri scufundate la intrarea în port blochează traficul. Frontul se înăbușă, vom cîștiga războiul, mi-e gîtul uscat !

Dale își manifestă dezaprobarea bătînd distrat cu degetele pe rezervorul de aer comprimat al tuburilor lans-torpilă.

— Din păcate sînt șmecheri și au îndreptat tra-

---

[1] Pelau : numele insulei Peleliu, în dialect local (N. A.)

[2] Neopren : cauciuc sintetic folosit la confecționarea costumelor de scafandru autonom (N. T.)

ficul spre Bassein, port de mîna a doua, legat și el de calea ferată, în acest loc ! se văicări Ross care nu avea modestia triumfului.

— Vă rog. Deci esențialul trece prin Bassein. Tancuri, muniții, arme, întăriturî, materiale și provizii se scurg pe aici înainte de a se îndrepta direct spre zona de luptă.

Ross auzea vocea ofițerului prin vată ; se așezase pentru a îmbrăca haina etanșă și se întreba dacă tînăra Liu Wong Hinh mai trăia. Ceea ce, oricît de optimist ar fi fost, părea prea puțin probabil.

— Iată deci situația în ansamblul ei. Să mai adăugăm la aceasta că lucrurile nu merg prea bine în partea dinspre Myitkyina și că Șindiților[1] le este din ce în ce mai greu să reziste.

Controlul de la centru anunță în clipa aceea un interfon în toate compartimentele. Observatorii la postul de navigație !

Chester își simți inima bătînd mai puternic. Ordinul acesta, o știa, preceda, pe oricare submarin din lume, ieșirea la suprafață.

Făcu cîteva mișcări pentru a-și verifica costumul. Aparatul Davis cu circuit închis îl aștepta

---

[1] Șindiți : trupe britanice formate din diferite naționalități (australieni, indieni etc.) care au luptat în Extremul Orient în timpul celui de al doilea război mondial (N. T.)

lîngă compartimentul etanș. Nu-l va pune decît în ultimul moment. Își controlă cu grijă busola cu cadran luminos. De ea depindea precizia debarcării sale. Și cea a celor din comando, căci el urma să-i călăuzească.

Dale strînsese harta și desfășurase un plan la scară mare al regiunii portului Bassein. Delta fluviului Irrauady semăna cu o mare arteră care se ramifica într-un labirint de tentacule înainte de a se pierde în ocean. Fiecare cot constituia un cot natural de necucerit din pricina răspîndirii obiectivelor.

— Amintește-mi misiunea dumitale, locotenent Robsky !

Dale rostise aceasta fără a ridica măcar cu un sfert de ton glasul său de gheață, ca și cum pentru el n-ar fi fost vorba decît de enunțarea unei probleme. O simplă problemă de tactică în care riscurile, sîngele și frica executanților nu reprezintă decît simpli parametri.

— Pentru a micșora riscurile a două debarcări succesive, începu uriașul cu glas monoton, mă folosesc de prilejul debarcării comando-ului Ross. De aici, mă îndrept numaidecît în sus spre Arkan ca să studiez posibilitățile introducerii unei grupe de partizani care ar putea paraliza întăririle aduse de japonezi.

— Sau cel puțin ar putea ușura frontul englez, precizează Dale. Și nu uitați că nu trebuie să interveniți ÎN NICI UN CAZ ! Prezența voastră trebuie să rămînă ascunsă și japonezii nu trebuie să observe nimic atîta timp cît nu s-a hotărît angajarea voastră în luptă.

— Știu. M-ai făcut să repet într-una ca o maimuță toate astea.

— Care sînt punctele-cheie ale misiunii dumitale ?

De data aceasta Robsky își simți obrajii năpădiți de roșeață și se stăpîni cu greu. Ofițerul acesta de salon îl va mai considera multă vreme drept o paiață ascultătoare ? Unde fusese în zilele Guadalcanalului de își lua acum aerele acestea de strateg ?

— Ei bine, dumneata, locotenente, ce-ai de făcut ?

— Localizarea zonei de activitate, supravegherea itinerarului Bassein-Mandalay, găsirea grotelor și a zonelor de refugiu naturale, planul de nomadizare..., eventual zona de recuperare a parașutiștilor...

— Perfect. Dumneata, locotenente Ross ?

— Restabilirea rețelei Parangului de sud, destrămată acum patru luni de către niponi. Dacă e posibil, bineînțeles. În scopul de a informa pe za-

harisiții ăia de la statul-major despre ce învîrt japonezii la Myitkyina de-i bat la fund pe Limey[1], bunii noștri prieteni. Dispun de un radio-telegrafist, Rudi Beümann, și de doi observatori, John Raid și Stan Barett. În caz de încurcături, ceea ce se va întîmpla negreșit, trebuie să încerc să ajung pînă la marele Bill Robsky, aici de față!

O licărire de plictiseală umbri privirile ofițerului, singurul lucru oarecum uman ce apăruse în ochii de gheață ai căpitanului Dale în tot timpul convorbirii.

— Ai toate șansele să reușești, locotenente! Prudența se impune însă.

— Cei din comando, echipați-vă! răsună în difuzor circuitul general. În douăzeci de minute ieșirea periscopului la suprafață.

— Prudență! rînji Chester. Recunoști că toate deducțiile dumitale nu se sprijină decît pe ipoteze...

— Valabile, locotenente, valabile! Liu Wong Hinh trăiește — dovadă că ea a transmis mesajul, comunicînd că încetează orice emisiune și că japonezii au pus mîna pe comando-ul sergentului Evans.

---

[1] Limey: poreclă dată marinarilor englezi care, pentru a evita scorbutul, erau pe vremuri obligați să consume lămîi (N. A.)

— Atunci de ce nu trimiteți acolo pe tatăl ei, de vreme ce luptă în marina engleză ? El cel puțin este de orgine birmană. Dacă dumneata crezi că indigenii se vor lăsa păcăliți de culoarea pielii mele !...

— Localnicii, poate nu. Japonezii însă, da. În orice caz de tatăl ei nici nu poate fi vorba. S-ar afla repede de fiul risipitor apărut din nou, ca prin minune, în țară ! Dumneata însă, dumneata, nu va trebui să te arăți.

— Bine-ar fi să fie așa cum spui, că de nu cei trei băieți ai mei și cu mine am face bine să ne antrenăm de pe acum pentru marathon ! Căci de acolo și pînă la terenurile de vînătoare ale lui Robsky...

— Ai fotografia fetei ?

Chester se lovi pe frunte.

— Aici, înăuntru.

— Atențiune ! Atențiune ! Toată lumea în stare de alarmă. Cei din comando-uri în compartimentul central. Scufundătorii la postul de evacuare.

Chester aruncă într-o doară o privire disprețuitoare lui Dale și plecă mulțumit că-l părăsește pe acest om de marmură după o ultimă obrăznicie. Era sătul de a sta închis în cilindrul acesta, în care fiecare zgomot răsuna amplificat și metalic, în care glasurile celor mai apropiați luau in-

tonații neobișnuite, în care pînă și aerul era încărcat cu mirosuri grele de ulei, ba chiar și de clor.

Pătrunse în cabina echipajului. Băieții erau aproape echipați. Pocnind din degete, făcu semn observatorilor săi, Stan Barett și John Raid, să-l urmeze. Cei doi scufundători își asigurară „Davis"-ul și pătrunseră la rîndul lor în încăperea maiștrilor.

Chester întîlni privirea neliniștită a prea tînărul Rudi Beümann. Îi adresă un surîs mecanic.

De ce dracu alesese Dale un asemenea copil pentru misiunea asta; o întrebare pe care și-o punea de cînd Tomahawk-ul apăruse la suprafață, la două ancabluri de port-avionul Tuscaloosa.

La postul central comandantul îi îndreptă spre un loc cuprins între o măsuță rabatabilă și dispozitivul de lansare a geamandurei S.O.S.

— Deschideți evacuările la șase și la unu!

Inginerul mecanic apăsă două leviere și aerul comprimat pătrunse în balastierele laterale cu o presiune de 1800 kilograme pe centimetru pătrat. În clipa următoare coca se ridică.

— Decolăm, domnule căpitan.

— Fiți gata pentru ieșirea la suprafață!

Un marinar cu obrazul lucind de soare se năpusti în compartimentul central și apucă volantul

de zăvorîre a manlohului. Chester se chirci în timp ce privea spre Stan Baret, un voinic bucălat care vorbea într-una despre fete. Acum însă păstra o tăcere atentă și nu scăpa din ochi capacul rotund de deasupra capului său. John Raid, un lungan cu obrajii albăstriți de barba aspră, părea că se reculege.

— Scoateți periscopul de atac !

În șuieratul aerului comprimat, tubul lung și neted ieși din puțul său vertical, scoțîndu-și ochiul de sticlă la opt metri deasupra turnului. Al Buckley își întoarse chipiul cu cozorocul la spate, un gest obișnuit al tuturor comandanților de submarine, apoi își apropie ochii de cele două oculare.

— Suprafața ! anunță o voce încordată.

Al Buckley se răsuci iute în jurul său și se îndreptă din mijloc, liniștit. O simplă privire : marinarul deschise zăvorul „Davis"-ului. O băltoacă de apă se prăvăli la picioarele sale ; se repezi apoi în sus prin manloh. Chester îl urmă numaidecît, aproape călcînd pe mîinile lui Robsky, care se cățăra chiar în spatele său. Cum ajunse pe platforma de veghe simți o adiere de aer cald mîngîindu-i obrazul. Instinctiv deschise ochii mari.

Cîteva lumini scînteiau, prost camuflate, deasupra apei negre ; hula amplă dar nu prea înaltă nu era suficient de mare pentru a putea legăna

lunga coca a Tomahawkului în semiimersie, lovindu-se ușor de pereții verticali ai turnului.

Lui Robsky îi trebui cîtva timp pentru a-și strecura umerii săi prea lați și luă apoi loc pe podeaua spiraiului cu un oftat de ușurare.

— Vezi ceva, Chest ?

Ross se ghemui pentru a face loc lui Stan Barett. Aplecîndu-se ușor constată că submarinul nu ieșise complet la suprafață ; doar turnul ieșea din apă iar coca era acoperită de hula regulată. Marinarul care scruta malul cu ajutorul unui binoclu pentru noapte se întoarse brusc.

— Nu se vede mare lucru, Sir. Portul se află la babord. În mod normal ar trebui să fim chiar în dreptul locului de debarcare.

— Distanța ?

— Să spunem... o mie cinci sute de yarzi. Releveu, trei, patru, zero.

— Trei sute patruzeci, repetă Bill Robsky, reglînd săgeata indicatoare a busolei sale.

— Să-i dăm drumul, spuse Chester simplu, coborînd cu spatele pe scara metalică. Intră în apă repede, fără a atinge puntea nici măcar cu vîrful piciorului. În urma sa, cei trei se lăsară să lunece în liniște, fără o clipoceală.

— Patruzeci de minute, începînd din acest moment, Sir, atrase atenția marinarul.

Chester își făcu vînt puternic din amîndouă picioarele și în aceeași clipă pierdu submarinul din vedere. Lîngă el înota Bill Robsky. În urma lor, Stan Barett și John Raid. Își țineau cu toții brațele lipite de trup, înaintînd cu lovituri rapide ale labelor, dar de mică amplitudine.

Chester privea cu încordare busola. Nu deosebea nimic la nivelul suprafeței, decît vîrful valului celui mai apropiat ; știa că cea mai mică greșeală de direcție l-ar putea duce drept în apărarea japoneză, în vreun recif sau vreun obstacol submarin. În mintea celor patru bărbați stăruia fantoma comando-ului Evans, dispărut fără urmă în împrejurări rămase misterioase, la cîteva minute după lansarea sa în apă.

Bill Robsky înota în dîra lăsată de Chester spre a fi sigur că nu-l scapă din ochi prin beznă. Nici el nu folosea mușțucul, preferînd să păstreze o cantitate cît mai mare de oxigen în caz de nevoie.

— Nici o vedetă de coastă, spuse gîfîit Chester.

Bill își scufundă un moment capul sub apă, apoi reapău.

— I-am fi auzit elicele încă de pe sub'.

Peste freamătul valurilor cei patru scufundători începeau să deosebească zgomotul resacului regulat al unei plaje de nisip.

— Atenție !

Instinctiv înotătorii de luptă rămaseră nemiș-

cați. Fascicolul de lumină al unui far mătura marea. Se roti uniform, lumină frunzișul unei păduri, apoi dispăru.

— O hodoroagă ! diagnostică Stan cu vocea lui dogită, un hîrb de mașină sus pe coastă. Nu sînt de loc prevăzători, idioții !

— Britanicii sînt la o mie două sute de kilometri de aici, mîrîi Raid, care era bîntuit de gînduri asasine.'

Chester porni din nou să înoate, verificîndu-și direcția.

Și deodată simțiră malul, în imediată apropiere, nevăzut dar vestit de rostogolirea primelor valuri. Cei patru bărbați luptau împotriva curentului, temîndu-se să nu fie aruncați la mal. Dintr-o singură mișcare mușcară mușțucurile și se frînseră în două.

Chester Ross înota drept înaintea sa, deschizînd fără rost ochii mari, într-o beznă de nepătruns. Cîteva valuri se prăbușiră asupra lui, scuturîndu-l ușor. Simți în sfîrșit nisipul atingîndu-i degetele întinse în fața obrazului și își îndreptă bustul. Un val mai puternic decît celelalte îl rostogoli și se trezi aruncat pe mal de-a valma cu spuma. O lizieră întunecată și crenelată mărginea plaja de nisip alb. În dreapta se iveau din apă vîrfurile cîtorva stînci ; pe lîngă ele probabil că trecuseră înotătorii.

Bill Robsky sosi ca o torpilă, ridicînd îndelung nisipul înainte de a se opri, în timp ce marea se retrăgea.

Totul era nemișcat, iar tăcerea, tulburată doar de mugetul talazurilor ce veneau să se sfîrșească pe panta lină, nu trăda nici o prezență.

Trăgînd aer în piept, Chester își scoase masca și făcu ochii mici înainte de a se ridica într-un cot.

„Minutul adevărului! gîndi el. Poate ne-au văzut și așteaptă să ne pună arma în piept!... Stupid! Imposibil să poți distinge un *cauciuc* în bezna asta!"

Se ghemui, își descălță labele de cauciuc și țîșni înainte. Plaja se dovedea a fi mult mai lată decît prevăzuse Chester Ross; avu neplăcuta impresie că silueta i se desprinde timp de un veac întreg pe albeața nisipului. Se prăbuși în sfîrșit printre tufe de lămîi și trunchiuri aspre de palmieri.

Bill se lăsă să cadă lîngă el cu un icnit de tăietor de lemne. Stan și Raid păreau să-și fi ales locul de aterizare ceva mai la dreapta.

— Ei bine, scrîșni Bill, incapabil să-și țină gura mai mult de două minute, am încurcat-o!

Chester încleștă dinții. E adevărat, li se anunțase o noapte întunecoasă... dar nu aceasta. Întunericul era necesar pentru o asemenea debarcare.

Dar nu mai lipsea mult ca să devină o primejdie de moarte. Știau cu toții că nimic nu era mai potrivit decît o beznă totală pentru a da buzna în rețelele de sîrmă ghimpată, a da peste un post de pîndă sau a porni pe un cîmp de mine, cu degetele în ochi.

— Ruinele sînt chiar pe plajă. Și puțin mai în spate, reaminti Bill în șoaptă.

— Pista de la Akyab se află înapoia lor. Acolo am zărit adineaori mașina. Îl voi trimite pe Stan Barett spre stînga. Eu o voi lua spre dreapta, murmură Chester, care nu avea de gînd să prindă rădăcini pe fîșia aceasta de nisip, patrulată, desigur.

Se tîrî spre dreapta și îl găsi pe scufundător ghemuit în spatele unui trunchi.

— Ai văzut ceva ?

Omul tresări, nu simțise apropierea șefului său pe nisip.

— Nimic. Raid e în dreapta. I-am spus să nu se îndepărteze. Ce spuneți, Sir, tot am făcut ceva mai mult decît comando-ul Evans, am ajuns pe plajă !

Chester ridică ușor din umeri. Găsise și momentul să-i amintească asta ! Continuîndu-și tîrîtul ajunse la Raid. Înotătorul de luptă își scoase din teacă pumnalul și, lipit de pămînt, își aștepta

superiorul ținînd asupra lui ochii cu pupilele dilatate.

— Calm, John. Ia-o spre dreapta de-a lungul lizierei cam... trei sute de yarzi.

— Dacă e vorba de ruine, sînt acolo, răspunse omul întinzînd mîna într-o direcție nedefinită. Ai putea crede că sînt stînci.

— Le-ai văzut ?

— Sigur ! Un chei vechi părăsit și o baracă părăginită.

— În regulă ! Du-te și caută-i pe ceilalți !

Scufundătorii se regăsiră toți patru într-o casă veche și dărăpănată care pe hărți era reprezentată cu semnul convențional pentru mori. Nu mai rămăseseră decît patru ziduri crăpate, un debarcader prăbușit peste piloții săi și o poartă cu balamalele ieșite, gemînd în bătaia vîntului.

După ce îi postă pe Stan și pe Raid, Chester se întoarse pe cheiul dărîmat.

— Căpitanul nu s-a înșelat cu mult, spuse el în timp ce camaradul său semnaliza înspre larg cu o lampă cu filtru verde.

— Sper că nici o vedetă nu-mi studiază semnalele în clipa asta.

— Ar fi fost mai bine dacă ne-am fi întors să-i căutăm !

— Nu. Așa merge mai iute. Trebuie s-o șterg de aici cît mai repede, Chester. Dă-ți seama că

am de bătut pînă în zori o cale afurist de lungă pentru a atinge podișurile. Fără a mai pune la socoteală și căratul materialului. Pe cînd tu ai și ajuns, sau aproape.

Chester nu răspunse. Nimic de spus la asta. Da, ajunsese, dar cît ar fi dat să se piardă și el în junglă, în loc de a pătrunde, la noroc, într-un oraș din care nu cunoștea nici măcar o stradă, printre niște locuitori despre care nu știa nimic. Și toate acestea pentru a pune un nume și o explicație pe douăsprezece morminte anonime.

— Încetează semnalele, totul e negru. Doar nu sînt orbi !

— E curent. Dovadă că...

Bill se aplecă repede și Chester îl imită. O fracțiune de secundă mai tîrziu, o mașină trecu zgomotos pe faleza îngustă. Cei doi bărbați zăriră un moment farurile clipind prin vegetație.

— O să sfîrșească prost dacă mai rămînem mult aici, bătrîne Chest. Cu siguranță că japonezii patrulează pe plajă.

— Nu. Ei știu că sîntem ocupați la mii de mile de aici și că britanicii nu-și pot permite o contradebarcare în toată regula. Ș-apoi frontul este la o mie două sute de kilometri. Ce mai vrei ?

Uriașul se strîmbă neîncrezător. Tocmai se pregătea să răspundă, cînd primul dinghy [1] hîrșîi pe nisip la oarecare depărtare de chei.

Amîndoi se repeziră deodată să-i ajute pe cei din comando, care debarcau în tăcere.

Chester le arătă baraca cu mîna și cei șase oameni se făcură nevăzuți fără a scoate un cuvînt. Aterizâ și cel de al doilea dinghy. Imediat Chester îl zări pe Rudi Beümann cramponat de postul său de radio. Îl ajută să iasă din barca pneumatică.

— Toate merg strună, puștiule. Nici urmă de japonezi la două mile împrejur. Dorm cu toții !

Rudi își aruncă aparatul pe umeri și porni aplecat către ruine.

Cele două bărci se goleau de aer prin tăieturile făcute cu cuțitul într-o bolboroseală abia auzită. Băgînd pumnalele la loc, în teacă, cei doi duseră împreună cauciucul desumflat sub chei și îl acoperiră cu bolovani.

Chester simți o mînă apăsîndu-l pe umăr. Nu avea nevoie să se întoarcă pentru a ghici ce voia să-i spună voinicul Robsky.

Cei doi camarazi rămaseră o clipă față în față fără a rosti un cuvînt. Ficeare încerca zadarnic să deslușească trăsăturile celuilalt, spre a găsi un

---

[1] Dinghy : bărcuță pneumatică (N. T.)

pic de căldură omenească, un fel de colac de salvare de care să se agațe înainte de a face saltul necunoscut.

— Raid și Stan au îngropat „Davis"-urile lîngă colțul dinspre vest al barăcii, rosti încet Bill Robsky, pentru a rupe tăcerea grea care își făcea loc între ei ca o prăpastie.

— Dacă ar fi după mine, șuieră Chester Ross, mi-aș lua înapoi scafandrul și aș spăla putina la repezeală !

Robsky își duse ceasul în dreptul ochilor.

— Orele douăzeci și trei și șapte minute. Trebuie să se fi scufundat.

Acum invidia din toată inima pe cei patruzeci de oameni închiși în cilindrul acela orb pe care îl blestemase de atîtea ori de-a lungul zilelor trecute.

Chester privea în larg, unde talazurile își legănau spuma lor fosforescentă într-un muget neîntrerupt. Rîse în tăcere.

— Mi-ar place să fiu în locul tău, Bill.

— Știu. Ai o treabă afurisită. Dar orice s-ar întîmpla știi că te poți bizui pe mine, nu ?

—Pesemne că asta se va petrece prea repede pentru a mai avea timp să mă gîndesc la tine... Ceea ce mă scoate din sărite este faptul că eu sînt aici, iar asexuatul ăla de Dale, care a pus la

cale toată această poveste, se află la adăpost, tolănit în cușeta lui, rontăind doughnuts [1] și visînd la biroul său cu aer condiționat !

O pală de vînt făcu să foșnească coroanele palmierilor iar Bill aruncă o privire bănuitoare în jurul său.

— Ar trebui ca tipii care aranjează pe hîrtie expediții de soiul ăsta să fie obligați să le și comande, spuse Chester. Asta i-ar face mai prudenți.

Cu un zîmbet cru , ill întinse brusc mîna :

— Bye Chest, nu-ți urez noroc, știi că asta poartă ghinion.

Chester Ross strînse mîna întinsă și urmări umerii uriașului topindu-se în întuneric. Cîteva clipe mai tîrziu scrîșnetul aproape imperceptibil al pietrișului vestea că cei doisprezece porniseră marșul lor forțat.

Jurîndu-se că la înapoiere îl va jupui de viu pe căpitanul Dale, pătrunse la rîndul său în baraca cu schelăria dărîmată care își înălța grinzile rupte mai negre decît cerul.

Stan și Raid așteptau așezați spate în spate și scrutau noaptea. Rudi Beümann scoase casca costumului său, descoperindu-și părul blond. Își păzea aparatul, nemișcat, din cauza neliniștii.

---

[1] Doughnuts :

— Acum e rîndul vostru, băieţi, anunţă Chester dintr-o suflare. Stan, vei ajuta pe Beümann să ducă emiţătorul. Raid, tu vei încheia plutonul !

CAPITOLUL III

Vila se profila ca o umbră chinezească pe gura rîului Irrauady.

Era alcătuită dintr-un bungalov înconjurat de o verandă dreptunghiulară ce se ridica deasupra solului şi dintr-un mic pavilion, cu acoperişul din frunze de palmier, la o oarecare depărtare de locuinţă. O trecere acoperită înlesnea calea spre pavilion în timpul anotimpului ploios.

Pavilionul era pustiu. Cel puţin aşa glăsuiau informaţiile lui Chester Ross.

De jur împrejurul bungalovului se întindea o peluză de gazon mărunt. Cîteva boschete tăiate îngrijit îşi desenau în grădină arabescurile complicate în jurul unui iaz artificial. Prin ochiurile camuflate ale unei ferestre se strecura o lumină albăstruie.

Ross se gîndea că într-adevăr tatăl tinerei Liu Wong Hinh îşi îndreptăţea renumele de bogătaş.

Ceea ce la urma urmei era foarte explicabil pentru un fost contrabandist.

Se mai gîndea că banii nu au miros și că în partea aceasta a lumii, atît englezii cît și băieții *Unchiului Sam* nu erau cîtuși de puțin stăpîni. Lucrul acesta îl pusese pe gînduri.

Deprins în ultimii doi ani cu viața unui scufundător, pentru care lupta se rezumase întotdeauna la o situație limpede și simplă, avea acum impresia foarte clară că pășește pe un teren nesigur.

— Bine meșterit bîrlogul ăsta al lor, Sir. Și e singurică, colea-năuntru ?

Chester întoarse încet capul spre Stan Barett care sta ghemuit lîngă el și înțelese că omul vorbea doar pentru a încerca să risipească teama care îl cuprinsese de cînd urcase pe coama dealului.

— Rămîi aici, împreună cu Raid, ordonă Chester cu o voce abia auzită. Mă voi duce singur. Dacă se întîmplă ceva, nu-mi veniți în ajutor și încercați să dați de Robsky. Drept spre vest.

Chester mai aruncă o privire spre Rudi Beümann, agățat de emițătorul său ca de un colac de salvare, și porni.

Primii zece metri îl aduseră pe latura din dreapta a clădirii birmane. Saltul următor îl făcu să dispară sub un arbust exotic. Peluza înăbu-

șea zgomotul fugii sale. Se opri pentru a privi împrejur.

Contrar așteptărilor, săritura sa nu declanșase iadul. Poate că pînă la urmă Dale avusese totuși dreptate susținînd că Liu trăia singură de cînd îi plecase tatăl în nord, împreună cu englezii.

Își reaminti pe scurt povestea fetei.

Tatăl ei, marinar și pescar, se însurase după obiceiul birman cu o fată de la munte, care îi dăruise doi fii și apoi pe Liu. După ce a făcut avere, s-a grăbit să-i renege pe toți aceștia, ținînd morțiș să facă pe *gentleman*-ul. Pe toți ÎN AFARĂ de Liu, a cărei frumusețe îi putea întări reputația și spori influența.

Wong Hinh se îndeletnicea cu contrabanda. Și pesemne că se îndeletnicea destul de serios de vreme ce în cîțiva ani adunase atîtea lire sterline încît devenise un personaj respectabil și respectat pînă la Rangoon.

Primul lucru pe care l-a făcut după aceea a fost să-și clădească autoritatea și izbînda pe cea mai înaltă colină din Bassein, cea care domina portul. (Fără îndoială că aici se putea bucura de mai multă liniște în vederea anumitor relații trecătoare...)

Liu, fiica sa, era pe vremea aceea ferecată cu grijă într-un colegiu din Anglia. S-a întors cînd

a împlinit douăzeci de ani, specializată în Shakespeare, în British way of life [1], și mai britanică decît o englezoaică. Tatăl ei i-a putut găsi astfel cu ușurință o slujbă la postul de radio din Rangoon.

Chest răsuflă adînc și ridicîndu-se în mîini țîșni deodată de la pămînt. După trei secunde dispăru într-un tufiș uriaș, la mai puțin de zece metri depărtare de verandă. Se lipi de pămînt ținîndu-și răsuflarea puțin gîfîită și ascultă. Nenumăratele zgomote ale portului se înălțau spre cer, dar nici un strigăt de alarmă nu tulbura liniștea nopții.

Domnia-sa, domnul Wong Hinh nici nu bănuia că englezii aveau intenții foarte precise cu progenitura sa. Folosindu-se de amenințarea că vor da în vileag anumite întîmplări tulburi din viața tatălui, le-a fost foarte ușor să-și asigure fidelitatea tinerei Liu. De altfel nu era o taină pentru nimeni că fermecătoarea Liu nu putea suferi nimic din ceea ce era „băștinaș", uitînd că ea însăși era o reprezentantă pură. Și o dată intrată în horă... Metodele folosite de serviciile speciale sînt cam aceleași în toate taberele. Iar fata nu dorea decît să-și slujască stăpînii, garantînd prin aceasta o provizorie onorabilitate casei părintești.

---

[1] British way of life : modul de viață britanic (N. T.)

Dar britanicii vedeau departe. Și mai ales *Inteligence-Service*-ul. De altminteri nu trebuia să fi cititor în stele pentru a înțelege că după invazia Noii-Britanii, a insulelor Salomon și a Singapurului, cea a Birmaniei nu se va lăsa prea mult așteptată.

Cînd japonezii își desfășurară soarele la opt martie în fața Rangoonului, nu găsiră picior de englez. În schimb britanicii le lăsaseră cea mai cumplită capcană otrăvită : o rețea de informații perfect rodată și integrată țării.

În clipa în care zări umbra zveltă a unei fete profilîndu-se la fereastră, Chester se lipi instinctiv și mai mult de pămînt. Fata părea că ține o carte în mînă.

Apariția nu dură decît o clipă. Fără îndoială că tînăra străbătuse încăperea.

„Divina creatură a lui Dale !" făcu Chester în gînd, cu cinism.

După ce mai cercetă încă o dată colțurile întunecoase, se desprinse din tufișul care îl ascundea. Podeaua verandei, făcută din șipci de lemn, trosni ușor cînd păși pe ea. Cu prudență, mai mult alunecă decît înaintă și ajunse la o ușă făcută din plasă de sîrmă împotriva țînțarilor și acoperită cu o perdea groasă.

De cînd Rangoonul fusese pe jumătate distrus de brutele acelea din U.S.A.A.F. întreg traficul

se mutase la Bassein. Reţeaua Parang-Sud, pînă atunci secundară, devenise astfel o stea de prima mărime pe firmamentul serviciilor secrete aliate. O adevărată mină de informaţii... pînă la brusca dispariţie a comando-ului Evans, venit să instaleze o radio-baliză în vederea unui viitor bombardament.

Cu exact patruzeci şi opt de ore mai tîrziu blajina Liu transmisese S.O.S.-ul, iar de atunci peste supravieţuitorii din reţeaua Parang-Sud se lăsase tăcerea. În caz că supravieţuise cineva...

Chester zări deodată pe tînăra femeie. Era singură şi sta cu spatele spre el. Înfăşurată într-un sinh [1] larg de culoarea jadului verde, se aşezase în faţa unei mese de lucru şi citea o revistă. Ghicea că nu era mai înaltă decît el, cu alte cuvinte că era foarte micuţă. Din cînd în cînd se puteau desluşi frînturi de muzică de la un aparat de radio reglat în surdină.

Chester apăsă pe clanţă. Uşa se deschise rotindu-se. Înlăturînd încet perdeaua cu o mînă, pătrunse înăuntru. Covorul gros de lînă îi înăbuşea paşii.

Încăperea în formă de semicerc îşi etala ostentativ mobila în stil victorian de un lux ţipător.

---

[1] Sinh : haină de casă orientală, în genul kimonoului japonez (N. T.)

Întreaga fereastră monumentală era acoperită de perdele grele de culoare roșie, prinse în cremone de bronz.

Cu un fel de presimțire, tînăra femeie ridică privirile către o oglindă de perete și își înăbuși un strigăt. Țîșni din fotoliu ducîndu-și amîndouă mîinile la gît.

— Cine... Cine ești ? bîlbîi ea acoperindu-și sînii agitați cu marginea sinhului.

Chester remarcă că era de o frumusețe ciudată, cu părul ei negru și lung, cu ochii migdalați și cu pupilele de jăratec. Și în același timp se gîndea că el însuși arăta deosebit de respingător, cu echipamentul său negru, cu chipul transfigurat de frică și ținînd în mînă coltul pe care îl primise drept unică armă.

Cîntărind-o îndelung și fără jenă, străbătu apoi repede încăperea și deschise o ușă. Aceasta da într-o cameră cu patul desfăcut. Pustie.

Fata nu se clintise și, înnodînd stofa de mătase pînă în gît, nu-l părăsi din ochi pe Ross, urmărindu-i fiecare mișcare. Teama părea că o părăsește treptat.

— Ești singură ?

Își trecu vîrful limbii roze peste buzele uscate, înainte de a răspunde.

— Se pare că da.... N-ai decît să cercetezi !

Ross îi aruncă o privire surprinsă. Nu se aşteptase de loc să-şi recapete stăpînirea atît de repede.

— Şi singurătatea nu te înspăimîntă în timpurile acestea tulburi ? întrebă el ironic. Ştii doar că NU E BINE SĂ TRĂIEŞTI FĂRĂ PRIETENI ADEVĂRAŢI, mai ales cînd e vorba de o femeie frumoasă !

Se opri în mijlocul încăperii şi dîndu-şi seama cît este de inutil şi de ridicul puse colţul la loc, în locul său.

— Prietenii mei au plecat, recită fata, dar VOR REVENI ÎNTR-O ZI !

Se linişti parcă dintr-o dată.

— Încetasem să cred că va mai veni cineva, surîse ea, întinzînd o mînă cu degete lungi şi subţiri. Despre partea a doua a parolei nu mi s-a spus nimic.

— Am fost toată viaţa poet, mărturisi Chester cu modestie.

Se aşeză într-unul din fotolii şi îl îndreptă spre uşă.

— Avem să ne spunem o groază de lucruri, Liu, ştii asta ? O groază ! începu el cu o voce metalică.

Tînăra femeie îl privi fix, apoi aruncîndu-şi pe spate părul ei lung cu o mişcare plină de graţie, se aşeză la rîndul său într-un *rocking-chair* [1]

---

[1] Rocking-chair : scaun-balansoar (N.T.)

din bambus. Își privi unghiile înainte de a ridica privirile spre Chester care nu încetase nici o clipă s-o pîndească. O ghiceai crispată în ciuda liniștii aparente pe care o afecta.

— E vorba de un examen ? se interesă ea cu voce suavă.

Ross încetă s-o privească și se uită la ceas.

Orele douăzeci și trei și patruzeci și șapte de minute ; Stan și Raid probabil că sînt prin apropiere, răscolind bungalovul pentru a descoperi o eventuală capcană.

— Nu. Nu-i vorba de un examen, Liu, făcu el apăsînd pe fiecare silabă în parte. Trebuie să recunoști însă, că nu pot să nu fiu prudent, știind mai ales că rețeaua Parang-Sud a fost pe trei sferturi distrusă. Și mai cu seamă după moartea băieților sergentului Evans.

Ea aprobă și chipul i se umbri.

— Îți stau la dispoziție pentru tot ce dorești să afli.

Chester simți că o jignise. Ar fi vrut să-și îndrepte greșeala.

— Și apoi să-ți dai seama că parola de recunoaștere nu este suficientă. Dacă japonezii ar fi pus mîna pe dumneata ar fi aflat-o într-un fel sau altul, cred că nu te îndoiești de acest lucru. Am avut în mînă fotografia dumitale...

— Și semăn ? spuse ea în bătaie de joc.

Îi zîmbi.

— Fetele frumoase nu se schimbă niciodată. Ce mai face fratele dumitale ?

— Negustorul de mătăsuri sau marinarul ?

Chester simți lovitura.

— Să începem cu Ritwak, mezinul.

— A plecat, la fel ca atîția alții, atunci cînd au venit japonezii. Locuiește într-un *tarong*[1] în munți. Într-o bună zi se va întoarce. Îmi închipui că este un bărbat în toată firea acum. Celălalt frate a fost ucis. Nu știai ?

Chester se încruntă, regretînd sincer gafa sa brutală. Dar de unde ar fi putut afla de moartea fratelui !

— Nu știam. Făcea parte din vreo grupă de partizani ?

Liu își îndreptă mijlocul, punîndu-și amîndouă mîinile pe spetezele lustruite.

— Nu sînt partizani în sud. Japonezii țin prea bine în chingi populația. Sînt lipsiți de milă și fiecare știe ce-l așteaptă dacă explodează doar o singură grenadă în tîrg ! Ne-au demonstrat-o din capul locului. Fratele meu a fost prins cu prilejul unei razii.

— Și apoi ?

---

[1] Tarong : cătun (N. T.)

— N-a mai fost nici un apoi.

— Înțeleg, murmură Chester.

— Mama a plecat și ea în nord.

Chester Ross căută prin buzunarele echipamentului său negru și găsi un pachet de țigări aproape uscat. Căuta cu privirea o scrumieră. Liu îi întinse o brichetă masivă de forma unui tun de marină din veacul al XIII-lea.

— Cred că arzi de nerăbdare să știi dacă japonezii m-au reperat ori nu, spuse ea stingînd flacăra. Cu alte cuvinte dacă te afli într-o capcană sau nu ?

Trase nervos un fum și dădu din cap.

— Povestește-mi cum au pus mîna pe rețea... Ce-au făcut după asta, măsurile pe care le-au luat. Cei ce par a fi scăpat. Ceilalți... în sfîrșit, tot !

Liu Wong Hinh opri legănatul scaunului, se ridică mlădioasă și se apropie de geamul ferestrei uriașe. O poală a sinhului lunecase în lături. Se acoperi cu o mișcare înfrigurată. Se vedea că vrea să concentreze în cîteva fraze scurte povestea celor două tragedii : a rețelei britanice și a comandoului Evans.

Auzind zgomotul îndepărtat al macaralelor, Ross se gîndi că traficul în port era, ca în fiecare noapte, în plină activitate, aruncînd în bătălie întăriturî și materiale laolaltă.

Scîrțîitul ascuțit al unei șipci de parchet în spatele său îi atrase atenția. Se gîndi la Raid și la Stan care pesemne că-și terminau cotrobăitul.

— Știi, desigur, că Parang-Sud era o rețea introdusă în vederea obținerii de informații. În nici un caz nu trebuia să treacă la acțiuni directe, începu Liu. De altfel nici nu avea mijloacele necesare pentru așa ceva. La început era alcătuită dintr-un pescar, pentru supravegherea unităților navale japoneze care intrau în golf, un medic al spitalului Hoi-Kheo, care să furnizeze precizări despre regimentele și corpurile de armată ce se aflau în luptă, și un docher în vederea traficului din port. Eu însumi transmiteam informațiile. Parang-Sud putea deci să dea o situație aproximativ completă asupra activității japoneze în regiune.

Chester înălță capul. Parchetul trosnise ceva mai tare în spatele său. Strînse pumnii, sperînd, din toată inima, că era vorba într-adevăr de Raid. Primise ordinul de a se sacrifica pentru luarea de contact și știa foarte bine la ce se expune în caz că Dale s-ar fi înșelat, fie și cu puțin!

— Dacă înțeleg bine, toate au mers perfect începînd din martie '42 și pînă în octombrie '43, data masacrului Evans.

Liu crăpă puțin perdelele grele și privi în direcția portului cufundat într-o beznă adîncă.

Luna răsărise de curînd și lumina slab orizontul, răsfrîngîndu-se în mare.

— Mesajul care îmi anunța sosirea Boomerang-ului pentru debarcare l-am primit la 25 octombrie pentru data de 26. Ong Loy, pescarul, trebuia să iasă în întîmpinarea comandoului pe care urma să-l transbordeze de pe submarin, la trei mile în larg...

— În ce scop venea acest comandou? O întrerupse Chester brusc.

Simțea că tînăra femeie se încordase aproape imperceptibil, nesuportînd să fie bănuită cînd spune adevărul.

Liu lăsă perdeaua să cadă, închizînd mai mult ochii ei negri.

— Presupun că știi la fel de bine ca mine.

— Poate că, nu mă vei crede, dar nu știu! Nimeni nu a crezut necesar vreodată să-mi spună ce căuta Evans în colțul ăsta blestemat.

Liu își trecu repede limba peste buzele roze. Fără doar și poate nu credea un cuvînt din cele ce-i spunea.

— O radio-baliză. Emite un semnal continuu care servește la călăuzirea bombardierelor voastre către anumite obiective, chiar pe timp lipsit de vizibilitate.

— Statul-major avea de gînd să repete lovitura de la Rangoon?

— E destul de limpede, nu ?

— Te sfătuiesc să nu te superi, Liu. Singura noastră posibilitate de a supraviețui aici este de a ne păstra sîngele rece. Și apoi ?

Tînăra birmană se bosumflă și sprîncenele ei se apropiară formînd o singură linie subțire și neagră. Chester socoti că fata asta avea temperament și o umbră de surîs destinse trăsăturile sale încordate.

— La ora stabilită Ong Loy ieși cu barca lui de pescuit să-și strîngă plasele.

— Japonezii nu supravegheau intrarea în golf cu vedetele ?

— Ba da. Dar, ca oricare pescar, Ong Loy avea dreptul să iasă pentru a-și face meseria. Trebuia să debarce comandourile într-un golf și să se întoarcă în zori.

Liu desfășură, cu o singură mișcare din încheietura mîinii, un evantai din lemn de santal.

— Eram aici cînd s-a petrecut „totul", șopti ea arătînd spre fereastră. Marea s-a luminat dintr-o dată. Întîi două rachete luminoase. Apoi trasoare. Una dintre vedetele lor rapide părea că vînează barca lui Ong Loy. Toate vasele de război din rada portului au tras cu proiectile luminoase. Vedetele au mitraliat bărcuța pînă n-a mai rămas nimic din ea...

— Nici un supraviețuitor. Nici o bucată de lemn. Nimic. A doua zi au anunțat că respinseseră o încercare de debarcare britanică. Și au împușcat vreo zece suspecți.

— Suspecți ?

— Niște nenorociți care probabil că au fost prinși în noaptea aceea după ce sunase stingerea.

— Și Ong Loy ?

— A murit împreună cu ceilalți. În săptămîna care a urmat, marea a adus trupurile cîtorva din comando. M-am dus să-i văd. Mă temeam prostește că tatăl meu să nu fi comandat expediția. Știi unde se află tata ?

Ross își aminti deodată că Dale îi interzisese cu strictețe să spună unde lupta Wong Hinh, din motive, evident, de siguranță. Japonezii obișnuiau destul de des să scrie combatanților de pe front, atunci cînd le cunoșteau familiile...

— Nu. Nu știu unde este. Și Ong Loy ?

— Ciuruit de gloanțe. A fost aruncat de valuri după trei zile.

Chester tesări fără să vrea.

— Ești sigură de lucrul ăsta ?

— Foarte sigură.

Trase adînc din țigară și suflă cu voluptate două fumuri lungi și albăstrii. Tutunul destindea treptat nervii săi întinși de ultimele trei zile ca strunele unui pian.

Așadar, dacă japonezii n-au pus mîna pe Ong Loy și-au tăiat singura cale care îi putea duce spre restul rețelei.

Chester Ross se întinse îndelung, se ridică și deschise ușa dinspre verandă. Raid intră ca la el acasă, urmat de Stan Barett care îl ajuta pe Rudi să ducă emițătorul.

Dintr-un reflex caracteristic, cei trei bărbați o priveau pe Liu, care stătea uluită și nemișcată lîngă perdelele roșii. Ca o adevărată asiatică încerca să pară nepăsătoare, dar freamătul nărilor îi trăda surprinderea.

Se întoarse aproape cu indiferență spre Chester Ross.

— Mi-ai fi putut spune că sînteți patru. Să pun pe seama prudenței ? spuse ea într-o doară.

— Bunul simț numai.

— Și aveți de gînd să rămîneți mult aici ?

Ross șovăi o fracțiune de secundă.

— Nu știu. Probabil că da.

Liu își strivi țigara într-o scrumieră de jad, cu o mișcare prea vie.

— Bine, dar e o nebunie !

— Dimpotrivă, așa este prudent. Începînd de acum, rețeaua Parang-Sud își reia misiunea.

— Dar...

— Fie că vrei, fie că nu !

Obrajii tinerei birmane se colorară puțin în roșu.

— Sînt aici la...

— Acum ești la mine, i-o reteză Chester fără nici un menajament.

Îi surîse apoi amabil și îi oferi brațul.

— ...Și te invit să dăm o raită să-mi arăți casa !

Dînd dovadă de multă stăpînire de sine Liu rămase de gheață. Mojicia lui Chester care de fapt nu era decît teamă ascunsă, o lua pe nepregătite dar, ca oricărei femei, nu-i displăcea să fie puțin bruftuită. Se mulțumi să zîmbească în doi peri apoi se îndreptă către terasă.

În vilă aerul era înăbușitor deoarece toate deschiderile, astupate cu grijă în vederea camuflajului, nu lăsau să se strecoare nici cea mai mică adiere.

Ross observă lucrul acesta cînd păși pe terasă și o boare călduță îi mîngîie stratul de sudoare lipit pe obraji ca o mască de ceară.

Cerul era amenințător și dinspre răsăritul brăzdat de fulgere se auzea tunînd.

Liu se înfioră, în ciuda zăpușelii acelei nopți. și își ridică apoi căpșorul spre cerul chinuit. Chester închise ușa și rămase o clipă să străpungă bezna cu privirile, alături de tînăra femeie a cărei răsuflare o șimțea pe umărul său.

— Va ploua, spuse el în sfîrşit, gîndindu-se la Robsky.

Ea rîse în tăcere.

— Spui asta gîndindu-te la altceva... Vrei să-ţi spun la ce te gîndeşti ?

Chester coborî privirile spre boschetele de flori exotice, aşteptînd răpăitul ploii ecuatoriale.

— Hai, spune !

Tocmai îţi spuneai : „Numai de n-ar prinde-o japonezii, altfel pielea noastră nu mai face nici două parale. Ne-ar întinde fără îndoială o cursă, folosindu-se de ea drept momeală".

— Într-adevăr, recunoscu el. De-aş fi japonez, aşa aş făcea.

— N-ar fi trebuit să facă însă prostia să măcelărească tot comandoul Evans. Şi mai ales pe Ong Loy. Doar atunci ar fi putut ajunge poate pînă la Ho Nien.

— Doctorul ?

— Da. Capul reţelei Parang-Sud.

Chester fluieră încetişor, temîndu-se ca nu cumva să zărească ivindu-se dintr-o dată o companie de oameni mărunţi în echipament de culoarea nisipului, ai căror ochii teşiţi nu cunoscuseră niciodată mila, acei pitici pe care îi întrezărise uneori întîmplător în cursul scufundărilor sale de recunoaştere.

Liu îl conduse de-a lungul terasei, îndreptîndu-se către micul chioșc cu acoperișul în formă de pagodă.

— Înțelegi, șopti Chester, mi-e tare teamă să nu te fi reperat cumva prin radio-goniometrie, pe cînd transmiteai mesajele. Unde duce drumul ăsta ?

Arătă clădirea stingheră a pavilionului.

— Aceasta este fosta locuință a slugilor tatălui meu. Acum este pustie căci trăiesc singură aici.

— Pentru mine va fi tocmai bună.

Tînăra femeie tresări aproape neobservată. Străbătu fără a scoate o vorbă trecerea acoperită și pătrunse în *tranh*.

Două încăperi foarte mari și comunicînd între ele, dintre care prima era așezată chiar pe marginea falezei, deasupra unei prăpăstii ametitoare. Chester se gîndea că tatăl fetei, ca un bătrîn contrabandist ce era, făcuse o treabă bună și că lucrul acesta va ușura mult misiunea sa.

Un singur drum cu ocolișuri întortocheate șerpuia din valea rîului Irrauady pînă sus la chioșcul lui Wong Hinh. Nu era asfaltat, iar în timpul anotimpului ploios se prea poate să nu fi fost folosit.

— Drace ! Împărătește erau instalați servitorii ăștia !

— Tatălui meu îi plăcea să fie bine servit, pe de o parte. Şi îi plăcea, de asemenea, să risipească binefaceri pe care i le îngăduia averea sa.

— Înţeleg, încuviinţă el, bănuind că chioşcul servise drept tavernă de fumat opiu ori drept tripou clandestin.

Liu s-a apropie de fereastră şi ridică panoul din beţe de bambus strîns legate.

Chester Ross, rămas singur în mijlocul încăperii, îi putea zări trupul de păpuşă desprinzîndu-se în semiîntunericul nopţii. Se apropie şi se sprijini în coate alături de ea, neizbutind să-şi stăpînească neliniştea care îi sfredelea inima.

— Crede-mă că-mi pare foarte rău că te fac să împărtăşeşti asemenea riscuri, şopti el în timp ce încerca să străpungă întunericul care ascundea valea. Dar aşa am primit ordin. TREBUIE să rămîn aici. De altfel unde m-aş putea duce, cu băieţii mei ? În pădure ? Trebuie că mişună patrule japoneze. La Bassein ? Nici nu poate fi vorba. Aici ştiu că nu le va călca piciorul.

— Prostii ! Se înfurie deodată Liu. Îţi poţi închipui urmările unei asemenea imprudenţe ?

— Prea bine chiar, din păcate !

— Cen, docherul, a fost prins într-o razie. Ong Loy, ucis din pricina comandourilor voastre ; ră-

mîn doar eu, cu Ho Nien. Crezi că nu am riscat destul, mai ales pentru o femeie ?

Devenise mînioasă, iar Ross se feri să ridice glasul de teamă să n-o înfurie mai mult.

— Știu că tot ce-mi spui e adevărat, Liu. Îți cer găzduire. Nimic altceva. Nu am nevoie de dumneata. Voi face singur toată treaba.

— Dacă nu ai nevoie de mine, de ce ai venit la mine ?

— Chioșcul acesta al dumitale este ideal pentru un post de observație al portului Bassein. Și asta o știi. Am venit să descoperim tot ceea ce descarcă japonezii din cargourile lor. Cartierul general inter-aliat trebuie să afle de urgență ce se petrece la Bassein de cînd au fost distruse docurile din Rangoon.

Liu oftă adînc ca și cum, descurajată, înceta să mai lupte.

— Dar ești nebun, nu-ți dai seama ? Ce te face să crezi că japonezii nu vin aici ? Să crezi dumneata că nu mă controlează, la fel ca pe oricine. Au instalat baterii D.C.A.[1] pe toate culmile care înconjoară rada portului. Patrulează între ele. Tot timpul. Nu poți face nici un pas ; te vor repera. Și atunci nu voi mai da nici două parale pe

---

[1] D.C.A. (Defense contre avions) : Apărare anti-aeriană (N. T.)

pielea dumitale. Şi nici pe a mea şi nici pe cea a oamenilor dumitale.

Chipul lui Chester se înăspri. Tocmai vroia să răspundă, cînd luna apăru deodată din adîncul norilor. Limpezimea ei albăstruie mîngîie o clipă fruntea încăpăţînată a tinerei birmane.

Ross întoarse privirea şi tresări : rada portului Basscin apăru deodată din fundul prăpastiei sale. Din pricina înclinării avea impresia că zboară deasupra ei. Cu toate că şapte kilometri despărţeau în linie dreaptă piscul de port, vedea foarte bine cheiurile înfundîndu-şi pilonii ruginiţi în apa murdară. Trei cargouri îşi descărcau calele pîntecoase într-un scîrţîit neîntrerupt de macarale, scripeţi şi elevatoare. Chester putea să distingă lămpile oarbe clipind într-una, în timp ce tractoarele de artilerie duduiau peste grinzile debarcaderelor.

Îşi simţea muşchii încordîndu-se şi îşi ţinu răsuflarea. Niciodată nu se simţise atît de aproape de duşman, atît de strîns legat de primejdie, atît de prins în capcană. Fiecare din aceste şiruri de bărbaţi purtînd moletiere demodate se putea transforma într-o hoardă de inamici necruţători, inamici cărora le cunoştea prea bine puterea de luptă.

Închise ochii, simțind sudoarea cur
nou peste obraz.

Cînd îi redeschise, întunericul ascundea iarăși portul Bassein, căruia nu-i mai auzea decît răsuflarea de forjă.

Liu avea un surîs enigmatic cînd o privi.

— Nu i-ai fi crezut atît de aproape, nu-i așa ?

Chester strînse mai tare balustrada.

Un freamăt lung străbătu pădurea care înlănțuia din trei părți chioșcul și dintr-o dată începu să plouă, ciuruind, zdrențuind, smulgînd frunzele într-un zgomot de cataractă. În cîteva clipe prin panoul deschis nu se mai putea deosebi nici măcar conturul vilei.

Liu Wong Hinh se întoarse cu fața spre el. Vedea buzele ei mișcîndu-se dar nu putea auzi nimic din pricina potopului infernal.

— Vrei să ne ajuți ? țipă el atingînd cu buzele obrazul tinerei birmane.

Ea încuviință din cap de trei ori, apoi desprinse panoul care căzu cu un zgomot înăbușit.

Deodată se auzi o trosnitură în fundul încăperii : zgomotul făcut de un om lovindu-se de o mobilă pe întuneric. Ross se îndepărtă dintr-o săritură de oblonul al cărui grilaj l-ar fi putut trăda și îșî scoase coltul din toc.

Desigur ! Dale s-a legat la ochi și încă bine de tot ! Liu ? O păpușă de paie pusă să joace rolul

caprei priponite. Desigur că japonezii fac ce vor cu ea...

O lumină izbucni deodată plesnindu-l în față. Vru să se rostogolească în jurul său, orbit, dar auzi țipătul ascuțit al fetei, apoi un rîs drăcesc.

Rîsul acesta, îl cunoștea de mult și furia îi înroși obrajii.

— Ajunge, Raid ! N-ai venit aici să te joci de-a cow-boy-ul. Stinge-o !

Comandoul stinse lampa de buzunar, iar mișcarea pe care o făcu pentru a se apropia de șeful său îl descoperi și pe Stan Barett ghemuit sub o masă joasă.

— Sînt douăzeci de minute de cînd ați plecat, domnule locotenent, și începusem amîndoi să intrăm la bănuială. Nu ne-ați spus...

— Știu. Doar cîteva lămuriri de dat domnișoarei Liu Wong Hinh despre munca noastră viitoare. Rudi e gata ?

Fără a mai aștepta răspunsul, Chester Ross străbătu din nou trecerea acoperită și pătrunse în vilă. Aplecat asupra emițătorului, Rudi își ciufulea părul blond cu o mînă nervoasă, concentrat asupra lămpilor multiple.

Raid se așeză chiar pe covorul gros de lînă și puse în mișcare generatorul manual.

— I-am „prins", domnule locotenent.

— Perfect, aprobă Ross, îngîndurat. Transmite parola și întrerupe legătura.

Rudi bătu scurt clapa manipulatorului legat de pulpa sa dreaptă, apoi așteptă. După vreo patruzeci de secunde, chipul său de băiețandru fu luminat de un zîmbet încrezător.

— Confirmat recepția de către Tomahawk, domnule locotenent.

— Bine, spuse ofițerul. Submarinul care ne-a adus, se simți el dator s-o lămurească pe Liu.

— Mi-am dat seama, încuviință ea privind o pendulă monumentală așezată într-un colț al salonului. Acele arătau ora două dimineața.

— De vreme ce ați hotărît să-mi luați locuința, nu-mi rămîne ceva mai bun de făcut decît să vă ofer ospitalitatea. Doriți un ceai, dumneata și oamenii dumitale ?

Luat pe neașteptate, Chester ridică surprins o sprînceană. Nici pe departe nu se aștepta la o asemenea propunere. Prin ochii lui negri trecu puțină căldură omenească cînd acceptă din cap.

Pînă și sinistrul John Raid, în timp ce strîngea generatorul postului de emisie, schiță un zîmbet. Și pentru prima oară Chester se simți ușurat de povara care începuse să-l strivească din clipa în care Tomahawkul străpunse suprafața Oceanului Indian, în largul deltei fluviului Irrauady.

CAPITOLUL IV

Soarele încendia un crepuscul wagnerian, iar marea sclipea în mii de reflexe purpurii. Bassein se trezea încetul cu încetul, smulgîndu-se cu o lascivitate tipic asiatică din siesta canculară.

Înghesuit între munții cu coaste abrupte și devorate de junglă, portul se înăbușea întinzîndu-și cheiurile către larg, ca și cum ar fi încercat să scape din strînsoare.

Nepăsători la frumusețea unei privelişti pentru ei lipsită de farmec, culi birmani, refugiați malaezi, ostași japonezi și țărani de la munte coborau spre tîrg, tropăind laolaltă prin praful șoselei principale Mandalay-Bassein, singurul drum al Birmaniei. O cale care atît la Rangoon cît și la Ciung-King însemna ultima arteră a unui jalnic război de uzură și de hărțuială.

Bărbatul care cobora de pe înălțimi, amestecat în forfota culilor ce păşeau mărunt cu ciudatul lor mers de oameni de la munte, privea absent orașul ce fremăta la picioarele sale. Părea obosit. Praful și sudoarea se amestecau pe chipul său oacheș și se scurgeau în lungi șiroaie, pierzîndu-se

în cutele cămășii peticite ce flutura peste pantalonul zdrențuit.

Cu capul plecat, omul se lăsa pe rîpă în jos ridicînd la fiecare pas cîte un norișor de praf gălbui.

Se opri în dreptul primelor case birmane, șovăind ce drum să aleagă. Un post de control supraveghea circulația vehiculelor. Omul aruncă fără voie o privire ostașilor în ținută galbenă, cînd auzi glasul ce lătra după șoferii întîrziați.

Un convoi militar trecu într-un uruit neîntrerupt. Fiecare camion trăgea după sine o remorcă cu muniții. Cînd și cînd, peste mugetul motoarelor forțate, răzbăteau cîntece stridente.

Își aruncă din nou pe umăr sacul cu fructe de manglier, pe care îl purta cu el, reluîndu-și apoi mersul săltăreț către port. Soldații ce purtau chipie ciudate cu urechi îl lăsară să treacă fără să-l bage în seamă. Opreau cam un trecător din douăzeci. Mai ales femei.

Povara sacului cu fructe cîntărea desigur cel puțin douăzeci și cinci de kilograme și bietul culi a fost nevoit s-o schimbe mereu de pe un umăr pe celălalt pînă să ajungă în port.

Rada se deschise pe neașteptate în fața lui proiectîndu-și prin dezordinea ultimelor străduțe catargele de lemn ca niște pumnale înfipte în pîntecele cargourilor.

Dar apa uleioasă și murdară nu clipocea doar de-a lungul bordurilor metalice ale șlepurilor și escortoarelor nipone ; un adevărat furnicar de jonci chinezești sau birmane se legănau una lîngă alta în fundul radei, într-o harababură de nedescris și, adesoori, rău mirositoare.

Bărbatul părea dezorientat, iar ochii săi, ușor teșiți, priveau cu luare-aminte forfota neîntreruptă a portului-ciupercă.

Se feri, umil, cînd întîlni o patrulă care bătea fără treabă cheiurile 'și se înfundă într-o ulicioară.

Cu toate că soarele cobora cu repeziciune, căldura care dogorea din pămînt cufunda partea de jos a orașului într-un adevărat cuptor.

Cuprins de sete, sărmanul culi mîncă un fruct de manglier mușcînd din el cu poftă și scuipînd departe partea cărnoasă.

Lîngă o poartă largă ședea o birmană sporovăind cu două bătrîne zgripțuroaice cu dinții pătați de betel. Din cînd în cînd izbucneau toate deodată în rîs și atunci glasul ei limpede se amesteca cu hîrîitul celorlalte.

Zărindu-l ea se ridică și porni în urma lui. Una dintre babele cu pielea tăbăcită strigă ceva în urma ei ; o obscenitate, fără îndoială, căci fata scuturâ capul, rîzînd cu poftă.

— Te-au lăsat să treci peste Irrauady ? întrebă ea cu jumătate de glas cînd ajunse în dreptul lui Chester Ross, potrivindu-şi pasul după al lui.

— Da. Nu sînt chiar atît de vigilenţi pe cît par, mormăi el aproape fără să-şi mişte buzele. Gradatul lor parcă mai mult se distrează decît face altceva.

Liu clătină capul neîncrezătoare :

— Nu te lăsa amăgit. Pe aici nu s-a întîmplat niciodată nimic, în afară de tentativa Evans. Deci nu au nici un motiv să bănuiască ceva, cît timp dumneata şi oamenii dumitale sînteţi atenţi. Dar ia seama că noaptea nu ai putea trece. Sînt pretutindeni şi controlează tot. Fiecare tebuie să răspundă la cîteva întrebări, ÎN BIRMANĂ ! Chipul dumitale de metis nu ţi-ar mai fi de nici un folos.

Ross încruntă sprîncenele.

— ...Iar după ce a sunat stingerea, patrulele trag fără a soma !

— Vom vedea ! făcu el. E un lagăr de prizonieri la intrarea în oraş, nu-i aşa ?

Liu încuviinţă, făcîndu-i semn să cotească într-o ulicioară strîmtă şi întortocheată.

— Un lagăr de tranzit. Cargourile îi duc apoi spre Japonia. Americanii şi englezii ştiu lucrul acesta. Este o metodă ca oricare alta de a scăpa de torpile pe drumul de întoarcere.

Ross cercetă străduța cu privirile. In mulțimea zgomotoasă se puteau deosebi lesne cîțiva soldați japonezi, după culoarea spălăcită a uniformei. Nici o patrulă nu supraveghea ieșirile.

Chester simțea o ciudată neliniște care îl cuprinsese din clipa în care coborîse de pe podiș pentru a lua legătura cu Ho Nien, al doilea supraviețuitor al rețelei.

Deși întreaga mulțime care se îndeletnicea cu treburi străine lui îi apărea inofensivă, se aștepta în schimb în orice clipă să fie arătat cu degetul de vreun japonez. Mai în siguranță se simțea pe vremea cînd cerceta întăriturile submarine sau trecătorile de coral, fie chiar pe sub coca vedetelor inamice. Aici i se părea însă că la cel mai neînsemnat strigăt, la cel mai mic semn de spaimă toate privirile se vor întoarce spre el, trădîndu-l dintr-o dată.

Statura lui scundă, tenul său mat și ochii teșiți nu i-ar folosi la nimic ; nu știa o iotă din limba asta afurisită.

Căldura ce se ridica din fațadele caselor nu îndreptățea pe de-a-ntregul nădușeala care-i acoperea obrazul încins.

— Cum s-au petrecut lucrurile de dimineață ? întrebă el privind cu coada ochiului un japonez care tocmai tîrguia fructe din taraba unui chinez burtos.

— Stan Berett și John Raid au coborît în rada portului, trecînd prin pădure. Au intrat în apă, așa cum era hotărît, agățați de barca pe care o folosea tatăl meu atunci cînd cerceta sampanele și joncile sale.

— N-ai fost controlată ?

Tînăra femeie clătină capul și părul ei lung se mișcă pe mijlocul încordat.

— Nu. Japonezilor nu le prea place să se avînte prin orașul plutitor. Cred că pînă la Singapur nu poți găsi un loc mai scîrbos ca ăsta.

— Ai ajuns cumva la vreme în joncile tatălui dumitale ?

— Nu. Doar le-am arătat-o, înconjurînd de mai multe ori locul unde este ancorată. Mai ploua încă și băieții au izbutit să se cațere pe bord neobservați.

Liu s-a dat în lături făcînd loc unei căruțe ce zdrăngănea urcînd anevoie strada. Cei doi bivoli împiedicau trecerea și Chester se lipi de o ușă de lemn zgrunțuros.

Pe ulicioară în sus răsună un fluier. Chester simți cum îi bate mai repede inima cînd zări un camion care se opri scrîșnind la intrarea în străduță. Vreo douăzeci de soldați țîșniră din el cu arma în mînă și începură să împingă îndărăt mulțimea înspăimîntată.

Ferestrele se închideau, obloanele porneau ; în cîteva clipe pe stradă se așternu tăcerea. Cei care nu putuseră fugi așteptau nemișcați și resemnați controlul actelor și loviturile cu patul armei.

Ross și Liu se numărau printre aceștia.

Chester se lipi și mai mult de ușa închisă și își sprijini ceafa de tencuiala călduță. De-a lungul trupului îi treceau lungi fiori, inima îi bătea mai repede, iar sîngele îi zvîcnea în urechi.

Întoarse către Liu un chip livid, schițînd un zîmbet dureros.

— Cred că ar fi mai bine să ne despărțim acum, Liu...

Un nou fluierat : soldații se aliniară cot la cot. Un ordin ; ridicară drept în sus puștile lor lungi. Baionetele sclipeau.

O mașină mare și neagră străbătu în goană piața pustie, urmată de două camioane înțesate cu soldați.

Cu ochii pe jumătate închiși, Ross pîndea cele ce se petreceau neîndrăznind încă să creadă în norocul său.

Mulțumită că a scăpat de corvezile colective instituite de japonezi de cînd Bassein ținea locul Rangoonului, gloata se puse din nou în mișcare, iar freamătul înăbușit ce se ridica din uliță destrăma treptat perfecta aliniere a militarilor în

uniformă glbenă. Unul cîte unul aceştia coborau către piaţă, cu arma pe umăr.

Chester simţi că ceva îl atinge. Liu îl apucă de mînă.

— Mi-a fost teamă pentru dumneata, mărturisi ea cu glasul stins. A fost doar Okamura.

— Okamura ?

— Comandantul suprem. Cînd coboară dinspre fortăreaţă către lagărul prizonierilor înseamnă că se duce să prezideze o execuţie.

— Şi cele două camioane ?

— Plutonul de execuţie. Atunci cînd circulă Okamura se golesc toate străzile.

— Prudent băiat, aprecie Ross, gîndindu-se la cei pentru care se făcea deplasarea.

— Pentru ce se fac execuţiile ?

— Tentativă de evadare, lămuri Liu cu vocea ei de copil. Asta este explicaţia obişnuită. Să mergem acum.

Pătrunseră într-o piaţă umbrită de diferiţi copaci exotici. O mulţime de păsări îşi amestecau strigătele în pălăvrăgeala a vreo sută de femei şi bărbaţi care, aşezaţi pe jos, vindeau fructe, supă fierbinte sau chiftele din carne de cîine. Fetişcane cu sîni castanii purtau pe cap tăvi cu clătite.

Ross aruncă o privire de jur împrejurul pieţei, care gemea de lume. În afară de doi niponi care vorbeau între ei cu braţele încrucişate peste cu-

relele puştilor, nu se vedea nici o patrulă trecînd prin piaţă.

— Despre ce vorbeam... Da, despre Stan şi Raid. Aşadar, eşti sigură că nu riscă vreun control.

Liu se apropie mai mult de Ross.

— Pontonul este al tatălui meu.

— Dar, bine, tatăl dumitale a plecat de doi ani şi nimeni nu ştie pe unde mai e !

— Averea lui este imensă. Nimeni de aici nu ar îndrăzni să se atingă de bunurile sale.

— Şi jonca ?

— Băieţii dumitale vor putea observa de acolo, în acelaşi timp, fortăreaţa, primele cotituri ale drumului Mandalay şi rada.

Chester Ross răsuflă uşurat. Dacă oamenii săi vor putea lucra nestingheriţi în jonca lor nemişcată şi lipsită de catarge fără îndoială că vor putea culege foarte multe informaţii.

Atunci cînd hotărîse să stabilească postul acesta de observaţie în îmbulzeala din radă, s-a iscat în primul rînd întrebarea cum să-i aducă pe Stan şi pe Raid, fără a-i trece prin baraje. Au trebuit să dezgroape Davis-urile de lîngă moara părăsită. De altfel, dacă japonezii s-ar hotărî să treacă oraşul plutitor prin ciur, lucru prea puţin probabil, aparatele de scufundat le-ar fi de mare folos pentru a se face nevăzuţi în junglă.

— În felul acesta vom cunoaște în amănunt tot ce trece zi și noapte pe cheiuri, încheie Ross coborînd glasul pentru a nu fi auzit de către un negustor care își ațintise bănuitor privirile asupra lui.

Sări peste un șanț mic de piatră în care șobolani enormi se hîrjoneau nestingheriți.

— Mai e mult de mers ?

— Imediat după fîntîna aceea.

Grăbi pasul, nerăbdător să scape de mulțimea în mijlocul căreia se credea privit de toți și în care simțea că este prizonier.

— Spuneai că japonezii se folosesc de el !

— Japonezii folosesc TOȚI medicii pe care i-au găsit aici. Chiar și medicii de bord englezi, căzuți prizonieri în timpul marii ofensive din martie. De cînd a fost distrus Rangoonul, își evacuează prin Bassein toți răniții.

Ross se gîndea că Ho Nien e o nesecată mină de aur, fiind în neîntrerupt contact cu răniții din toate unitățile de pe front. Rămîne de văzut dacă Ho Nien va consimți să lucreze iarăși pentru Parang-Sud, în noua sa formulă. După spusele fetei, lucrul acesta era prea puțin probabil. De la măcelul Evans doctorul devenise deosebit de precaut. Cu atît mai mult cu cît, din cauza organizării rețelei, era singurul care-l cunoscuse pe Ong Loy. Timp de două luni încercase spaimele așteptării poliției secrete nipone.

Chester se întreba cum naiba ar putea convinge un om care trecuse prin asemenea clipe de groază să se avînte din nou într-o muncă atît de primejdioasă. Va epuiza repede argumentele care l-ar putea face să-și pună iarăși pielea la bătaie.

Liu se apropie de o ușă din lemn masiv și trase funia clopoțelului javanez. Luxoasa clădire contrasta izbitor cu sărăcia tranhurilor clădite din lemn care înconjurau piața.

Se auziră pași grăbiți și o ferestruică de lemn se deschise scîrțiind zgomotos. Un scurt dialog în limba birmană se înfiripă cu Liu. Curînd apoi ușa se deschise și Chester se trezi în fața unei femei bătrîne cu chipul posac și de o slăbiciune înspăimîntătoare. Pupilele ei mărite și privirea halucinantă trădau ultimul stadiu de opiomanie.

Cu un gest nepăsător le arătă o ușă pe care Liu dispăru, saboții ei de lemn sunînd pe lespezile de mozaic.

Chester Ross pătrunse într-o încăpere mare, mobilată în stil occidental. O fereastră se deschise către o mică grădină cu flori ciudate. În fundul sălii, o ușă care da în cabinetul de consultații.

— Doctorul Ho Nien nu e chiar un căpcăun, glumi Liu văzînd chipul încordat și îngîndurat al lui Ross.

Schiță o grimasă din cauza nerăbdării.

— Nu la asta mă gîndeam. Vorba e cum să-l fac să lucreze pentru noi. Știi doar că riscăm cu toții venind aici.

— Cum așa ? Doctorul Ho Nien...

— A fost poate dibuit de către niponi, după lovitura Evans.

— Imposibil.

— O capcană, pricepi ? Ong Loy mort pe plajă pentru ca lumea să creadă în moartea sa : apoi îl supraveghează pe medic după ce mai întîi l-au torturat pe pescar.

— Prea complicat, rîse ea sigură pe sine.

— Pentru a-l convinge, l-aș putea oricînd amenința că-l pot denunța pentru cele ce a făcut pînă acum. A trecut vremea sentimentelor. Am nevoie de informațiile sale.

— Asta este o josnicie ! exclamă Liu indignată.

O liniști cu un semn.

— Dar n-aș face o asemenea prostie. În situația în care se află, mi-ar putea plăti cu aceeași monedă și chiar foarte repede. Toate astea nu-mi plac, Liu, nu-mi plac de loc.

Tînăra birmană se îndreptă deodată, trădînd o nervozitate pe care nu i-o bănuise.

— Uite-l, șopti ea.

În clipa următoare ușa se deschise, făcînd loc unui bărbat chel, cu trupul scheletic vîrît într-o

bluză albă. Chipul său năpădit în parte de o țăcălie cenușie trăda o inteligență ascuțită. Ochii negri și mobili păreau că străpung tot ce privesc.

Recunoscînd pe Liu, bătrînul își stăpîni o tresărire, întorcînd apoi repede privirea către Ross. De la bun început își dădu seama că nu e o consultație obișnuită. O sclipire mînioasă trecu prin pupilele sale negre.

Întinse mîna spre cabinet, cu o mișcare prea bruscă pentru a putea fi luată drept o invitație politicoasă.

— Presupun că este inutil să vă vorbesc în birmană, nu e așa ? rosti el cu glasul șters.

Ross simți un fior de gheață coborîndu-i pe șira spinării. Ho Nien părea perspicace, desigur, dar dacă reușise să-i descopere adevărata identitate atît de ușor, fără îndoială că nu va putea păstra pînă la bătrînețe această deghizare.

— Într-adevăr, admise el, așezîndu-se lîngă un birou înțesat cu hîrțoage aruncate vraiște. Nu sînt birman, sînt american.

Chipul mototolit al bătrînului se boți și mai mult.

— Aha ! Pilot doborît după gloriosul masacru de la Rangoon ?

Chester scrîșni puțin din dinți. Era limpede că discuția lua de la început o întorsătură puțin favorabilă intențiilor sale.

Liu risipi cu vioiciune stinghereala care începea să-şi facă loc.

— Locotenentul Chester Ross, care a debarcat de curînd la Bassein, a venit să restabilească reţeaua Parang-Sud, doctore.

Un tic nervos făcea să tresară buza inferioară a medicului în timp ce ocolea masa pentru a lua loc în faţa lui Ross. Îşi pusese pe nas o pereche de ochelari care făceau ca privirea lui să pară şi mai pătrunzătoare.

— Parang-Sud ! şopti el, ca şi cum şi-ar fi scormonit memoria căutînd să-şi amintească un lucru care desigur îi lăsase o urmă de neuitat.

Chester, mereu la pîndă, ciuli urechile auzind scîrţîitul unei uşi.

— Parang-Sud. Spune-mi, locotenente, sergentul Evans nu era şi el american ?

Ross încuviinţă, surprins.

— Ba da. Făcea parte din corpul *Rangers*.

— Şi asta nu vă e de-ajuns ?

Chester se încordă pe scaunul său. Înţelegea prea bine ce voia să-i spună doctorul. Cu atît mai mult cu cît în privirea de gheaţă apăruse o anumită nuanţă de mîndrie, de milă mai degrabă.

Se ridică în picioare şi se sprijini de peretele despărţitor, încercînd să deosebească ceva în zgomotul nedesluşit care se auzea din sala de aşteptare.

— Ascultă, doctore, n-am venit aici să ne certăm. Vin de foarte departe, de foarte departe spun, pentru a îndeplini o misiune de observator. De informator, dacă vrei. Știu totul despre aportul dumitale de pînă acum. Mai știu de asemenea, că masacrul Evans a pus rețeaua Parang-Sud, rețeaua dumitale, în... hai să spunem, în umbră. Acum însă lucrurile s-au schimbat. Bassein ține locul Rongoonului. Și am nevoie de dumneata!

Un zîmbet abia schițat învinețì buzele zbîrcite ale practicianului, iar ochii săi oblici se îngustară și mai mult.

Chester încleștă pumnii ; din spatele ușii se auzea o voce nazală. O voce repezită pe care n-o înțelegea, dar pe care nu putea s-o confunde cu birmana.

Încercă să-și stăpînească groaza care îl răscolea.

— La drept vorbind, ce dorești de la mine? întrebă încet Ho Nien.

Chester răsuflă, vrînd să se convingă că nu-i vorba de o cursă grosolană.

— Lucrezi la spitalul Hoi-Kheo. În felul acesta ești în contact direct cu o mulțime de răniți. Răniți care pălăvrăgesc. De teamă, de suferință, de dor de patrie, din pricină că își iubesc sau își urăsc conducătorii. Oameni care povestesc despre

ce au făcut și au văzut pe front, oameni care poartă insemne pe mîneci și numere pe gulere. Cred că îți poți da seama de întreg folosul pe care îl putem trage de pe urma observațiilor dumitale. Armament efectiv, unități principale, moralul, numele conducătorilor, materiale distruse și multe altele pe care nu le mai înșir.

Avea de gînd să continuie, dar de alături se auzi trîntindu-se o ușă.

— Da, murmură bătrînul medic. Dar iată că mai mult ca sigur ai făcut degeaba drumul acesta. Sînt fără îndoială prea bătrîn pentru a mă îndeletnici cu așa ceva. Lucrurile astea sînt pentru tineri ca Ong Loy, care a plătit cu viața.

Chester se simțea din ce în ce mai mult prins într-o capcană. Desigur că japonezii încercuiau casa. Desigur că apucase pe un drum greșit încă de la început, în ciuda celor ce-i spusese căpitanul Dale.

Scutură din cap. Nu, imposibil să fi putut face o asemenea greșeală.

— La urma urmelor faci lucrul acesta pentru eliberarea patriei dumitale, doctore!

— Te înșeli : nu sînt birman, ci javanez. Și nu uita că ne deosebim de un japonez tot atît de mult ca și de un european. Ori dumneata ești american. Ce caută americanii în Birmania?

— Ascultați-mă, interveni Liu cu voce suavă.

Nu e nici un risc. Nici unul. Locotenentul Chester Ross nu vă cere decît să reţineţi ceea ce auziţi. Legătura o voi ţine eu.

Lui Chester i se păru că aude o maşină oprindu-se într-un scrîşnet de cauciucuri ce-l făcu să se gîndească la execuţiile lui Okamura. Îl cuprinse deodată furia :

— Să ne înţelegem bine, doctore Ho Nien. Vin dintr-o insulă care se numeşte Peleliu. Acum opt zile nu era pe acolo nici picior de american. În clipa de faţă mă îndoiesc să mai fie vreun japonez pe insulă. Înainte de Peleliu a fost Makin, Tarawa, Rabaul, Guadalcanal ! Ai de ales !

— Dar aici, în Birmania ?

— Aici este un front secundar. Refuzînd să ne ajuţi, prelungeşti războiul în măsura în care îţi retragi mica dumitale contribuţie. Prelungind războiul, omori mai mulţi oameni decît ai îngrijit în toată viaţa dumitale.

Medicul se tulbură şi aruncă înspre uşă o privire de animal hăituit. Auzise desigur şi el zgomotul cu pricina.

— Dar eu...

— Gîndeşte-te bine !

— Oricum...

— Gîndeşte-te !

— Cine te împiedică ? şopti Liu cu tonul unei rugăminţi mute.

— Îţi garantăm evacuarea în Statele Unite dacă lucrurile iau o întorsătură nedorită. Este preferabil unui pluton de execuţie, nu ? tună Ross.

— Dar eu sînt neutru !

— N-am vorbit de plutonul de execuţie japonez !

— Ah !... pentru că...

— La sfîrşitul unui război, nu există niciodată neutri, există numai trădători !

În uşă răsunară deodată lovituri puternice. Ross se înfioră îndelung. Ho Nien sări în picioare, ca împins de un arc. Liu închise ochii, înfingîndu-şi unghiile în împletitura scaunului.

În birou pătrunse un japonez, bocănind pe mozaic cu cizmele. Rosti o frază lungă în birmană în timp ce chipul bătrînului devenea de marmură. Ochii săi teşiţi priveau cînd la japonez cînd la Ross.

Ho Nien spuse întretăiat două cuvinte. Niponul se răsuci şi aruncă lui Chester o privire de un dispreţ evident.

E adevărat că Ross, cu pantalonii săi peticiţi şi cămaşa prea mare pentru el, era aidoma acelor nenumăraţi zdrenţăroşi care transformă cele mai neînsemnate răspîntii ale Asiei în adevărate curţi ale miracolelor.

O clipă de încremenire în care fiecare își încovoia spatele așteptînd catastrofa ce părea de neînlăturat. Ho Nien, compromis fără scăpare de prezența americanului ; Liu care de la început știa prea bine la ce se putea aștepta și, în sfîrșit, Ross, care arunca priviri furișe către ușă.

Doar ofițerul nipon avea o înfățișare trufașă și-l privea pe Ho Nien cu ochii săi plini de cruzime.

Practicianul se așează la loc, mai bine zis se prăbuși în fotoliul său, cu privirea împietrită și behăi cîteva cuvinte.

Japonezul se suci atît de iute încît Chester se încordă, crezînd că este vorba de un denunț. Ușa se trînti zgomotos și ascultară cu toții pașii japonezului pierzîndu-se în sala de așteptare.

Medicul se ridică greoi și se îndreptă către o vitrină din lemn de teck în care străluceau instrumentele obișnuite ale artei sale.

— Căpitanul-medic Musashi mi-a anunțat sosirea unui convoi sanitar venind din Myitkhyna. Trebuie să plec imediat la spitalul Hoi-Kheo.

Ross îi tăie calea spre ușă, străduindu-se să fie calm. Chipul său întunecat devenise mai dur ca de obicei. În ciuda staturii sale scunde, era cu un cap mai înalt decît medicul javanez ; aținti în ochii speriați ai acestuia o privire ascuțită ca o sabie.

— Ei bine, să vedem răspunsul !

Ho Nien șovăia, vădit stingherit, răsucindu-și barba sa scurtă.

— Nu pot hotărî nimic, spuse el văzînd că Chester începe să se enerveze.

Arătă către ușa cu geamuri care dădea în grădiniță.

— Ieșiți pe aici. Nu vreau să dați ochii cu bolnavii care așteaptă alături.

Ross nu se clinti în ciuda dorinței sale grozave de a se năpusti în mulțime.

— Răspunsul, doctore !

Glasul pocnise sec, ca o plesnitură de bici. Javanezul aruncă o privire neliniștită înspre sala de așteptate, apoi își întoarse mutra ascetică către Liu Wong Hinh.

— Mai treci pe la mine, Liu, se bîlbîi el, peste trei zile, dar singură. Poate voi avea noutăți. Și acum, plecați repede.

Ross tecu pragul cu o ușurare de nedescris. Bătrîna intoxicată îi aruncă o privire șireată, apoi îi arătă ieșirea cu un gest vag.

Merse cîtva timp cu Liu în urma sa, încercînd fără să izbutească să imite pasul nepăsător al birmanilor, acea nepăsare atavică pe care nici o nenorocire nu le-o putea schimba.

Încetini pasul zărind primele cheiuri.

Un cargou părăsea portul, apărat de un escortor cu linii foarte joase. Vedeta rapidă de serviciu

la baraj deschidea trecerea. Pe cheiuri circulau încet patrule.

Pe Ross îl liniștea faptul că vedea dușmanul trecînd atît de aproape fără însă a-l privi mai mult decît privește de obicei un soldat un cerșetor dintr-o țară ocupată. Se opri lîngă o macara scoasă din uz.

— Cred că am cîștigat, Liu, șopti el. Doctorul nu se va mai codi de acum încolo... N-ai văzut pe nimeni în urma noastră pe cînd mergeam ?

Tînăra, care rămăsese cu cincizeci de metri în urmă pentru a zădărnici o eventuală urmărire, clătină ușor capul.

— Nu... Nu, cred că nu.

— În orice caz, Ho Nien nu mă va denunța niciodată, hotărî el categoric.

Ea se apropie, prefăcîndu-se că privește spre larg, pînă cînd ajunse să-i atingă gîtul cu buzele.

— De ce ?

— Doar nu-i nebun. În misiunile de acest soi nu faci un pas fără să raportezi. Dacă aș dispare, se va ști curînd că lucrul acesta s-a întîmplat DUPĂ convorbirea noastră. Ceea ce i-ar pricinui o groază de neplăceri. Și asta o știe prea bine.

— Ai dreptate, încuviință tînăra femeie. Fără îndoială că ne va ajuta. Mergem acum să-i vedem pe Stan Barett și pe John Raid ?

Ross întinse mîinile cu degetele desfăcute în fața sa și le cercetă încruntat, așa cum obișnuia să facă înainte de fiecare scufundare.

— Pentru ziua de azi e destul, nu găsești ? Nu-i bine să-l zgîndărești prea mult pe diavol ! Pe deasupra mai trebuie să ne încredințăm că nu sîntem urmăriți. Arată-mi doar jonca în care lucrează.

Tînăra femeie întinse mîna către partea din fund a golfului, acolo unde munții abrupți gîtuiau malurile rîului Irrauady.

— Nu arăta cu mîna, șopti Ross încetișor.

— Vezi flotila de jonci legate aproape de malul sudic ?

Chester încuviință, privind fără chef pădurea de catarge ce se ridica deasupra unei îngrămădiri de jonci șubrede, priponite bord lîngă bord, într-o înghesuială de bărci de pescuit și de pontoane pe jumătate scufundate.

— Vezi pontonul acela dreptunghiular, puțin mai la dreapta de bateria D.C.A. ?

— Lîngă cargoul acela din care se descarcă camioane acoperite cu prelată ?

— Cele douăsprezece jonci și trei șampane sînt ale tatălui meu. Băieții sînt într-a șaptea joncă.

Ross făcu ochii mici ; soarele la asfințit dădea golfului o strălucire purpurie, aproape orbitoare.

Totuşi deosebi ambarcaţiunea : o coacă fără catarge legănîndu-se în apa murdară, asemănătoare cu o mie altele, o coacă pe care nici un birman n-ar îndrăzni s-o atingă pentru că aparţinea faimosului Wong Hinh, un vas pe care japonezii nu-l pot deosebi de celelalte.

Ross o privi pe Liu drept în faţă. Pentru prima oară, de multă vreme, o scînteiere de uşurare sclipi în ochii săi întunecaţi.

— Drac de fată ce eşti, dacă n-am fi în Birmania te-aş îmbrăţişa acum, pe loc !

— Pe stradă ? şopti ea cu prefăcută indignare.

— De ce nu ?

— În Anglia, aşa ceva nu se face !

Îşi reaminti cele ce-i spusese căpitanul Dale în legătură cu convingerile ei intime.

— Păcat ! suspină cu părere de rău, de trei ori păcat ! Am socotit totdeauna că englezii ăştia nu ştiu să trăiască.

Liu îşi plecă ochii sfioasă.

— Nu fac aşa ceva pe stradă... dar nu am spus că nu fac de loc ! zîmbi ea cu vocea plină de făgăduieli.

Ross se uita uimit la tînăra femeie al cărei chip ridicat spre el îi cerşea un zîmbet, apoi ridică ochii spre calea accidentată şi întortocheată pe care urma s-o urce pentru a se întoarce la vila cocoţată pe vîrful colinei.

Se gîndi din nou la postul de control de la ieşirea din oraş.

— Îmi doresc doar puterea s-o mai pot face cînd voi ajunge acolo ! murmură el pierzîndu-se în mulţime.

CAPITOLUL V

Despicînd apa murdară a portului, cargoul Hokkaido-Maru pătrundea greoi în radă. Puntea din faţă aproape că dispărea dedesubtul nenumăratelor vehicule acoperite cu prelată din cauza ceţurilor din larg. Sub formele lor camuflate şi strînse în plase se putea totuşi ghici că era vorba de tractoare de artilerie ce veneau direct din uzinele de la Osaka.

Obiectivul lunecă brusc, apoi se fixă pe pasarelă. Trei bărbaţi, cu mîinile sprijinite pe balustrada acoperită cu sare, priveau docurile. Unul dintre ei striga cît îl ţinea gura într-un megafon. Îşi ridicase chipiul pe ceafă iar în jurul bustului său acoperit de o haină cu glugă purta colacul de salvare, care era obligatoriu din clipa în care vasele depăşeau plasele contra torpilelor.

Din nou obiectivul lunecă cu repeziciune, măturînd întreaga plajă, urcă de-a lungul bordului,

șterse coca și rămase nemișcat asupra literelor prost camuflate de vopseaua de război.

— H.O.K.K.A.I.D.O....M.A.R.U..., silabisi Ross desprinzîndu-și obrazul de pe ocularele binoclului. Cam de trei mii cinci sute de tone.

Preocupat de verificarea circuitelor emițătorului, Rudi Beümann abia își ridică capul blond.

— S-a încheiat intervalul de emisie, făcu el închizînd D.Y.-ul cu un pocnet sec.

Chester Ross desprinse binoclul de pe trepied : cu toată poziția privilegiată a vilei Wong Hinh, se temea de observatorii japonezi, mai ales de acea baterie D.C.A. răsărită cu opt zile în urmă la mai puțin de șapte sute de metri de vilă, cu cele patru piese de 72 mm.

Privea golful cuprins în sipetul munților de un verde întunecat, ispitit să mai iscodească o dată jonca în care se ascundeau Stan și John, dar se lăsă păgubaș ; în port și în oraș domnea liniștea.

Cei doi probabil că tocmai își încheiau raportul pe care îl pregăteau pentru Liu.

Aprinse dus pe gînduri o țigară aruncînd cu un bobîrnac chibritul într-un tufiș, apoi întoarse privirile către Rudi Beümann, care strîngea antena.

Cablul mlădios, așezat de o săptămînă, se pierdea bine ascuns în frunzișul unui uriaș copac exotic. Antena aceasta permitea legături la mari de-

părtări și datorită ei Tomahawkul fusese scutit să mai țină loc de stație-relcu.

— N-aș vrea să fiu în pielea lui Raid și a lui John, locotenente, se trezi spunînd Rudi, trecîndu-și din obișnuință mîna prin părul său blond. Să te învîrți de dimineață pînă seara în jurul unui binoclu, într-o coajă de nucă plină de șobolani !

Ross zîmbi trăgînd cu lăcomie din țigară. În ultimul timp fuma foarte mult.

— Au o vedere minunată asupra aeroportului, fortăreței și portului. Ce mai vrei ? Nici un avion, nici un vas ori convoi nu poate trece prin Bassein fără să fiu înștiințat, exclamă ofițerul gîndindu-se la teancul de documente pe care i-l trimiseseră de opt zile încoace, visul de o viață întreagă a unui spion de meserie, ce mai !

Nu asta era și părerea lui Rudi care, drept răspuns, deschise postul de emisie, trecîndu-și mîna peste manipulator, pentru a-și încălzi degetele.

— Mă rog, mormăi el neîncrezător, dar ce ziceți de Liu în toată afacerea asta ? Cine vă poate garanta că nu e taler cu două fețe ?

— Liu ? Chihoti Chester Ross, ai uitat că tatăl ei este în mîinile noastre ?

Rudi puse aparatul pe recepție.

— Bravo ! Văd că domnește o încredere deplină !

— Cred că, mai degrabă, riscul îl putem avea cu medicul. Dacă e prea înspăimîntat de galbeni, nu mai dau prea mulți bani pe picile noastre.

— Mi-am spus totdeauna că povestea asta ne va pune într-o bună dimineață cu spatele la zid. Să vii să-i aiurești pe japonezi aici, la trei mii de kilometri de prima unitate, trebue să fii într-o ureche ! Fără a mai pune la socoteală că n-am înțeles niciodată de ce m-au luat tocmai pe MINE, gemu Rudi Beümann, și încă în toiul unei permisii... Să-i fi văzut pe tipii din poliția militară, ce mai mocofani !

— Prețul gloriei ! Nu ești oare cel mai bun operator de telegrafie cifrată, de aici la Honolulu ? glumi Ross supraveghind serpentinele drumului care urca ocolind piscurile spre Mandalay. Pun prinsoare că erai cu o fată ! Stai, erai cu... Cum ai spus că o cheamă ?

— Sandra ! spuse Rudi, roșindu-se ; Sandra ! repetă aproape cu venerație și coborînd glasul.

Pe buzele lui Ross, apăru pentru o clipă un surîs puțin batjocoritor care se prefăcu apoi într-o strîmbătură dezgustată.

Cum naiba au putut să aleagă un copil ca ăsta pentru cea mai minunată misiune de sinucidere scornită vreodată de un intelectual obscur de la cartierul general ! Căci e vorba de o misiune de sinucidere, ce mai încoace și încolo ! Pe zi

ce trece își dă seama mai bine de lucrul ăsta. Dintre toți doar Robsky ar putea să scape din capcană. Dar atunci pentru el războiul s-ar încheia și nu s-ar mai putea întoarce în India decît cu vaporul.

Alungîndu-și gîndurile, aruncă o privire spre drum. Liu urca cu pași mărunți. Se liniști : trecuse deci fără greutate și aducea fără îndoială informațiile adunate de Stan și Raid din jonca lor.

Ross coborî oblonul de bambus și apucă o foaie subțire de hîrtie scrisă de mînă.

— Ești sigur că ai transcris bine ? întrebă el, privind lunga înșiruire de grupe de cîte cinci litere.

Rudi sări în sus, jignit.

— Ei, lasă, nu voiam să spun asta... află că sînt aici amănunte care pot isca un tărăboi nemaipomenit cînd vor ajunge la destinație ; și mai ales cînd vor afla că putem sta cu binoclul drept spre aeroport. Bașca numărul de tancuri, cargouri, camioane și efectivele de trupe. O mînă de aur, îți spun !

Chester rostise aceasta cu asemenea înfocare încît Rudi își înălță capul de pe claviatură. Ofițerul băgă de seamă și tăcu.

„Devin nervos, gîndea Ross. Mi-ar trebui nervi de oțel pentru a putea rezista, cu cîte știu. Într-o bună zi mă voi arunca în mare..."

— Cît timp îţi trebuie să transmiţi toate astea, Rudi ?

— Vreo două minute, dacă nu mă întrerupe nimeni.

— O sută douăzeci de secunde. De ajuns pentru a ne localiza goniometric. Dă-i bătaie.

Puse foile pe generatorul manual şi părăsi încăperea folosindu-se de trecerea acoperită.

Liu intră o dată cu el în sala rotundă şi-i zîmbi liniştitor.

— Toate merg strună, anunţă ea, scoţîndu-şi ciudata pălărie birmană asemănătoare unui acoperiş de pagodă.

— Şi băieţii noştri ?

— Au făcut treabă bună.

Răspunsul nu-l mulţumi decît pe jumătate.

— Şi moralul ?

— N-au spus nimic.

— Înţeleg. Doctorul ?

— S-a hotărît.

— Multe amănunte ?

— Foarte multe ! Se pare că iarăşi au avut loc lupte înspre Myitkyina. „Chinditii" ar fi trecut fluviul înapoi cu pierderi mari. Mai mult de trei regimente încercuite în junglă !

Chester îşi simţi sîngele năvălindu-i în obraji.

Restabilit cu preţul unor mari sacrificii, frontul se rupsese deci pentru a doua oară. Dacă dru-

mul spre Ciung-King fusese tăiat... s-a sfîrşit cu Birmania. Un al doilea Singapore. Cît despre a pune piciorul pe continent...

— Asta-i tot ? mîrîi, încercînd să nu pară tulburat.

Tînăra femeie se lăsă să cadă zdrobită alături de el pe o canapea.

— Stan Barett mi-a dat o listă de peste zece unităţi proaspăt debarcate, precum şi numărul tancurilor care au pornit în direcţia Mandalay. De asemenea, şi avioane nemontate.

— Cum ai spus ? tresări Ross.

— Da purtate de tractoare. Fuselajul şi aripile separat. Pornesc direct la drum şi se montează acolo sus.

Ross şuieră printre degete.

— Şi vasele ?

— Traficul s-a dublat în cursul ultimelor opt zile după cîte au putut vedea.

— Ei bine ! bravo ! Englezii vor avea cu cine sta de vorbă !

— Crezi că vor rezista ? întrebă Liu, încreţind îngrijorată fruntea.

— De ce nu ? De aici pînă la Pekin sau Calcutta au destul loc să bată în retagere.

— Cînd transmiţi noutăţile ?

— Rudi stă călare pe pianul lui. Şedinţa următoare. Vom lăsa să se scurgă vreo douăzeci de

ore. Să zicem... mîine la amiază. Ai văzut cumva în vale ceva mașini cu instalație de detectare gonio ?

Tînăra ridică mirată sprîncenele.

— Mașini care au un cadru de antenă care se rotește pe acoperiș.

Liu făcu semn că nu, își aprinse o țigară, apoi se lăsă moale pe canapea, sfîrșită.

— Credeam că nu voi mai ajunge niciodată. Urcușul acesta nu se mai sfîrșea !

— Un bun alpinist trebuie să parcurgă distanța din port pînă aici într-un timp mai scurt decît i-ar trebui unui automobil ce vine de la Bassein, făcu Ross ațintind asupra tinerei birmane o privire pătrunzătoare.

Ea îl privi fix cu ochii săi întunecați, în care se aprinsese o flacără mocnită. De o săptămînă de cînd trăiau laolaltă își dădură seama că legăturile lor se schimbă profund.

Pînă acum nici unul nu făcuse primul pas, fiecare dorindu-l și respingîndu-l totodată pe celălalt, din motive diferite. Dar devălmășia și teama în care trăiau amîndoi, departe de a-i înstrăina, îi apropiau din ce în ce mai mult.

Își întinse trupul de păpușă sub privirile lui Ross cînd deodată în spatele lor ușa se dădu la o parte. Ross păli înainte de a-l recunoaște pe Rudi Beümann,

— Ce s-a mai întîmplat ? urlă el, închipuindu-şi casa încercuită.

— Tomahawk-ul ! Tocmai am prins o emisiune a Tomahawk-ului, la sfîrşitul intervalului.

— S-a întors în golf ?

— Ba bine că nu ! triumfă Rudi, al cărui obraz copilăros strălucea de bucurie. Şi ce mai noutăţi ! Le anunţă cu glasul plin de făgăduieli.

— Spune ! i-o reteză scurt Chester, temîndu-se de vreun nou proiect utopic al imaginaţiei căpitanului Dale.

— Ne vin tovarăşi, întăriturii adică ! Tomahawkul îi va depune peste vreo treizeci de ore.

— Dă-mi hîrtia ! îl întrerupse Ross, cu obrazul răvăşit.

„...SBM— USS — TOMAHAWK — PARANG — SUD. ACOSTARE ZECE OAMENI PLAJA 100 Y VEST RUINE. 3 OCTOMBRIE 24 H 00 — MISIUNE RADIO BALIZĂ — PUNEŢI PLAJĂ STARE RECEPŢIE — SECURITATE PLAJĂ — REÎMBARCARE PREVĂZUTĂ 4 OCTOMBRIE. 23 H 00 — ACŢIUNE REŢEA STRICT LIMITATĂ — PRIMIRE PLAJĂ ŞI ÎNDRUMARE INIŢIALĂ COMANDO-OUT [1].

Ross reciti mesajul de trei ori apoi întinse hîrtia fetei.

---

[1] OUT : încheiat (mesajul) (N. T.)

— Au de gînd să repete lovitura cu Evans, rosti el îngrijorat și întunecat la față. Îi mănîncă pielea !

— Nu se poate spune că nu sînteți încăpățînați, exclamă Liu, rupînd mesajul în mii de bucățele pe care le lăsă apoi să cadă ca o ploaie într-o scrumieră în formă de joncă.

— Băieții din G.H.Q. [1] și-au stors creierii să scornonească o asemenea chestie ! Știam că într-o bună zi îmi vor cere și mai mult. Dar la o porcărie ca asta nu mă așteptam ! mîrîi Chester răgușit, aprinzîndu-și cea de a doua țigară.

Rudi Beümann îi privea nemișcat, surprins că mesajul său nu prea stîrnise entuziasmul la care se așteptase.

— Ai confirmat recepția, Rudi ?

— Da, locotenente. Tomahawk-ul și-a încetat imediat după aceea emisiunea.

— Se poate să fi coborît sub apă. Mulțumesc, făcu Chester apropiindu-se de fereastră.

Cerul se întuneca pregătindu-se pentru potopul din fiecare seară. În rada ce aducea cu suprafața unui lac, cargourile semănau cu niște mari pești ce stăteau nemișcați ca într-un eleșteu. Un eleșteu care peste cîteva ceasuri avea să se transforme desigur într-un cimitir.

---

[1] G.H.Q. (General Head Quarter) : Marele Cartier General (N. T.)

Auzi pasul furişat al tinerei femei şi îi simţi răsuflarea pe umăr.

— Ce ai de gînd să faci ?

— Să mă supun, bineînţeles, rînji ridicînd din umeri. Mă voi supune ! Nădăjduiesc doar ca blestemata lor de baliză să se strice într-o săptămînă.

— Vor să bombardeze portul, aşa cum au bombardat Rangoonul ?

— E limpede, nu ? Iar noi vom ţine scorul. Un petrolier scufundat, două avioane doborîte ! Douăsprezece tancuri incendiate, trei torţe aprinse ! se maimuţărea Chester, ca şi cum ar fi arbitrat un meci de *cricket*.

Suflă un fum deasupra geamului şi i se păru că vede întreg portul arzînd. Privea cu răutate firişoarele de fum strecurîndu-se printre case şi străduţe.

— Ei poftim ! Ştiam bine că se va termina prost. Totdeauna cer mai mult decît poţi face...

Liu se uită spre el. În clipa următoare îşi întoarse şi el privirea spre ea. Părul lung şi negru al tinerei femei curgea în valuri lucioase.

Îşi înfipse aproape cu furie degetele în umărul gol, trăgînd-o spre el.

— De ce ar însemna asta moartea reţelei, şuieră fata, întîrziind cu o mişcare uşoară a capului sărutul pe care se pregătea să i-l dea. Comandou-

rile voastre vor pune baliza undeva în munți apoi vor pleca. Rețeaua va lucra ca și înainte, nu ?

— Nu știu, făcu el strîngînd-o mai tare. Nu știu.

— Ho Nien nu riscă nimic. Nu are decît să asculte ce se vorbește în jurul său. Raid și Stan se află în cea mai bună ascunzătoare pe care o poți găsi de aici și pînă la Surabaya. Cît despre noi... unde vezi primejdia ?

Șovăia, privind în depărtare. Liu zîmbi plină de încredere și, lăsîndu-se moale în brațele lui, îi întinse obrazul cu nerăbdare.

— Nu știu, nu știu nimic. Și tocmai asta mă frămîntă, îi mărturisi Chester înainte de a-și lipi buzele de ale ei.

*

Doar practica desțelenirii pămîntului cu ajutorul focului îngăduise acestui țăran birman să facă să rodească vremelnic coasta rîpoasă a muntelui. Din focul pe care îl aprinsese într-o zi cu vînt prielnic nu mai rămăsese decît o mare cicatrice negricioasă care rodea marginea junglei.

Un palmier cu frunzele dese ca degetele desfăcute ale mîinii înăbușise pîrjolul și mirиștea se oprea la poalele trunchiului monstruos, ca și cum pădurea ar fi pus aici un paznic uriaș.

Fără îndoială că bravul țăran nu se ostenea decît pentru a putea duce un trai de azi pe mîine, disprețuind cîștigul și averea, dar beneficiind de acea tihnită seninătate care face totdeauna dintr-un bătrîn un înțelept, dar niciodată dintr-un tînăr un războinic. Cîteva recolte obosiseră desigur pămîntul și așa destul de leneș, iar țăranul fusese nevoit să-și ducă săpăliga pe o altă rîpă sălbatecă.

Astfel gîndea locotenentul Chester Ross în timp ce își trăgea fără voia lui sarongul care aluneca mereu, cu toate că era legat cu sfoară în jurul mijlocului.

Își mai spunea că rîpa abruptă nu îngăduia nici măcar acele culturi în terase de care erau pline imaginile turistice ale Asiei. În schimb îi înlesnea lui, lui Chester, o minunată vedere de ansamblu asupra plajei și asupra ruinelor morii unde debarcase cu nouă zile în urmă.

Își șterse fruntea cu poala sarongului, așa cum văzuse întîmplător că obișnuiesc birmanii.

Liu Wong Hinh, ceva mai sus decît el pe coasta muntelui culesese cîteva rămurele uscate, lucru rar, pe care doar o femeie birmană l-ar fi putut descoperi în țara aceasta unde plouă la oră fixă. Un vas fierbea deasupra focului. Liu atîța flacăra îndărătnică vînturînd pălăria ei ciudată din împletitură rară.

Tot plivind încetișor iarba, Ross observa privelișteа care se întindea la picioarele sale : o sută de metri mai jos, un drum de creastă, cel care duce spre Akyab. Mai încolo, plaja cu nisip mărunt și ruinele nedeslușite în amurg.

Se gîndea cu ușurare că în curînd întunericul îi va îngădui să întrerupă fără nici un risc munca aceasta istovitoare și fără rost care îi străpungea șalele ca un fier înroșit.

În sfîrșit, nemaiputînd îndura, mai ales că de patru ore nu observase nimic, se îndreptă întinzîndu-se îndelung, apoi se apropie de foc ocolind fumul.

— N-am văzut picior de japonez, murmură cu glasul stins. Se pare că domnește o liniște deplină.

— Idilică ! spuse ironic Liu în timp ce rupea o crenguță pentru a-și mesteca fiertura.

Nu luă în seamă gluma și-și întoarse chipul său ars de soare către larg.

— Cînd te gîndești că e acolo dedesubt și așteaptă să se întunece. Șaizeci de inși ascunși sub suprafața apei, care pot s-o șteargă unde și cînd vor !

— Suferi cumva de claustrofobie ?

— Nu. Știu un singur lucru, că toate astea vor sfîrși prost.

— Și ți-e frică ?

— Da, mi-e frică.

Privi chiorîș amestecul care clocotea în ceainic, apoi se apropie ceva mai mult de Liu pentru a-i putea vorbi și mai încet.

— În douăzeci de minute va fi întuneric beznă. Vom coborî împreună. Chiar pînă la ruine. Apoi nu ne mai rămîne decît să așteptăm.

— Și cum ne întoarcem ?

Desenă un drum imaginar cu degetul prin aer.

— Voi aduna băieții la moară. Apoi vom trece drumul. Trebuie să ne ferim de bateria D.C.A. pe care au instalat-o ieri pe creastă : are vederea spre plajă.

— Dacă aprind reflectorul ?

— Nici un risc. Să debarci un comando e la îndemîna oricărui neghiob. Să-l reîmbarci însă într-o retragere, asta-i altă poveste ! Vom merge deci de-a lungul rîpei. Apoi azimut 320 ; se vor descurca singuri.

— Îi părăsim acolo ?

— Da, în dreptul palmierului ăsta mare. E un punct de reper ușor de regăsit noaptea.

Ea se așază mai bine, clipind cînd vîntul îi aducea cîte o pală de fum drept în ochi.

— Și noi ?

— Rămînem aici pînă în zori. Nici vorbă să ne mișcăm de aici, am putea intra orbește în vreo patrulă japoneză. Tu cunoști colțul ăsta destul de puțin, iar eu de loc.

La gîndul că va petrece noaptea singură cu el, Liu îi aruncă o privire ascuțită, lungindu-se pe mușchi. Nu-l mai vedea pe Ross decît ca pe o umbră, atît de repede asfințise soarele.

Chester răsturnă cu piciorul ceainicul peste foc și acoperi jăratecul.

— Nu prea e recomandabil noaptea, lămuri Chester, lungindu-se apoi lîngă ea.

O clipă degetele lor se căutară apoi se amestecară într-o încleștare strînsă. Stăteau nemișcați, și unul și celălalt vrînd să prelungească la nesfîrșit această apropiere pe care o știau cît e de trecătoare.

Ea se aplecă prima asupra lui, mușcîndu-i buzele.

— Și eu aș vrea să plec, șopti ea gîfîind ușor după sărutare. Chester dădu din cap.

— Nu se poate, mărturisi el în timp ce ridica ceasul la înălțimea ochilor, ești un pion prea prețios pe tabla de șah al unui oarecare Dale, pentru a-i trece prin minte să te mute. Totdeauna celor mai buni li se cere cel mai mult. Și de aceea tocmai cei mai buni o pățesc pînă la urmă !

— Dar e îngrozitor !

— Logic, cel mult. Sîntem ca fructele acelea pe care după ce le-ai stors de zeamă, le arunci coaja, rînji el posomorît.

Trase pe nări aerul sărat.

— Şi acum să coborîm, făcu el fără a mai lăsa tinerei femei timpul să răspundă.

Începu să coboare rîpa cu precauţie. O maşină care trecea pe creastă cu toate farurile aprinse îl sili să rămînă nemişcat în spatele unui tufiş de lămîi sălbatici. Reluă apoi coborîşul privind în jur cu atenţie.

— Drumul e liber, îi spuse fetei cînd aceasta îl ajunse din urmă. Băieţii vor putea trece fără bătaie de cap.

Ea încuviinţă uşor, pornind înainte pe fîşia de pămînt roşu.

Simţind nisipul fin scîrţîindu-i sub picioare, Chester îşi dădu seama că primejdia nu-l mai ameninţă.

Agăţate pe coastele golfului, cîteva lumini prost mascate străluceau ca ochii unei fiare. Zgomotul valurilor care se izbeau mugind de stîncile acoperite cu muşchi din apropierea morii era atît de puternic încît Ross strigă pentru a se face auzit.

— Mai avem treizeci de minute. Cred că băieţii se şi pregătesc.

— Submarinul a ieşit la suprafaţă ?

— Cu siguranţă. Pesemne că în clipa asta lasă bărcile pneumatice în apă, îi răspunse în timp ce se îndreptau spre ruine.

Prin schelăria ruginită vîntul şuiera încetişor.

O țiglă spartă se rostogoli la picioarele sale. Înăbușindu-și o înjurătură se cățăra pe vechiul ponton de acostare, urmat de Liu.

— N-avem altceva mai bun de făcut decît să așteptăm, hotărî Chester așezîndu-se cu fața către larg.

Luna încă nu apărusc iar bezna grea contopea marea, cerul și malul la un loc.

Talazurile își sfărîmau masele lichide cu zgomotul neîntrerupt al unei cataracte.

Ross abia putea deslușî umbra tinerei femei cu toate că nu-i despărțeau decît cîțiva centimetri.

După vreo zece minute de așteptare, ciuli urechea : între două valuri auzise un zumzet înăbușit. Liu tresări și ea :

— Bărci cu motor ! îi strigă.

Ross deveni dintr-odată neliniștit.

Cunoștea bine zgomotul pe care îl făcea un sea-gull[1] și își dădea seama că în tunetul asurzitor al resacului nu ar putea auzi nici măcar un *dinghy* acostînd la doi metri depărtare.

— Nu cred, făcu ciulind urechile, sau poate că...

— O vedetă de pază a coastei ?

— Ascultă !

---

[1] Sea-gull = mini motoare speciale (N.T.).

Un reflector străpungea bezna, departe în direcţia portului, sfîşiind norii cu sabia sa albăstrie. În penumbră se putea ghici suprastructura scundă a unui cargou ce părăsea golful.

Ross privea în jur, încercînd să stabilească de unde venea zgomotul. Zumzetul devenise între timp ceva mai desluşit. Îşi dădu seama că vine dinspre mal.

— Un automobil, presupuse Liu nervoasă.

Ross îşi amintea că în noaptea în care debarcase trecuseră prin faţa lui mai multe vehicule cu toate farurile aprinse, pe drumul ce urmărea ţărmul înspre Akyab.

Încercînd să străpungă întunericul, deschisese o clipă ochii larg, fără rost.

— Nu-mi place treaba asta, şopti cu glas abia auzit.

Pontonul fu măturat de o uriaşă undă de fund care cutremură pietrele de sub el.

„Cum se face că aud motorul între două valuri... fără să zăresc însă farurile?“

Constatarea aceasta îl uluia. Se aplecă spre Liu, care întorcea şi ea capul în toate părţile.

— Mă duc să văd, se hotărî Chester ridicîndu-se.

— Nu, rămîi aici, te rog să rămîi aici. Trebuie să sosească băieţii.

Ridică din umeri și făcu primii pași pe digul îngust de piatră care lega cheiul de moară.

— Atunci vin cu tine.

Alergară împreună de-a lungul mormanului de pietre și se strecurară printre ruine. Chester străbătu șopronul în care se despărțise de Robsky. Zgomotul oceanului descreștea treptat, înăbușit de ziduri, făcînd loc uruitului neîntrerupt al cîtorva zeci de vehicule.

Ross ieși din șopron ca un nebun, cu senzația de a fi prinși, atît el cît și cei din comando, într-o capcană. Se aruncă pe nisip.

— Dumnezeule ! gîfîi el. Cel puțin zece mașini ! Zece camioane ! Un convoi întreg...

Liu se lungi lîngă el, la adăpostul unei scobituri a terenului.

— Au încurcat-o, nu-i așa ?

— Mi-e teamă că da. Pe toți dracii ! Ce naiba... dar ce naiba caută pe aici ?

Zări în sfîrșit luminile camuflate ale primei mașini. Camionul zdrăngănea prin noaptea întunecoasă cu „ochii de pisică" ațintiți la cinci metri în fața cauciucurilor. Apăru și al doilea, lipit de spatele primului.

Ross încleștase dinții, închipuindu-și că vede trecînd o reptilă apocaliptică ușor fosforescentă.

— Lovitura Evans se repetă ! murmură sleit.

Dacă băieții ajung la mal în clipa asta... Nu-și termină gîndul : orele douăzeci și trei și cincizeci și cinci de minute. Sînt pesemne chiar în spatele nostru acum.

Tînăra femeie se lipi de el într-o pornire copilărească de protecție ; îi simțea șoldul fierbinte lîngă al său.

— Se duc spre Akyab, șopti ea auzind zumzetul depărtîndu-se din stînga spre dreapta.

Tînăra birmană rostise astfel dorința deznădăjduită de care se agăța Ross de cîteva clipe. Vroia din toată inima ca mașinile să fie numai în trecere și găsea mii de cauze care le-ar împiedica să se oprească acolo.

E adevărat că japonezii îi tăiau fără scăpare calea spre pădure, împingîndu-l către mare ca pe un pește în năvod.

— „Ca pe un condamnat către zidul său !“ gîndi cu voce tare. Încă trei minute ! Desigur că vor intra cu capul drept în capcană“.

Inima i se opri în clipa în care auzi scrîșnetul primelor frîne. Unul după altul camioanele se opreau păstrînd distanța dintre ele. „Ochii de pisică“ se stinseră pe rînd. O vreme se mai auzi zgomotul cîtorva motoare, apoi încet-încet se așternu tăcerea.

— S-au oprit, constată Liu cu voce răgușită.

— De data asta va fi măcel, încheie Chester în

timp ce un cîrcel dureros îi înnoda gîtul. Băieţii noştri se vor năpusti drept în braţele lor, căutînd ruinele.

— Nu neapărat. Ar putea...

— Cum ar putea bănui ceva, acum cînd stau ascunşi în spatele morii.

Privea cei cincizeci de yarzi de nisip în pantă lină care îi despărţea de liziera de cocotieri. Chiar în spatele lor convoiul nevăzut al inamicului se pregătea să înnopteze.

— Încă un minut ! rosti Chester. Se îndreaptă orbeşte spre plajă. Mai ales pe o noapte ca asta !

Se ridică în coate, încercînd să străpungă bezna. Trîntit pe nisip la mai puţin de treizeci de metri de mal, nici un putea deosebi oceanul.

— Nu-i putem preveni în vreun fel ?

— Cu ce ? Poate lansînd rachete roşii ? Singurul post de radio este cel al lui Rudi. Trei ore de mers. Şi calea ne este tăiată.

Acoperind mugetul valurilor răsună limpede un zornăit metalic, apoi se închise uşa unei maşini. O uşă de maşină ? Sau închizătorul unei arme automate ?

— Se pare că se pregătesc să-şi petreacă noaptea aici.

— Aşa mi se pare şi mie. Şi culmea e că şi bănuiesc de ce.

Ea îl privi mirată.

— Să ne întoarcem pe chei. Poate mai putem salva ceva.

Alergă cu suplețe la adăpostul unei dune de nisip în formare, apoi dispăru printre ruine. Cercetă șopronul cu o privire circulară — nimeni ! hotărîndu-se să rămînă lîngă malul bătut de valuri de unde putea să supravegheze în același timp și oceanul și pe japonezi.

— Parcă este un făcut să nu-și poată plasa niciodată baliza lor blestemată ! A costat pînă acum unsprezece vieți, în curînd vor mai fi și altele.

Luă în mînă o grămăjoară de nisip lăsînd-o să se scurgă încetișor. Vîntul dinspre larg îi biciuia fața.

— Sînt în întîrziere, constată tînăra femeie.

— S-ar putea să fi greșit direcția. Și pînă să găsească ruinele... Vor încerca să se strecoare. Și atunci...

Se întrerupse și întoarse capul într-o parte și în cealaltă ca și cum s-ar fi așteptat să vadă izbucnind în noapte jerbe de lumină. Desigur că prima rafală va sfîșia curînd noaptea — noaptea și trupurile întinse fără apărare pe nisipul gol.

— Să plecăm ! gîfîi Liu, rugătoare. Hai să mergem. Toate astea n-au nici un rost, Chest. Să plecăm înainte de a fi prea tîrziu.

Cu buzele tremurînd, tînăra femeie îl privea cu ochii măriți de groază. Părea a fi imaginea însăși a spaimei.

Ross îi puse mîna pe umăr, încercînd s-o liniștească. Desigur nu era momentul să-și piardă capul luînd-o la fugă.

Un lung fior o străbătu.

— Și unde să mergem, făcu Chester silind-o să se ghemuiască.

— Ascultă-mă, Chest ! Vor fi măcelăriți — cu sau fără noi — nu poți face nimic ! gîfîi ea cu vocea întretăiată. Să plecăm pînă nu e prea tîrziu. Poate mai putem scăpa. Împreună poate izbutim...

O privi cu chipul aspru.

— Nu mă privi așa, Chest. Tu însemni mult mai mult decît acești zece nefericiți. Moartea sau prinderea ta ar însemna distrugerea rețelei. Distrugerea rețelei, mă auzi ?

Se agățase cu turbare de țesătura aspră a sarongului său și trebui s-o îndepărteze.

Ochii i se măriră și mai mult în clipa în care zări vreo zece umbre mici printre cocotieri.

— O patrulă ! De data asta... Blestem, așa era sortit dinainte !

Se gîndi să se adăpostească printre ruine. Inutil. Desigur că acolo vor căuta în primul rînd.

Lipită de pămînt, Liu stătea cu ochii aţintiţi asupra micilor puncte negre care apăreau şi dispăreau printre dune.

Pe nisipul fin nu făceau nici un zgomot, părînd că lunecă în tăcere, curios suspendate în beznă deasupra plajei. Îi mai despărţeau doar treizeci de metri.

— Te implor, să plecăm. Să plecăm chiar acum !

Ross clătină capul, chinuit în acelaşi timp de dorinţa de a fugi cît mai era timp şi aceea de a mai aştepta.

„De fapt patrula n-ar putea avea nici un motiv să treacă TOCMAI prin locul unde se aflau întinşi pe pămînt". De altfel conducătorul lor zărise probabil ruinele căci schimbă uşor direcţia îndreptîndu-se către ele. Chester aruncă o privire rapidă asupra ceasului. Secundarul luminos se rotea tremurînd.

— Trebuia să fi debarcat de opt minute, rosti el încet.

— Vezi !... Priveşte : vin acum spre noi !

Tînăra femeie părea pe cale să-şi piardă cumpătul.

Patrula — acum în linie de trăgători — se apropia de umbra zdrenţuită a fostei mori parcă fără să se fi dat vreun ordin. Ultimii doi din stînga urmau să treacă chiar prin dreptul lor.

Ross înțelese că nu-i mai rămăseseră decît cîteva secunde, iar spaima care îi amorțise creierul și mușchii îi împrăștie deodată o căldură puternică prin tot trupul.

— Marea !... Să intrăm în apă !

Cînd o atinse, tînăra birmană țîșni de la pămînt ca scuturată de o descărcare electrică. Intrară împreună în apa călduță care clocotea. Un șuvoi se rostogoli peste Ross care se clătină sub lovitură, apoi plonjă în adînc, așa cum era învățat să facă.

Foarte bună înotătoare, Liu îi imita fiecare mișcare luptînd împotriva valurilor, cu mlădiere felină.

Înotară amîndoi timp de douăzeci de minute de-a lungul malului pe care nu-l vedeau.

În sfîrșit, istoviți, se lăsară în voia unui val care după ce-i rostogoli în toate felurile, îi aruncă pe nisipul uscat.

Ross zăcu cîtva timp buimăcit și cu urechile vuind, apoi se repezi înainte, oprindu-se doar în marginea drumului către Akyab — pustiu cît puteai vedea cu ochii în noaptea aceasta de cerneală.

Simți deodată o mare ușurare : așadar scăpaseră din năvod...

Se întoarse auzind în spatele său răsuflarea întretăiată a fetei. Tînăra birmană sta rezemată

de un cocotier iar umbra ei se contopea cu tulpina noduroasă.

— Liu ! o chemă încet, Liu, uite drumul !

Neprimind nici un răspuns, aşteptă o clipă apoi făcu un pas în lături, devenind deodată bănuitor.

— Liu !

— Cum să-ţi spun... Sînt goală, Chest.

Îşi stăpîni cu greu veselia care îl cuprinsese deodată, stîrnită desigur de brusca destindere a nervilor.

Se apropie de tînăra femeie pe al cărui trup mai scînteiau încă mici picături de apă. Se aplecă încet asupra ei, cuprinzînd-o în braţe. Ea îşi ascunse obrazul în scobitura umărului său, încercînd să-şi potolească răsuflarea.

Deodată Liu îşi încolăci braţele în jurul şoldurilor sale şi îl răsturnă pe nisip. O simţea arzînd sub sărutările lui.

Brusc se dezlipi de el :

— Doamne, ce frică mi-a fost ! Ce căuta convoiul acela ?

— Desigur o garnitură care vine de la Mandalay şi care va descărca mîine în port, răspunse el cu ciudă. De cînd cu bombardamentul Rangoonului, au o teamă grozavă de super-fortăreţele noastre. Împrăştierea...

Liu îi închise gura, îl muşcă de umăr şi îşi strivi sînii de pieptul lui.

Oceanul mugea mai puternic noaptea. Chester Ross nu mai știa bine dacă e tunetul valurilor sau sîngele său de indian care îi zvîrcnea în tîmplele încinse.

CAPITOLUL VI

Era aproape de mijlocul zorilor. Ploua la fel ca în fiecare dimineață, iar picăturile potopului tropical răpăiau ca grindina pe acoperișul vilei birmane. Vîntul dinspre larg țipa ca o pasăre de noapte prin oblonul de bambus și făcea să trosnească mobila din lemn prețios.

Era frig și Chester Ross își trăsese pătura pînă sub bărbie, încercînd să scape din lațul pe care îl simțea strîngîndu-se în fiecare zi mai mult în jurul gîtului său.

Lungit pe spate, plutea undeva la granița dintre vis și adevăr. Pe o masă de lac negru o țigară abia începută se stingea în scrumiera plină ce arăta că nici în noaptea aceasta nu închisese ochii.

O trosnitură îi atrase deodată atenția. Nu, nu putea fi vîntul. Jocul lemnului ? Prea tare pentru

Zgomotul se repetă stăruitor.

Trezit de subconștientul său, Chester se smulse imediat din somnolență. Privirea lui lunecă peste Liu, ghemuită la perete, mîngîie umărul ei gol, mobilele, trecu peste un oblon și se repezi pe zăvorul de lemn al ușii.

Zgomotul reîncepu după cîteva clipe. De data aceasta Ross își regăsi întreaga luciditate : strecură mîna sub pernă și prinse patul striat al Coltului 45. Înăbușit de grosimea așternutului, țăcănitul siguranței se confundă cu scîrțîitul zăvorului care era tras.

Ușa se crăpă încet, împinsă de o mînă prudentă. Chester ședea încordat, încercînd să pătrundă întunericul. Totuși nu-i venea să creadă că poate fi asasinat. Bănuia altceva.

Din semiîntunericul terasei se desprinse o umbră bondoacă și ghemuită care se opri șovăind.

— Locotenente Ross !

Abia șoptit din vîrful buzelor, glasul ajunse totuși la urechea ofițerului, care lunecă din pat, dînd cu grijă așternutul în lături. Se încredință o clipă că Liu doarme, apoi se îndreptă spre ușă străbătînd încăperea. Tînăra femeie nici nu se clinti cînd închise ușa în urma sa.

Afară ploaia se prefăcea treptat într-un adevărat potop.

— Ce se întîmplă, e ora cinci !

Ud din cap pînă în picioare, tînărul radio-telegrafist îi făcu semn cu mîna spre trecerea acoperită şi îl trase după sine. Pătrunseră împreună în chioşcul cu acoperiş în formă de pagodă.

Aparatul de emisie ţîrîia scoţînd scîntei.

— Au transmis adineaori pentru prima oară pe frecvenţa specială, Sir. Încălzisem tocmai aparatul pentru intervalul de la ora cinci şi...

— Pe scurt !

— Am recunoscut una dintre frazele acelea pe care m-au pus să le învăţ pe de rost, pe vremea cînd eram pe Tuscaloosa.

Ross închise un oblon pentru a micşora puţin zgomotul asurzitor al potopului de afară. Deasupra oceanului apăruse o geană de lumină. Se cutremură de frig şi îşi frecă cu putere pieptul ars de soare.

— Să auzim !

— „Atunci cînd mor legendele, mor şi visele !“

Chester recapitula în gînd diferitele fraze pe care fusese nevoit să le repete înainte de a fi aruncat în plină ceaţă. Fiecare dintre ele corespundeau unei anumite situaţii şi doar el, Dale şi Robsky le cunoşteau adevăratul înţeles.

— Atunci cînd mor legendele... Fir-ar să fie ! E de la Bill ! Ai mai prins şi altceva ?

Rudi îşi scutură claia bălaie care în penumbră părea să reflecte o lumină difuză.

— Nimic altceva, Sir. Au transmis asta foarte repede, de trei ori la rînd.

— Ai confirmat recepția ?

— Pe frecvența specială e interzis...

— E adevărat, încuviință Ross îngîndurat.

Căută din ochi un pachet de țigări pe care nu-l găsi și ieși în pragul ușii, privind cu ciudă ploaia care se revărsa din cerul de plumb.

Prea frumos să mai dureze ! Și tocmai acum, cînd începûsem să facem un lucru bun. Sîntem aici de treizeci și trei de zile ! O lună doar și iată că și încep prostiile. „A se lua legătura cu Robsky !“ Într-o bună zi îl voi jupui de viu pe Dale.

După o clipă furia i se prefăcu în neliniște. Ce putea să însemne oare chemarea asta urgentă, cînd rămăsese hotărît odată pentru totdeauna că Bill și cu el nu vor avea nici un contact, orice s-ar întîmpla. Doar în caz de primejdie...

„În caz de primejdie ! repeta în gînd Chester. Nu, nu se poate !“

Ridică fruntea spre cer. Ploaia se înteția, iar pîraiele care se formaseră se ramificau în mai multe brațe. Cu toate acestea știa că peste o oră sau două cerul, redevenit albastru, va întîmpina soarele în toată minunăția aurorei ecuatoriale.

Brusc își dădu seama cît de folositoare îi putea fi ploaia aceasta și se hotărî.

— Rudi, tu rămîi aici. Voi coborî în portul plutitor să-i văd pe Raid și pe Barett. Voi încerca să mă întorc înainte de... înainte de a se înnopta.

— Pleci cu Liu ?

— Nu, singur. Voi putea merge astfel mai repede. Să-i spui cînd se trezește.

— Rămîn pe recepție ?

— Mai mult ca oricînd, Rudi, mai mult ca oricînd.

Tînărul imigrant își îndreptă ochii albaștri către șeful său cu un fel de stăruință rugătoare.

— E ceva grav, domnule locotenent ? murmură el încetișor, ca și cum s-ar fi temut ca întrebarea să nu-i atragă vreo nenorocire.

— Nicidecum, nicidecum, îi răspunse peste umăr Ross, ducîndu-se să se îmbrace. Și nu uita : nimeni de aici nu trebuie să cunoască frecvența specială !

După cîteva clipe ieșea din cameră în vîrful picioarelor, îmbrăcat în echipamentul negru cu care debarcase. După zece minute de cățărat ajunse la marginea junglei. De aici încolo, cu toate că începuse să se lumineze de ziuă, intra într-o lume verzuie și sonoră în care ploaia lunecа din frunză în frunză într-o clipoceală monotonă.

După două ore de marș forțat ajunse la prima trecătoare. Înghesuită între doi pereți abrupți, o

potecă stîncoasă își croia un șanț întortocheat prin haosul de granit.

Gîfiind și ud de transpirație, Ross abia o pornise pe cărare, cînd deodată auzi un strigăt ce-l făcu să rămînă nemișcat.

Ridică privirile dar nu izbuti să deosebească decît o încîlceală de frunze încolăcite printre care se strecura o lumină difuză.

Unul cîte unul apărură dintre stînci trei bărbați care îl înconjurară rîzînd. Chester răsuflă ușurat și mînios totodată. Mînia i se prefăcu în adevărată furie cînd lîngă el răsună înspăimîntătorul hohot de rîs al lui Robsky.

Uriașul se lăsă să cadă dintr-un tufiș cu frunzele dese și se apropie rîzînd, cu mîna întinsă și cu thomsonul spînzurat pe după gîtul său de taur.

— Ce glumă o mai fi și asta ? mîrîi Ross strîngînd cu răceală laba enormă a prietenului său. Îți dai seama ce mult riscăm cu toții din pricina apelului tău ?

— Pe cuvîntul meu, prezența japonezilor pare să-ți fi măcinat nervii, făcu Robsky cu prefăcută milă. Vino, să nu mai stăm pe aici. E ultimul meu post de pază. Să mergem mai spre nord, acolo ne vom simți mai bine.

În timp ce îl urma pe *Ranger*, Chester se gîndea fără plăcere la cele cîteva mile pe care le mai avea de parcurs.

În spatele lor încheiau plutonul trei dintre oamenii lui Robsky. Ceilalți parcă se evaporaseră.

— Iată împărăția mea ! exclamă plin de mîndrie Robsky, arătînd jungla care se unduia la nesfîrșit. Face mai mult decît o fată drăguță în culcuș, ce zici ?

Chester se opri.

— De unde știi ?

— Nu ȘTIU, dar te cunosc. Asta îmi ajunge. Și apoi cîteodată cobor să te văd. Am un binoclu bun.

— Pentru asta mi-ai trimis mesajul ?

Fața mare a lui Robsky se întunecă. Cîtva timp merse în tăcere, călăuzindu-se după anumite semne pe care doar el le vedea.

Cărarea urmărea linia crestei, șerpuind în jurul unei văi cu vegetație bogată. Desigur că japonezii nu-i puteau stînjeni pe cei cîțiva din comandoul ascuns în craterul acesta.

— Din păcate, nu ! mormăi Bill Robsky cu o voce și mai răgușită ca de obicei. Vei prelua comanda unei părți a grupului meu.

— Ce ! sări ca ars Chester. Dar asta e pur și simplu o nebunie ! O aiureală ! Cine a dat ordinul ăsta idiot ? Dale, nu-i așa ?

— Mi-e tare teamă că vine mai de sus.

— După o treabă ca asta, voi fi denunțat, acolo în vale. Liu Wong Hinh nu-i timpită. Își va da repede seama că n-am fost la joncă.

— Denunțat! se sufocă Robsky. Ce ...Liu?

— Dar ce credeai? Numai Dumnezeu știe cum a sfîrșit tînăra birmană din rețeaua Parang-Sud. Și poate că nici el nu știe. Cît despre „Liu", este o japoneză sută-n sută!

Chester și Robsky se priviră o clipă nemișcați, unul încremenit de mirare, iar celălalt cutremurat de înțelesul mărturisirii sale.

— Păi atunci... șterge-o! strigă Robsky îngrozit.

Chester Ross clătină capul strîmbîndu-se abătut.

— Nu... Nu imediat. Nu e chiar atît de simplu.

— De ce?

— Dacă apuc să îmbătrînesc, am să-ți spun într-o zi. Îți dai seama că atunci cînd un comando urmează să debarce și în loc să fie primit cu brațele deschise, așa cum ar fi fost normal, este măcelărit pînă la ultimul om, deștepții care l-au aruncat în foc își pun unele întrebări. Așa s-a întîmplat și după lovitura Evans. Cu alte cuvinte, trebuia s-o bănuiesc încă DE LA ÎNCEPUT

pe Liu — frumoasa birmană cu ochi fermecători !

Înlăturînd o ramură, Robsky dezvălui un drum cotit ce cobora într-o rîpă.

Cei doi ofițeri însoțiți de escorta lor coborîră în șir indian vreo sută de metri și Ross zări cu surprindere un fel de colibă din trunchiuri sprijinită de peretele muntelui. Din coș se strecura un firicel de fum ce se împrăștia în desimea frunzișului.

Așezată pe un trunchi, cu Thomsonul pe genunchi, o sentinelă păzea drumul. La vederea ofițerului se ridică alene.

— Iată bîrlogul fiarei ! rosti Robsky cu gîndul într-altă parte.

Ross observă o uriașă antenă-umbrelă pe acoperiș.

— Mai bine nu mă aduceai aici, îi atrase el atenția. Într-o zi lucrul ăsta te-ar putea costa scump, atît pe tine cît și pe băieții tăi, dacă mă supun la torturi. Ar fi fost mai bine să nu fi știut niciodată pe unde îți faci veacul.

— Fricosule ! încercă să glumească Robsky, deschizînd cu o lovitură de *jungle-boot* [1] ușa de trunchiuri. Îmi trebuiesc doar douăzeci de minute ca să-mi strîng calabalîcul și să mînez totul !

---

[1] Jungle-boot : cizme scurte pentru junglă (N.T.)

Cei doi bărbați intrară într-o încăpere mică în care trosnea un foc de lemne uscat. Din clipă în clipă sunau telefoane cu baterii, în timp ce trei băieți din comando mutau piese pe o bancheță la scară mare, modelată grosolan din lut.

Robsky trase înspre el cu piciorul un scăunel apoi îl aruncă lui Ross. El însuși veni în fața camaradului său, cu chipul întunecat.

— Dar băieții tăi, „Fritz“ ? Raid ? Stan ? Ce ai de gînd cu ei în toată treaba asta ?

Ross își aprinse liniștit o țigară.

— Ei habar nu au. Presupun că nu i-ar ține curelele să joace un joc ca ăsta. Mai ales Rudi, care e toată ziua împreună cu ea.

— Bine, dar... Dar e îngrozitor ! ridică glasul Robsky, aruncînd lui Ross o privire neîncrezătoare. Sînt sacrificați, sacrificați cu bună-știință și nici măcar nu știu !

— Patrula în sectorul din margine ! anunță unul dintre operatori, lăsînd din mînă receptorul telefonului de campanie.

— Patrulă normală, o identifică camaradul său privind un tabel.

Cel de al treilea mută o piesă roșie pe ciudata machetă.

— Da, este îngrozitor, încuviință Ross cu vocea ștearsă, ca și cum și-ar fi spus de multe ori lucrul acesta.

— Dar... dacă nu-i decît o cursă a japonezilor ! sări deodată Robsky, de ce nu v-au lichidat ?

O urmă de surîs descreți ușor chipul lui Ross.

— Motiv secret, făcu el, riscul meseriei. Și tocmai asta este ceea ce mă împiedică să-l blestem pe Dale. E un ticălos în felul său, dar totodată și un as în meseria lui...

Cei doi bărbați păstrară un timp tăcere. În spatele lor sună unul dintre aparate și operatorul îndepărtă o piesă roșie din marginea zonei de refugiu.

— Îți dai acum seama cît de mult riscăm din cauza „radio-ului" tău prăpădit ? Sper că ai ceva care să merite valurile pe care le-ai făcut !

Robsky se sprijini în coate de marginea ferestrei. Cu toate că de două ore un soare minunat strălucea pe cer, în vale apa mai picura de pe frunze cu un susur lin.

Ross, care rămăsese cu ochii ațintiți pe uriașul aparat de emisie care țiuia în spatele său, încruntă sprîncenele chiar în clipa în care Robsky se pregătea să vorbească.

— De cînd ai jucăria asta ?

Deodată își dădu seama că zărise mai mulți oameni decît fuseseră la debarcare.

— ...Şi ce-i cu băieţii ăştia? Ai primit întăriri? Chipul uriaşului se înseninã.

— Ah! asta e... secret! Dispun acum de o zonă luxoasă de paraşutare, iar Lancasterele englezilor ne aruncă tot ce vrem.

— Şi izbutesc să vă repereze în jungla aceasta? spuse Ross neîncrezător.

— Ba bine că nu! Asta-i un fléac pentru navigaţi, de cînd cu radio-baliza.

— Aha! de asta...

Robsky dădu drumul nechezatului său sălbatic şi îşi plesni coapsele ca după o glumă bună.

— E un car de vreme de cînd le-am pus ciripitoarea la locul ei!

Ross rămase o clipă pe gînduri. Nu garantau oare vieţile lor, ale lui Stan, Raid, John, Rudi şi a sa, toate acestea? Şi dintr-odată, ca şi cum hohotul lui Robsky l-ar fi jignit ca o palmă, simţi cum îl răscoleşte din nou furia. Acum paharul se umpluse. Pînă cînd va mai fi ţap ispăşitor?

Sări în picioare mînios, răsturnînd scăunelul.

— Nu cumva m-ai chemat să-ţi admir minunăţiile? Nu? Atunci leapădă! Mă doare-n cot dacă aflu că ai spînzurat cîte un maimuţoi în uniformă în spatele fiecărui copac din regiune. Eu vreau să ştiu cu ce preţ vom plăti bănuielile tinerei „Liu Wong Hinh“!

Robsky se îndreptă, surprins, chipul său trădînd o surprindere mîhnită.

— Dar ce te-a apucat, Chest ?

— Așa ! tună Ross, sub privirile uluite ale telefoniștilor.

Rangerul trase cu putere aer în piept, ca un înotător care se pregătește să sară în apă.

— Okamura, rosti el cu încetineală, îți spune ceva acest nume ?

— Comandantul suprem japonez în Birmania ?

— A dat în primire. O ambuscadă înjghebată de *Raiders*, condusă de generalul Stowell înspre Chindwin.

— Încîntat. Și apoi ?

— Un altul îi ia locul. Kiubayashi, așa îl cheamă.

— Grozav ! ești mai bine informat decît mine, scrîșni Chester aeru.

— Oh, nu-i meritul meu. Radio-telegrafiștii mei au interceptat un mesaj lung al statului-major inter-aliat.

— Taraba lui Dale ?

— Așa se pare.

Chester răsuflă adînc. Începea să regrete ieșirea sa. Dar Robsky părea că nu i-o luase în nume de rău și, cu privirile ațintite pe o culme, urma cu voce scăzută.

— Să rezumăm. Okamura ucis, Kiubayashi este numit în locul său. Comanda pînă acum în Indochina, Tonkinul de Nord. Forţe de ocupaţie. Specialist în defensivă sau ceva asemănător.

— Kiubayashi... parcă am întîlnit undeva numele acesta. N-a făcut parte din comisia[1] aceea de specialişti care inspecta fortificaţiile de la Eben-Emaël în Belgia, după ce fuseseră aruncate în aer de paraşutiştii lui Hitler?

Ross încruntă sprîncenele, răscolindu-şi amintirile. Parcă văzuse ceva într-o revistă la West-Point[2] sau Fort-Bragg,[3] cu puţin înainte de Pearl-Harbour[4].

Da, îşi amintea, fotografia înfăţişa vreo douăzeci de ofiţeri germani purtînd pelerine cu epoleţi şi manşete de culoare deschisă. Trei japonezi mititei priveau rămăşiţele unei uriaşe cupole blindate.

---

[1] O comisie de experţi japonezi fusese într-adevăr trimisă în Germania, pentru a inspecta şi studia ansamblul fortificaţiilor cehoslovace şi belgiene (N. A.)

[2] West-Point: academie militară celebră în Statele Unite (N. T.)

[3] Fort-Bragg: centru de instructaj al comando-urilor americane (N. T.)

[4] Pearl-Harbour: la 21 decembrie 1941 japonezii au distrus flota de război americană din rada portului Pearl-Harbour; a doua zi S.U.A. a declarat război Japoniei (N. T.)

Care dintre cei trei putea fi Kiubayashi ? Cel din stînga era foarte mic și purta ochelari cu focare eliptice. Își amintea că făcuse haz...

Auzi deodată vocea groasă a lui Robsky ; parcă se trezea dintr-un vis...

— ...Pesemne că informațiile astea vin din partea maquis-ului francez în retragere spre China. Pe scurt, Kiubayashi decolează de la Hanoi în direcția Saigon. Aviația americană încearcă să-l intercepteze pe drum.

— Ca pe Yamamoto[1] ?

— Exact. Dar nu le-a ieșit pasența. Deci tipul aterizează teafăr la Tan Son Nahut. Se știe că va prelua comanda în Birmania. Un avantaj grozav pentru noi, ce părere ai ?

— Scurteaz-o ! deveni nerăbdător Chester. Ce dracu caut eu...

— Unde crezi că va ateriza Kiubayashi ?

— Mandalay, bineînțeles, aeroportul cel mai apropiat de front.

— Bravo ! La asta s-au gîndit probabil și creierele noastre patentate. În clipa de față avioanele noastre B 29 le prefac pista în arătură.

---

[1] Amiralul Yamamoto comanda forțele navale japoneze. Grație unor informații din partea serviciilor secrete aliate, statul-major american a aflat de proximul tur de inspecție al celebrului amiral. S-a organizat cea mai falmoasă interceptie aeriană a tuturor timpurilor reușind, printr-un miracol de precizie, să doboare avionul care îl transporta (în ciuda escortei sale de vînători). (N. A.)

— Pentru a-l sili să aterizeze aici ! strigă Ross.

— Chiar așa. Japonezii nu vor risca să piardă încă un general-comandant. Mai ales că s-au cam rărit în ultimul timp.

— Atunci va pleca pe șosea, rosti Chester concluzia acestei demonstrații.

— Japonezii nu bănuiesc nimic despre existența unui comando în spatele lor ; știind că faimosul drum al Birmaniei este la adăpost de aviația inamică, vor folosi, mai degrabă, calea aceasta decît o legătură aeriană nesigură.

Robsky își desfăcu mîinile încîntat.

— Totul merge bine, bătrîne.

— Și... misiunea mea, bănuiesc...

— Să-l omori ! Să-l omori cu orice chip, exclamă uriașul, ca și cum ar fi fost vorba de cel mai simplu lucru din lume.

Era însă departe de a fi atît de simplu și Ross și-a dat seama curînd de lucrul acesta.

Cum să găsești, să supraveghezi, să te apropii de general, în sfîrșit cum să-l dobori ?

— Și dispun...

— De cîți oameni dorești. De la mine. Dar asta e tot ce pot face pentru tine. Nu pot interveni în nici un caz.

— Înțeleg, încuviință Ross cu un sentiment de oboseală și de neliniște. A pus în balanță pe băieții mei și pe Kiubayashi, iar ștabul lor a tras

mai greu la cintar. Păcat de povestea cu Liu, era un joc frumos.

Găsi un pachet de *Navy-cut* uitat pe o ladă și luă o țigară cu colțul buzelor. Robsky îi întinse bricheta sa.

— Asta-i tot ce aveai să-mi spui ?

— *Ranger*-ul scutură capul său colțuros și mare.

— Nu, mărturisi el. Nu prea văd cum vei ieși din încurcătura asta. Îți doresc mult noroc. Ție și băieților tăi...

— Mulțumesc, Bill.

— Ah !... încă ceva : Kiubayashi va ateriza la Bassein în jurul orei douăzeci. Voi primi confirmarea de la unul dintre submarinele noastre din largul Bangkokului. Acolo face escală tehnică *Kawanishi* [1], cu care vine generalul.

— Cîtă cooperare ! spuse Chester în bătaie de joc, și toate acestea pentru umila mea persoană... Bravo ! Altfel spus, nu-mi rămîn decît cincisprezece ore, nu mai mult.

Robsky rămase tăcut arătîndu-și în felul său nemulțumirea.

Chester Ross aruncă țigara abia începută și, fără a mai spune un cuvînt, părăsi coliba.

---

[1] Kawanishi : bombardier cvadrimotor-japonez cu rază mare de acțiune (N. A.)

Știa că de acum înainte va trebui să joace strîns, chiar foarte strîns, cu așa-numita Liu Wong-Hinh.

Se putea prea bine ca între timp ea să fi trecut la atac... Îi era foarte ușor să verifice dacă într-adevăr fusese să-i vadă pe Raid și Stan Barett.

Cu alte cuvinte s-ar putea să mă arunc drept în gura lupului, oftă Chester pornind pe creasta stîncoasă.

Doi oameni din comando îl urmau în tăcere, atenți să nu greșească drumul.

*

În clipa în care Chester Ross părăsea jungla ceasul său arăta amiaza.

Gîfîind după atîta trudă se așeză la umbra unui palmier ștergîndu-și cu dosul mînecii pieptul și fața plină de nădușeală ; încercă să-și pună în ordine gîndurile.

La picioarele sale valea adîncă își dezgolea cu nerușinare, sub sclipirea junglei, cangrena culturilor, casele plutitoare și cargourile sale camuflate în ocru. Nu îl despărțeau decît trei sute de metri de vilă, dar acești trei sute de metri însemnau enorm și îl despărțeau poate de o capcană ucigătoare.

Se lungi în spatele unui crîng de lămîi sălbatic pentru a putea supraveghea mai bine, întrebîndu-se dacă Rudi mai trăia sau nu.

Teoretic așa trebuie să se fi întîmplat. Apoi „Liu" ar fi putut să-i fi întins o cursă, nădăjduind să-l prindă pe cel care o trăsese pe sfoară în halul acesta.

Întreaga problemă se rezuma la a ști cît de neliniștită fusese prea-frumoasa Liu, dacă așteptase să se limpezească lucrurile, sau dimpotrivă...

În cazul acesta desigur că Rudi, Stan și John sînt acum în vreuna din pivnițele din oraș, unde le sînt scoși dinții unul cîte unul...

Chester făcu o strîmbătură, ceea ce dădu chipului său neras o înfățișare și mai sinistră.

În preajma *tranhului* nu se observa nimic, în afară de boschetele arbuștilor exotici ce se legănau în briza dinspre larg.

Să coboare la vilă însemna să riște foarte mult. Dar dacă nu cobora, misiunea sa era sortită eșecului.

Ross scuipă cu năduf pe jos ; pentru asta supraviețuise el în vizuina lupului timp de o lună încheiată, supraveghindu-și fiecare mișcare, fiecare cuvînt, tăinuindu-și teama în sărutări, mințind pe cei trei bieți flăcăi și socotindu-i drept simpli pioni pe o tablă de șah !

Se ridică cu precauție, mai privi o dată vila inundată de soare, apoi păși pe drumul îngust.

Și-ar da solda pe cinci ani dacă ar putea ști cu cîteva clipe mai devreme ce îl așteaptă în spatele pereților de șipci împletite.

Pipăi fără voie patul coltului pe care îl strecurase la plecare sub curea, direct pe piele. Dar lucrul acesta nu-l liniști de loc și în clipa în care deschise ușa verandei avu impresia că pătrunde într-un abator.

Apăsă încetișor clanța de lemn și împinse.

Rudi, așezat pe o masă, privea posomorît înspre vale. Sări în sus văzînd ușa deschizîndu-se fără zgomot :

— Ei !... Ei ! se bîlbîi.

— Ticăloșii ! blestemă ofițerul lăsîndu-se să cadă într-unul dintre fotoliile adînci, au pus patrule peste tot. N-a fost o plăcere !

— Mi-a fost... mi-a fost tare teamă, domnule locotenent. Am crezut că a sosit clipa în care trebuie să distrug codurile.

— Nu crapă Ross așa cu una-cu două, nu știai asta ? rînji ofițerul, gîndindu-se că probabil codul era de mult perîmat și că „Liu" avusese desigur grijă într-un fel sau altul să-l copieze pe ascuns.

Ușa camerei se deschise și în prag apăru tînăra birmană, încinsă peste mijloc cu mătase neagră. În ciuda zîmbetului strălucitor pe care îl adresă lui Chester, se vedea că este nervoasă. „Desigur,

a fost luată straşnic la rost" gîndi Ross, repezindu-se s-o întîmpine.

Îi sărută buzele aşa cum preotesele hinduse ating gura şerpilor sacri.

— Dar unde ai fost, Chest, exclamă ea abia răspunzînd îmbrăţişării sale. Ai plecat de dimineaţă fără să-mi spui un cuvînt. Ai profitat că dormeam...

— Da, am profitat de somnul tău, recunoscu el. Nu mai vreau să rişti nimic, Liu. Niciodată de acum înainte. Doar eu voi face treaba asta ţicnită, de a coborî în vale.

O clipă crezu că îl va pălmui şi îi dedică în gînd o serie de obscenităţi alese pe sprînceană.

Era limpede că scena dragostei perfecte nu-i plăcea decît pe jumătate tinerei femei. Şi se grăbi să-i arate aceasta ridicînd din umeri.

— Parcă ai fi căzut în cap ! Şi mă rog, ce-ai văzut în vale ?

— Tare aş fi vrut să văd ceva. Din păcate, cu patrulele astea ale lor...

— Ai fost la joncă ?

Capcana era grosolană.

— N-am izbutit. Porcii ăştia sînt pretutindeni. Galbeni ticăloşi, şuieră el cu o plăcere fără margini, să-i ia dracu pe toţi. Şi asta se va întîmpla curînd.

Impotriva așteptărilor sale, tînăra femeie deveni deodată drăgăstoasă și mărturisi cu o voce puțin răgușită :

— Mi-a fost atît de frică. Îți dai seama că dacă te-ar fi prins am fi fost cu toții condamnați ?

Asta-i bună, gîndi Ross, strîngînd-o mai tare la piept. Strîngînd-o, simțea o poftă nebună s-o înăbușe, s-o sugrume, pentru a scăpa în sfîrșit de amenințarea aceasta de fiece clipă. Dacă ar omorî-o pe loc, i-ar mai rămîne fără îndoială cîteva ore înainte de a se da alarma.

Mîinile sale urcară încet, de-a lungul mijlocului subțire, atingînd pieptul fremătător. Urcară mai departe, mîngîiară o clipă rotunjimea sînilor apoi se opriră pe carotide.

Nu era prima oară cînd scufundătorul de luptă Chester Ross era silit să ucidă, dar de fiecare dată, înaintea actului, chiar înaintea clipei în care urma să facă gestul fără de întoarcere, refugiindu-se cu lașitate în acțiunea pură, mintea sa începea să fie cuprinsă de o ameteală nebună.

Abia auzi pe Rudi închizînd ușa în urma lui, lăsîndu-i singuri.

„Dacă o ucid l-aș salva poate pe Rudi, pe Raid, Stan... dacă n-o ucid, nu vor mai scăpa de aici... Dar trebuie să rămînă pe locurile lor pînă mîine, drept acoperire. Pînă mîine !“

Pe frunte o vînă îi svîcnea cu putere.

Încredințată că a subjugat pe deplin inima bărbatului pe care îl ura, tînăra femeie se lăsase pradă îmbrățișării lui, ascunzîndu-și gîtul gingaș în mîinile sale puternice.

— Chest, mă doare, suspină ea după o clipă. „Nu, nu pot risca. Nici măcar asta nu pot risca. Nici pentru Rudi, nici pentru ceilalți. Liu trebuie să trăiască".

Își descleștă degetele deodată și lăsă să-i cadă brațele. Da! mai trebuie să joace comedia asta chinuitoare încă o noapte și o zi întreagă. După aceea, fiecare pentru sine!

Își trecu degetele obosite prin părul năclăit de năduşeală.

— Sînt frînt, mărturisi dintr-o suflare, frînt!

— Vreo patrulă...

— Nu, nu m-au văzut. Dar a trebuit să mă joc de-a baba-oarba patru ceasuri în șir. Ieșeau de peste tot. La început ploua, era ușor. După aceea... Mă duc să fac un duș, încheie el arătînd noroiul și resturile de frunze lipite pe haine.

Părăsi încăperea și începu să se dezbrace în micul chioșc. Apa era rece și gemu de plăcere, în timp ce își freca cu putere trupul obosit.

Rudi visa cu ochii deschiși, așezat pe masa din mijlocul încăperii. (Nu avea voie să se apropie de ferestre în timpul zilei.)

— La ce te gîndeşti, *Herr Beiimann* ! Fritz afurisit !

Tînărul radio-telegrafist zîmbi în timp ce se întorcea alene.

— Sandra ? rînji Ross de sub duş.

„Desigur că la ea te gîndeşti. Iar mîine vor veni japonezii să te ucidă, fără ca tu să bănuieşti măcar de ce".

— Da, domnule locotenent. Mă întrebam dacă în clipa aceasta şi ea priveşte marea, la Sydney.

„Nu, nu pot face nimic pentru tine, Rudi, nimic. Eşti cel mai bună zălog pentru mine pe lîngă «Liu». Atît timp cît te va vedea, va crede că mă are în mînă şi nu va face nimic. Va crede că e mai bine să aştepte, încercînd să înţeleagă, înainte de a se duce să-şi mărturisească prostia şefilor ei..."

— Aiurea ! A găsit de mult un alt „Marine" care să te înlocuiască ! strigă cu cruzime Chester.

Rudi se întoarse dintr-o săritură, roşu de furie stăpînită.

— Nici dumneata nu crezi ceea ce spui, locotenente !

Chester încuviinţă posomorît.

— Nu. Nu spun niciodată ceea ce gîndesc, Rudi, niciodată !

CAPITOLUL VII

Omul mic de statură privi plictisit garda aliniată cu grijă în piaţa de instrucţie a fortului. O jumătate de companie ! Cînd era atîta nevoie de trupe pe frontul din nord. Şi tocmai cînd aşanumiţii Chindits[1] izbutiseră să stăvilească neînfrînta ofensivă a trupelor imperiale. Tocmai cînd întinseseră îndrăzneala pînă la a hărţui spatele armatei regulate cu bande pe care le botezaseră... oare cum le botezaseră ?

Omuleţul ridică ochii săi teşiţi spre cerul palid, căutînd cuvîntul străin.

Comando ! Da, acesta era cuvîntul, comando ! Un cuvînt pe care fuseseră siliţi să-l fure de la germani, duşmanii lor !

Un ordin pocni, sec şi gutural, aproape un strigăt, şi poarta cu întăriturî de bronz, rămăşiţă a unui îndepărtat trecut tradiţional, se deschise rotindu-se în balamale, împinsă din două părţi de cîte un pluton. O maşină uşoară pătrunse sforă-

[1] Chindits : numele unor regimente mixte cuprinzînd ostaşi britanici, australieni şi indieni care luptă în Birmania (N. A.)

ind în piață, viră scurt și rămase nemișcată cu fața spre uriașa poartă prin care tocmai intrase.

Omulețul coborî privirile asupra soldaților care se repeziseră să-și reia locurile în rînd apoi se uită la ceasul său.

Ora șapte dimineața, ora pe care o hotărîse chiar el. Își petrecu centironul, mîngîie dragonul săbiei sale și-și puse chipiul pe cap.

Cînd apăru în piață cu silueta lui minusculă strivită de mărimea ușii monumentale, o sută zece palme bătătorite de exercițiu răsunară pe lemnul armelor.

Dar Kiubayashi nu simți nici o mîndrie. Dimpotrivă, plictiseala sa crescu și mai mult.

Rece și distant, mai mult tehnician decît oștaș, meticulos și calculat, Onate Kiubayashi nu prețuia asemenea manifestații, considerîndu-le o pierdere de timp în paguba randamentului armatei pe care ar fi dorit-o de elită.

Un ofițer prezentă sabia țeapăn apoi se frînse în două în mijlocul curții. Kiubayashi rămase nemișcat, privind fără chef oamenii care împietriseră într-o disciplină de fier. Îi trecu în revistă în gînd, fără plăcere, fără să clintească, cu privirea pierdută și mintea într-altă parte.

De fapt ar fi trebuit să răspundă la salutul comandantului companiei și să ordone „pe loc repaus". Uită să facă aceasta și se urca în mașină,

lăsînd compania și comandantul ei muți de uimire.

Kiubayashi se înfundă mai bine în perne, privi fără să vadă soarele care răsărise fluturînd pe aripa stîngă a mașinii și se pierdu într-un șuvoi de gînduri contradictorii.

Englezii aceștia parașutează cu siguranță trupe specializate în spatele frontului. De aceea mișcările diferitelor unități trebuie ținute secrete și executate mai ales noaptea. Înainte de toate ar trebui hărțuiți neîncetat. Asta le va da, desigur, de furcă. În timp ce se vor osteni să-mi ghicească direcția efortului principal, voi putea organiza poziții defensive puternice...

Kiubayashi căută porthartul său și începu să desfacă, în ciuda hopurilor, hîrtia subțire și hașurată.

Nici nu observă că mașina intrase într-un convoi dinainte alcătuit și că în față drumul era deschis de o mașină blindată. În spate sforăiau motoarele a două camioane ticsite cu ostași. Erau patruzeci.

Kiubayashi refuzase mai mulți. Nu voia să atragă asupra sa atenția vreunui bombardier de vînătoare britanic.

Și apoi, nu trebuia oare să urce mai întîi pînă la Mandalay ? De acolo mai avea încă opt sute de kilometri pînă la Myitkyina. Acolo va avea tot

timpul să ia o hotărîre, în funcţie de situaţia aeriană locală.

Maşina din frunte depăşi poarta, şeful convoiului urmărind plecarea şi ordinea fiecărei unităţi în parte.

Maşina oficială, un Bentley de captură, se opri şi aghiotantul lui Kiubayashi se urcă, ţinînd o planşetă topografică în mînă.

Primele case din Bassein se învecinau cu vechile metereze şi Kiubayashi se miră văzînd străzile pustii. Okamura era mort. Dar obiceiurile sale trăiau încă în inimile subordonaţilor săi.

Generalul zări contra-torpilorul avariat care sosise în cursul nopţii în golf pentru a-şi pansa rănile. Privirea sa lunecă înspre flotila sampanelor şi joncilor îngrămădite una într-alta într-o îmbulzeală de nedescris. Se strîmbă scîrbit, adîncindu-se în hărţile sale.

La opt sute de metri depărtare, scufundătorul de luptă de mare clasă, Stan Barett, cu ochii lipiţi de ocularele binoclului său, scoase un strigăt de bucurie.

Printr-o mică crăpătură făcută în coca pînzecoasă a joncei vedea foarte limpede maşina oficială. Puterea de mărire a binoclului făcea ca Bentley-ul să-i apară la numai optzeci de metri depărtare, dar nu putea deslusi totuşi nici un chip.

— Ei ? deveni nerăbdător John Raid, frecîndu-şi faţa colţuroasă. Ce vezi ?

— Nimic, mîrîi Stan. Încerc !

— Vezi un fanion, da sau ba ?

— Fanionul ! (La asta nu se gîndise). Dumnezeule ! da. Văd steagul, exclamă el chiar în clipa în care convoiul se pierdea în spatele unei clădiri. L-am văzut.

— Şi acum ?

— Acum au spălat putina. Asta trebuie să fie povestea de care ne vorbea locotenentul în noaptea trecută. În faţă o maşină blindată şi în urmă două „lăzi" burduşite cu „galbeni".

John Raid înalţă posomorît capul şi, mai sinistru ca niciodată, urcă tambuchiul. Ridică apoi capacul cu multă precauţie şi respiră cu plăcere aerul puturos care domnea în toată partea din fund a golfului.

„Să trăieşti o lună întreagă în cala aceasta stătută. Înebuneşti de-a binelea".

Bordurile joase pe care se înălţau ornamente după moda chinezească ascundeau complet puntea. Ştia lucrul acesta şi de aceea scoase fără teamă braţul prin deschizătură şi întinse pe punte o bucată pătrată de pînză albă.

— „S-a făcut, generalul lor a întins-o" ! tresări Rudi, care pîndea jonca asupra căreia Chester fixase axul optic al binoclului înainte de a pleca.

Cele două fire reticulare gradate se încrucișau chiar peste ștergarul alb pe care îl putea distinge destul de bine în ciuda celor doi kilometri care îi despărțeau.

— Fir-ar să fie ! murmură operatorul scuturînd capul său de îngeraș, trebuia să-mi dau seama...

Se ridică amintindu-și deodată că este singur în încăpere.

E adevărat că de la noua dispariție a lui Ross în miez de noapte Liu nu-și mai găsea astîmpăr. Părăsise la rîndul ei vila în zorii zilei, spunînd că merge să-l caute la Bassein.

„Devine ciudat bătrînul, gîndi Rudi. Îi joacă pesemne vreun renghi".

Făcu haz, gîndindu-se că, fără îndoială, șeful său voia să ocrotească pe birmană în cazul că ar fi prins de japonezi.

— I-a cam sucit capul. De altfel aș fi făcut același lucru pentru Sandra.

Imaginea tinerei australiene alergînd printre valurile înspumate ale imensei plaje din Sydney îi răscoli dorul în timp ce deschidea emițătorul.

Treizeci de secunde pentru încălzire ; Rudi apucă manipulatorul reglîndu-l pentru emisie continuă. Ochiul verzui al oscilatorului se micșoră aproape cu răutate.

La treizeci și cinci de kilometri de vilă, telegrafistul Ted Allen își stăpîni durerea strîmbîndu-se. De la ora trei dimineața ședea sprijinit de un copac și încet-încet începuse să moțăie după ce reglase aparatul pe frecvența hotărîtă de Ross. Șuierătura asurzitoare pe care căștile lipite pe urechile sale o făceau și mai chinuitoare, sfîșiindu-i timpanele, răsună atît de brusc încît zece secunde nu putu face nici o mișcare.

În sfîrșit micșoră volumul.

Sunetul încetă exact după un minut. Rudi respecta consemnul de a nu emite nici un cuvînt. De altfel nici nu știa unde, către cine și în ce scop transmitea semnalul acesta.

Allen își smulse casca de pe urechi și se năpusti către Chester Ross. Ofițerul, așezat la o depărtare de vreo cincizeci de metri, număra în gînd numeroasele cotituri ale drumului.

— Semnalul a fost lansat, domnule locotenent!

— Rudi n-a spus nimic?

— Nici un cuvînt. Modulația a durat șaizeci de secunde, adăugă Allen, cu toate că nu era prea sigur de aceasta.

Dar ofițerul nu trebuia să știe că atipise.

Ross înălță capul îngîndurat și îndoi cu un bobîrnac o liană subțire care se legăna prin fața ochilor săi.

Deci Kiubayashi părăsise Basseinul. Îl mai despărțeau treizeci și cinci de kilometri de cotitura în care hotărîse să-i lichideze. O oră, judecînd după viteza obișnuită a unui convoi. Încă șaizeci de minute și va ieși din umbră pentru a începe un război de guerilă care, foarte posibil, nu se va termina prea curînd.

Ross se întrebă dacă va putea ajunge vreodată, el sau Robsky, în India sau la trupele britanice. Apoi își alungă gîndul acesta și rosti sec :

— Cu aceasta misiunea dumitale s-a terminat. Știi ce ai de făcut de acum încolo ?

— Mă retrag înspre zona de refugiu prin trecătoarea Ratwak.

— Grăbește-te dacă nu vrei să ajungi acolo cu flăcări la c..., mîrfi Ross săltîndu-se de jos.

Un convoi de camioane răscolea praful drumului. Motoarele supraîncălzite de urcușul greu urlau chinuite. Unul după altul camioanele dispărură după cîte un cot, înghițite de junglă.

Chester Ross se îndreptă spre poalele muntelui. Păși pe drum chiar în clipa în care ultima mașină trecea peste un podeț de piatră, schimbînd vitezele.

Dintre tufișuri se iviră doi oameni din comando cu chipurile înnegrite, în echipament bălțat de camuflaj, complet invizibil atunci cînd nu se mișcau. Amîndoi purtau pe piept cîte un pistol-

mitralieră Thomson 42. Îl întîmpinară pe ofiţer cu un zîmbet încordat.

— Nu mergeţi mai departe, spuse primul oprindu-i calea cu braţul său uriaş. Acum cîteva clipe tocmai voiam să verificăm legăturile, cînd doi motocicliști, pe care nu i-am auzit venind, au picat peste noi. Abia am avut timp să ne aruncăm la pămînt.

— Vă daţi seama, zîmbi celălalt, un mititel şmecher cu faţă pistruiată, care răspundea la numele de Lashley, i-am fi curăţat fără vorbă multă dacă...

— În nici un caz ! Fiţi atenţi : Kiubayashi soseşte în patruzeci de minute.

Feţele celor doi bărbaţi se făcură de piatră.

— Un cotoi ? întrebă cel voinic, un oarecare Hogan.

— Cu siguranţă. Kiubayaschi nu pleacă pe front călare pe bicicletă..

— Escortă deci !

— Fără îndoială. Sarcina voastră e să-i veniţi de hac. Maşină oficială, cu steag, desigur. Bubuiţi jucăria voastră chiar în clipa în care va trece.

— Şi apoi : o întindeţi ! exclamă cel cu faţa şireată ce vădea o poftă de viaţă aproape nerușinată în asemenea împrejurări.

— Şi repede, apăsă Ross. Robsky vă aşteaptă în trecătoarea Ratwak. Încercaţi totuşi să nu vă facă ciur !

Chester Ross îi privea pe cei doi drept în față neliniștit.

Dacă totul va merge bine, mașina va fi făcută țăndări, fără discuție. Dacă totul va merge bine! Adică dacă băieții nu se vor înșela... și dacă vor putea recunoaște mașina șefului japonez!

Dar Ross nu era omul care să lase o misiune la voia întîmplării. Ca vechi luptător nu credea în noroc decît după ce calcula toate riscurile.

Porni aproape alergînd pe o potecă de refugiu tăiată la repezeală înainte de răsăritul soarelui și curînd întîlni pe sergentul Kalb.

Subofițerul, fost instructor la Fort-Bragg, părea foarte liniștit. Cum îl văzu pe Chester scuipă mucul stins care îi împodobea veșnic buzele subțiri.

— Toată lumea la posturi, Kalb?

— La mai puțin de douăzeci de metri de drum, ceva mai sus. Le-am putea da picioare în c... fără să-i vedem!

— Bine, încuviință Ross aruncînd repede o privire pe cadranul ceasului său.

— Au plecat, domnule locotenent?

— În douăzeci și opt de minute sînt aici.

— În convoi?

— Nu știu nici eu. Atacați mai ales turismele. Cu siguranță că se află într-o mașină deschisă, un jep capturat. Nu vă pierdeți vremea cu escorta.

Ross văzu fălcile lui Kalb ieşind înainte. Citea pe chipul sergentului ca într-o carte deschisă şi ştia că chiar în clipa aceasta Kalb îl blestema pentru riscurile pe care îl silea să şi le ia.

Dar izbinda, chiar nesigură, avea preţul ei. Ross întinse mîinile cu degetele larg desfăcute şi le privi extremităţile.

— Ştiu ce îţi cer, Kalb. Ştiu foarte bine şi riscul. Ştiu, de asemenea, că te gîndeşti la băieţii dumitale. Trebuie să opriţi capul convoiului, într-un fel sau altul. Şi numai cu ce ai. Nimic mai mult. Apoi va trebui să alegi şi să ucizi. Repede ! Dumneata, numai dumneata, vei da semnalul de retragere... atunci cînd vei fi sigur — înţelegi ce vreau să spun, nu ?

— Din păcate, da.

— Atunci, pe curînd Kalb !

Chester Ross făcu cîţiva paşi pe cărare, cu capul plecat, îngîndurat. Simţea în ceafă privirea aghiotantului lui Robsky.

Deodată se întoarse.

— Şi apoi ştii, Kalb, s-ar putea ca Kiubayashi să nu ajungă pînă la voi.

Coborî în fugă poteca plină de liane şi ramuri retezate de dimineaţă.

Se gîndea cu teamă că panta abruptă îi va împiedica oamenii să se poată desprindă uşor de inamic. Dacă escorta niponă va reuşi să desco-

pere drumurile de retragere, vor trage ca după iepuri. Un minunat concurs de tir.

Trecînd pe lîngă locul unde primise semnalul lui Rudi culese arma sa — o carabină „Garant" — arma personală a lui Robsky. Deschise o clipă încărcătorul plin. Tuburile de alamă erau așezate fără cusur, sclipind viclean. Strecură ușor arma sub braț și continuă coborîșul, îndepărtînd ramurile joase.

Înaintă vreo zece minute înspre fundul rîpei, agățîndu-se de stînci, mai mult alunecînd decît coborînd pe picioare. În sfîrșit, gîfîind și cu cămașa lipită de piele, ajunse deasupra locului unde își ascunsese Kalb echipa de șoc.

Nici o adiere în aerul puțin jilav. Nu mișca nici o frunză. Nimic nu te putea face să bănui prezența oamenilor lui Kalb. La cincizeci de pași de Ross un comando de zece oameni pîndea aceeași pradă, dar păsările cîntau nepăsătoare deasupra lor.

Chester propti cu grijă „Garantul" între doi bolovani și îndoi puțin o ramură care îi stingherea vederea.

Cu treizeci de metri mai jos, drumul, șarpe subțire, plin încă de praful ridicat de ultimul convoi, își desfășura inelele. Putea să vadă în același timp podețul minat și zona în care Kalb urma să pornească atacul.

Își mușcă buza de jos, dorindu-și cu furie ca mina să pulverizeze de la început mașina oficială.

Pe fruntea sa țîșniră primele picături de năduşală — și nu din pricina soarelui care strălucea acum peste chei cu toată dogoarea sa.

Un uruit îndepărtat, cînd mai tare cînd mai slab, răsună dinspre vale în trecătoare.

O clipă Chester simți să este prins într-o capcană. Și dacă Kiubayashi intrase în rîndurile unui convoi oarecare? Și de fapt de ce n-ar fi făcut-o? Pe singurul drum care duce la Mandalay circulația — exclusiv militară — părea a fi dirijată întocmai ca pe o obișnuită linie de cale ferată.

Din frunzișul des apăru botul turtit al primului vehicul. Era un tanc ușor. Îi urmă un al doilea, apoi un al treilea, avînd întreptate înainte țevile scurte ale tunurilor cu gurile acoperite cu huse de piele neagră. Șase camioane pline cu ostași trudeau să le ajungă, orbite de norii de praf mărunt.

Ross își mușcă buzele pînă ce-i dădu sîngele.

Începea pentru prima oară să resimtă fizic urmările tensiunii groaznice pe care o suporta de mai bine de o lună. Simțea o dorință nebună să se ridice și să fugă, s-o ia la goană către creastă și să se piardă pentru totdeauna în junglă. Orice, numai să nu fie martorul îngăduitor al măcelului oamenilor săi.

Își șterse fruntea de închizătorul fierbinte al armei. Mișcarea prea bruscă îi lăsă o urmă roșie pe piele.

Se întrebă cu teamă dacă nervii săi nu-l vor lăsa și își privi mîinile. Pentru prima oară degetele sale începuseră să tremure. Se uita la ele neîncrezător, cu spaimă și dezgust.

La încheietura mîinii secundarul înainta cu mici sărituri, neiertător, micșorînd mereu răgazul pe care îl mai avea.

La opt kilometri de Ross, generalul Kiubayashi, comandantul suprem al corpului expediționar nipon în Birmania, strîngea cu o mișcare nervoasă harta la scară mare ce se afla desfășurată pe genunchii aghiotantului său.

Drumul acesta i se părea cumplit. Nu puteai scrie măcar un rînd. Din pricina hopurilor toate literele dansau prin fața ochilor săi. Kiubayashi întoarse către aghiotant chipul său urît, din pricina slăbiciunii.

— Nu are rost să continuăm, Tanaké. Drumul acesta îmi va distruge ochii. Nu putem face nimic ca lumea. Aerul e înăbușitor ! O duceam mai bine în Kawanishi.

Ofițerul superior înălță capul în tăcere, urmărind crestele prăpăstioase care mărgineau drumul plin de praf printr-un labirint întortocheat.

— Așadar, britanicii vor să facă război în jun-

glă ! chihoti el, cunoscînd goanga șefului și vrînd să-l îndrepte mai degrabă spre subiectul acesta decît să îndure tăvălugul de foc al întrebărilor tehnice cu care îi plăcea lui Kiubayashi să-l copleșească.

Generalul desfăcu primul nasture de la gulerul uniformei — singura neglijență pe care și-o permitea în fața aghiotantului său.

— Mașina asta blindată ne încetinește mersul ! Treizeci la oră. Ne sufocăm, Tanaké !

— Doriți să-i poruncesc să accelereze ?

— Degeaba ! Știi prea bine că ar lua foc după prima cotitură !

Kiubayashi se întoarse pe jumătate. În urma lor se vedeau cele două camioane de escortă opintindu-se prin praf. Ostașii pe care îi chinuiau hainele strînse pe gît strîngeau pușile lungi între genunchi și țineau ochii închiși, tușind puternic.

Kiubayashi clătină capul și coborî privirile asupra văii care unduia la patru sau cincisute de metri mai jos.

— Totul este să zăvorîm trecătorile, spuse el aruncînd o privire neatentă spre șenilele carului blindat care trecea zdrăngănind peste un podeț de beton.

Steagul oficial al Bentley-ului îi ascunse podul și Kiubayashi își încrucișă degetele peste genunchi.

— Da, urmă el, trebuiesc închise trecătorile şi zonele de trecere. Comandourile vor cădea în ambuscadele noastre şi vor fi măcelărite.

— Asta nu va ţine mult timp, excelenţă.

— Desigur, timpul de a ne sprijini pe o linie puternică de rezistenţă, construită la adăpost de aceşti bastarzi [1].

Lashley îşi întoarse către camaradul său chipul răvăşit. Pălise într-atîta încît pistruii păreau pete negre. Ca şi cum ar fi tras cîteva lovituri de bazooka [2] fără să-şi fi pus ochelari speciali.

— Ei bine? se enervă uriaşul şoptind cu tot zgomotul asurzitor pe care îl făcea maşina blindată.

— Verificatorul [3]!

— Ce-i cu verificatorul?

— Zero! Afurisiţii de motociclişti care ne-au împiedicat...

— Gura! zbieră grasul, scrutînd drumul.

La nici trei metri deasupra lui şenilele scoteau scîntei. Podeţul părea că geme.

Dar nu într-acolo privea ostaşul; zărise ivin-

---

[1] Aluzie la faptul că trupele britanice erau alcătuite din diferite naţionalităţi (N. T.)

[2] Bazooka: puşcă anti-tanc cu proiectile rachetă (N. T.)

[3] Verificator: aparat care, cu ajutorul unui curent foarte slab, permite încercarea legăturilor unui circuit de aprindere fără a provoca explozie (N. T.)

du-se botul negru al Bentley-ului și steagul care pocnea în vîntul fierbinte.

— Apasă ! Apasă, fir-ar să fie ! Hai, apasă, Lashley ! Strivește-l !

Hogan răcnea și se zvîrcolea ca un vierme sub bolta împletită a frunzișului de deasupra capului său.

Lashley împinse cu putere mînerul explozorului pînă la fund și se aruncă la pămînt.

Nici o detunătură nu-l asurzi, nici o piatră nu lovi crengile din jurul său.

Cei doi bărbați se împăcaseră cu toate riscurile, dar să dea greș, li se părea de necrezut — mai ales dintr-o greșală de conexiuni.

Lashley ridică ochii, năucit : Bentley-ul dispăruse și drumul rămase pustiu.

— Trebuie să explodeze ! urlă Hogan. Locotenentul a zis că trebuie să explodeze cu orice chip, altfel ar putea să facă stînga-împrejur !

Lashley șovăi o fracțiune de secundă între dorința de a mai încerca o dată magnetoul și cea de a verifica din nou legăturile.

Apoi se hotărî și țîșni dintre tufișuri coborînd în fugă grohotișul care îl despărțea de pod. Nu apucă să facă decît trei pași ; primul camion din escortă apăru plin de praf.

Lashley rămase cu gura căscată, nemișcat, ca un fluture înțepat cu acul. Privea trecînd prin fața

lui rîndurile de soldaţi mărunţi, aşezaţi cuminte de o parte şi de alta a loiterelor.

Răsună un strigăt.

Lashley apucă instinctiv Thomsonul, apoi, dîndu-şi seama de inutilitatea lui, făcu stînga-împrejur. Auzi ca prin vis scrîşnetul primului camion care frîna nebuneşte. Altul trecea podul, încetinind viteza.

Sabotorul încerca cu disperare să atingă marginea pădurii pe care o părăsise cu cîteva clipe mai înainte. Grohotişul rîpos al cascadei secate era bun pentru coborît, nu pentru urcuş. Pietrele se rostogoleau în şuvoi sub cismele sale scurte. Arma îl lovea peste pîntec, stînjenindu-i mişcările. Lashley se trudea cu turbare, cu toate simţurile, încordate pentru a ajunge la marginea întunecată a pădurii în care s-ar fi putut face nevăzut.

Hogan, uriaşul, văzu primul camion oprindu-se şi înţelese că nimic nu i-ar mai putea salva de la moarte, nici pe el şi nici pe Lashley.

Rămase o clipă cu mîinile încleştate pe patul armei, neputîndu-se obişnui cu gîndul că totul ieşise pe dos şi că din vînător devenise vînat fără să fi tras măcar un singur foc.

Un tropăit grăbit : primii niponi se desfăşurau. Al doilea camion cotea brusc pentru a nu intra în primul, blocîndu-şi frînele.

În fața lui Hogan, Lashley se străduia să se cațere, pricinuind nenumărate surpări de pietre care îi zădărniceau înaintarea. În urma lui zăngăneau închizătoarele armelor.

Hogan își dădu seama că nu mai putea face nimic pentru a-și salva camaradul. Să-și descarce încărcătorul în japonezi nu ar folosi la nimic; erau prea mulți. Și aceasta ar duce inevitabil la condamnarea lui Kalb și a celorlalți care nu știau nimic despre drama ce se desfășura în spatele lor. Hogan avu putere să ia o hotărîre.

Degetele sale zgîriară haina, zmulgînd grenada legată de buzunarul stîng. Știftul zbură aproape cu aceeași mișcare și Hogan aruncă grenada.

„Banana" lovi chiar piciorul podețului și se rostogoli dedesubt fumegînd. Hogan își adună puterile pentru a încerca să fugă.

Explozia grenadei declanșă mina și betonul zbură în aer, pulverizat de detunătura care răsună îndelung în defileu. Tone întregi de pietre și moloz zburară spre cer șuierînd.

Kiubayashi se propti în mîini în clipa în care Bentley-ul frîna brusc pentru a nu intra în mașina blindată care se oprise legănîndu-se greoi pe șenile. Aghiotantul se lovi de ceafa șoferului și înjură cu voce tare.

— Ce se întîmplă? întrebă Kiubayashi, mereu nepăsător. Du-te să vezi, Tanaké!

Colonelul sări din maşină. Se întoarse după zece secunde speriat. Obrazul său gras părea că se descompune şi fiecare trăsătură parcă se trezea la o viaţă proprie. Rostogolea ochii în orbitele sale adînci, încă neîncrezător.

— Un atentat, excelenţă ! E un atentat. O mină !

Kiubayashi deschise portiera maşinii şi coborî.

Praful se aşeza încetul cu încetul, presărîndu-se peste camioane. Uluit, comandantul tancului, rotea fără încetare turela, încercînd să supravegheze în acelaşi timp crestele care înconjurau trecătoarea. În jurul craterului uriaş ce apăruse în locul micului pod freamătul creştea. Curînd un ofiţer alergă spre Kiubayashi pe care îl salută de la şase paşi, foarte ţeapăn.

— Este o ambuscadă, excelenţă !

— Nu mai spune, i-o întoarse Kiubayashi muşcător. Apoi ?

Doi oameni ţineau un soldat în echipament tărcat de camuflaj care, ameţit de explozie, îşi bălăbănea capul în toate părţile. Timpanele sale, pleznite din cauza suflului, sîngerau încetişor.

Ajunşi în faţa şefului lor, cei doi soldaţi rămaseră nemişcaţi. Rănitul mai legănă o clipă capul apoi se încordă şi îl privi pe ofiţerul nipon printre pleoapele pe jumătate închise.

— Un comando aici ? spuse şeful de stat-major, sufocîndu-se.

Ridică mîna să-l pălmuiască pe prizonier, dar Kiubayashi îl opri. Ochii săi rămaseră pironiți asupra echipamentului de junglă, urmărind toate amănuntele, forma buzunarelor aplicate, hamul cu grenade și centironul de pînză țesută.

Chipul său ascuțit se înăspri treptat.

— N-ar trebui să rămîneți aici, excelență. S-ar putea să mai fie și alții, sfătui un glas plin de slugarnică dojană.

Kiubayashi îl privea într-una pe prizonierul prăbușit în fața sa, ca și cum omul ar fi purtat în el răspunsul la toate întrebările pe care și le punea. Părea că nu aude nimic.

— Convoiul trebuie să plece, excelență ! murmură Tanaké privind cu teamă frunzișul des care mărginea drumul.

Dar Kiubayashi nu se clintea, împietrit, citind și recitind numele soldatului, scris cu creion chimic deasupra buzunarului stîng.

— Hogan ! făcu el fără a mișca un singur mușchiu al feței. J. Hogan. John ?

Prizonierul ridică cu greutate o sprînceană.

— Nu. Joss ! corectă el.

— American, nu ?

Soldatul rîse amar, apoi se strîmbă de durere.

Kiubayashi se răsuci pe călcîie.

— American ! E vorba de un american, Tanaké. Îţi dai seama ?

— Americanii n-au pătruns niciodată pînă aici.

— Nu mai spune ! Atunci ce-i cu omul acesta...

— Excelenţă ! se rugă aghiotantul. Urcaţi-vă în maşină. Poate mai sînt şi alţii. Să plecăm imediat. Să ne întoarcem la Bassein !

— Şi ce te faci cu craterul pe care l-au scobit vrînd să mă arunce în aer ? mîrîi Kiubayashi deodată arţăgos. Hai, colonele Tanaké, vino-ţi în fire. Împarte ordinele dumitale !

Tanaké lăsă capul în jos şi se repezi la maşina blindată ale cărei mitraliere ameninţau zadarnic jungla tăcută.

CAPITOLUL VIII

În clipa în care botul scurt al tunului de 37 mm se ivi după cotitură Chester Ross, cocoţat în spatele unei stînci, înţelese că explozia nu avu drept urmare o izbîndă fără luptă, aşa cum nădăjduise.

De asemenea, mai nădăjduise că dacă podul va sări prea tîrziu în aer el va despărţi totuşi definitiv inevitabila escortă de maşina oficială.

Şi pe cînd primul camion cotea îndreptîndu-se spre el, înţelese că masacrul celor zece oameni ai lui Kalb devenise inevitabil.

Nimic nu mai putea împiedica măcelul : de o parte zece oameni, de cealaltă patruzeci, avînd şi o maşină blindată.

Convoiul prindea cu greu viteză. Putea să vadă deschizăturile de ochire ale tanchetei, chipiele de pînză ale soldaţilor înghesuiţi în spatele camioanelor, ba chiar şi un om legat şi trîntit de-a dreptul pe tăbliile fierbinţi.

În urmă venea Bentley-ul, înconjurat de un nor de praf gălbui.

Timpul parcă se oprise.

„Acum, îşi spunea Chester. Acum ! Kalb trebuie să dea semnalul.

Dar convoiul prindea viteză, trecînd prin faţa locului în care era ascuns comandoul. O bănuială cumplită îl cuprinse pe Chester.

Kalb nu dădea semnalul ! Kalb nu vroia să-l dea căci înţelesese prea bine că nici unul nu va putea scăpa de acolo. Kalb, un fricos ? Sau, dimpotrivă, el, Chester, un ucigaş neîndemînatic ?

Prin faţa ochilor săi rătăciţi trecu o clipă imaginea tribunalului militar. El faţă în faţă cu un subofiţer ; pe plan tehnic nu va putea spune nimic : subofiţerul are totdeauna dreptate. Şi Kalb

va putea arăta cu uşurinţă că n-ar fi avut de loc sorţi de izbîndă.

Desigur el, Chester, dorise să izbutească cu orice preţ, dar făcîndu-i pe ceilalţi să-şi asume toate riscurile. Acum urma să plătească pentru aceasta.

Adevărul îi sărea în ochi. Cum ar fi putut un comando să-şi închipuie că va supravieţui cînd lupta e de unul contra patru şi tocmai în fundul unei asemenea trecători !

Explozia îl luă pe neaşteptate şi copacul de mai multe ori centenar se prăbuşi, la început încet apoi din ce în ce mai repede, într-un vuiet asurzitor de crăci rupte. Şi în aceeaşi clipă răpăitul turbat al rafalelor de Thomson umplu întregul defileu. Aliniaţi pe băncile lor, primii soldaţi se prăbuşiră ca muştele. Ceilalţi începură să sară în toate părţile, rostogolindu-se pe pămînt. În două secunde intensitatea focului atinse punctul culminant. Japonezii se retraseră în partea acoperită în timp ce şuvoaiele loviturilor biciuiau caroseriile.

Unul dintre camioane luă deodată foc. Praful des ce se amesteca cu fumul înecăcios al incendiului îşi desfăşura vîrtejuile grele printre oamenii înspăimîntaţi care vedeau moartea căzînd peste ei din toţi copacii.

Un ofiţer ridică sabia şi căzu în genunchi.

Un fluier ascuțit ; în linia de atac, cu arma la șold, comandoul înaintează ciuruind tot ce mai mișcă. Desigur Kalb își cunoaște meseria și strînse toate șansele de partea lui. Cel puțin șansele care i-au mai rămas.

Din păcate ofițerul japonez își cunoaște și el meseria. Regrupați în spatele camioanelor care acum ardeau amîndouă cu un pîrîit neîntrerupt, niponii înconjurau mașina lui Kiubayashi. Ross văzu pușile lungi slobozindu-și gloanțele de la cîțiva pași. În cîteva clipe, la zgomotul ascuțit al automatelor se adăugă lovituri de tunet.

Băieții încă mai încercau să pătrundă, alergînd în zig-zag prin flăcări și fum, ocolind scheletele arse ale camioanelor.

Brusc, mașina blindată porni mugind și se întoarse aproape pe loc. Greoaie și monstruoasă se puse în mișcare îndreptîndu-și nehotărît botul înspre umbrele care se mișcau tulbure în mijlocul vîrtejului.

Disciplinată pînă la sacrificiu, escorta se desfășura la adăpostul blindajului. Tirul celorlalți devenea mai precis și treptat începură să răspundă iureșului nebun al automatelor Thomson. Cîțiva din comando își aruncau grenadele la întîmplare, pierduți în învălmășeală.

O clipă Chester crezu că vor izbuti. Unul dintre oameni se apropie la vreo zece metri de Kiu-

bayashi care, sprijinit în sabie, păstra un calm ireal. Cîțiva dintre soldații care îi alcătuiau o pavăză cu trupurile lor se prăbușiră sub rafală. Apoi omul din comando se răsuci, atins la rîndul său.

Nehotărîtă la început, lupta își schimbă sorții.

Un fluierat ; Kalb se înfunda, probabil teafăr, în pădure. Cîțiva supraviețuitori se năpustiră în urma lui. Auto-mitraliera trăgea benzi întregi în frunzișul pe care îl sfîșia.

Nu au nici o șansă să ajungă pe deal, înțelese Ross deznădăjduit.

Ca și cum ar fi vrut să confirme temerile, un subofițer reacționă cu o voiciune de necrezut, adună vreo zece oameni și împreună cu ei porni în urmărirea fugarilor.

Ross se sprijini într-un cot și îndepărtă încet o piatră care îl stînjenea.

Bietul Kalb. Totuși nu-i putem spune că nu credeam în izbînda sa. Și nici nu-i puteam spune că nu poate reuși. Lucrul acesta îl știa încă înainte de a da semnalul de atac... În nici un caz nu-i puteam mărturisi că aveam nevoie de el ca momeală, doar pentru a opri convoiul și a trîri pe japonezi după el. Ar fi fost prea cumplit.

Și Robsky va fi scîrbit cînd va afla. Ofițerul apăsă piedica armei. Butonul striat scoase un țăcănit ușor. Auto-mitraliera încetase să tragă de teamă să atingă pe urmăritori.

Comandantul carului blindat deschise capacul turelei şi scoase prudent capul. Ross zări chipul său şiroind de năduşeală întorcîndu-se în toate părţile, la început bănuitor, apoi din ce în ce mai încrezător pe măsură ce împuşcăturile se răreau în junglă.

„Kalb e pe punctul de a reuşi, oftă Ross, şi nici măcar nu bănuieşte !“

Un colonel burtos şedea aşezat pe taluz, în timp ce i se pansa piciorul. Escorta, sau, mai bine zis, cei vreo cincisprezece oameni care mai rămăseseră erau ocupaţi cu îngrijirea răniţilor şi cu minarea copacului aruncat de-a curmezişul drumului pentru a-l arunca în aer.

Unul dintre soldaţi se repezi la Bentley-ul ciuruit zadarnic de gloanţe şi scoase dinăuntru două genţi şi un sul lung cu hărţi.

Kiubayashi mergea încoace şi încolo, lovindu-şi cizmele cu teaca sabiei — singurul semn de nerăbdare, de altfel, de la începutul luptei. Nervozitate sau furie ? Împărţea ordine cu glas puternic arătînd către diferiţe puncte ale drumului.

Şi deodată Ross îl recunoscu. Da, într-adevăr el era omul acela mic şi slab pe care îl văzuse în fotografie, privind fără urmă de emoţie opera

cumplită a primelor proiectile cu aer comprimat germane[1].

Era chiar el, cu ochelarii săi, cu aerul rece. Cine ar fi crezut că soarta se va juca înlesnindu-le o asemenea întîlnire ?

În junglă, împuşcăturile răsunau rar, înăbuşite din pricina vegetaţiei.

Ross aşteptase clipa aceasta. Chiar clipa aceasta.

Ştiuse că generalul va coborî din maşină în timpul luptei şi că va fi apărat pînă la moartea ultimului său ostaş. Aşa impunea credinţa Bushido. Mai ştiuse, de asemenea, că odată comandoul pus pe fugă, Kiubayashi va lua comanda în mîinile sale. Pentru aceasta, trebuia să împartă ordine. Deci să se mişte, să meargă pe drumul acesta pe care el, Chester Ross, viclean ca un şarpe, îl urmărea acum cu arma la ochi.

Clipi de cîteva ori şi atinse cu obrazul patul tare de lemn.

Kiubayashi vorbea acum colonelului cel pîntecos al cărui pansament şi începuse să se păteze de sînge.

Ross coborî ţeava armei *Garant*. Ştia că ţine

---

[1] Într-adevăr încărcăturile cu aer comprimat au fost încercate pentru prima dată asupra fortificaţiilor de la Eben-Emël : ele au distrus majoritatea cupolelor blindate după ce fuseseră depuse de trupele de intervenţie paraşutate din planoare (N. A.)

în mîinile sale ultima șansă de izbîndă a misiunii. Pentru el, o crimă josnică. Poate... dar care va salva viețile a sute de oameni.

Cătarea mîngîie făptura deșălată a lui Kiubayashi, o depășește, se întoarce tremurînd. Ross își acrisi de cîteva ori plămînii pentru a nu tremura și își opri răsuflarea la jumătate.

Cătarea de oțel, afumată cu grijă la flacăra unei cîrpe îmbibate cu grăsime, urcă pe trupul ofițerului, îi acoperi fața, atinse gura, șovăi pe frunte...

Deodată totul se tulbură și arma păru că sare spre cer.

Ross abia simți reculul. Își dădu capul puțin într-o parte, deschizînd amîndoi ochii.

Detunătura, singură și puternică, îi făcu pe toți soldații să încremenească. Kiubayashi se prăbușea încet, fără un strigăt, cu mîna înfiptă în umărul drept, aproape de gît.

Ross înjură, reluă linia de ochire și își goli întreg încărcătorul. Arma tresărea în spasmuri, lătrînd furios la fiecare lovitură.

În fața lui Chester fumul albăstrui se destrăma. Apoi o mînă de pietriș îl lovi în obraz. Dintr-o dată aerul se umplu de detunături și fluierături ascuțite. Pămîntul lovit de gloanțe țîșnea în sus, din scoarța copacilor săreau țăndări sub ploaia de frunze care cădeau rotindu-se.

Ross simți că-l atinsese ceva ce se înfipse vibrînd în trunchiul unui copac, la două degete de tîmpla sa.

Sprijinindu-se în mîini, se trase îndărăt, încredințat că va muri în clipa următoare.

Trăgătorii zăriseră desigur scuturătura *Garantului* și praful pe care îl ridicase încă de la primele focuri. Ross se tîrî o clipă, cu capul vuind și cu gustul morții în gură. Frunzele și crăcile rupte cădeau în jurul său. Ocoli trunchiul unui manglier uriaș apoi se aruncă ca o fiară hăituită în pădure. O ramură îi smulse arma din mînă. Vru să se întoarcă, dar continuă să alerge, urmărit de teamă și de dorința de a trăi.

Abia după două ore de urcuș istovitor atinse trecătoarea Ratwak, cu picioarele tremurînd de oboseală.

Robsky se ivi ca din pămînt. Uriașul avea fața pămîntie și-l privea, fără să rostească o vorbă, pe Chester în timp ce acesta urca spre el. Cei doi bărbați rămaseră nemișcați, măsurîndu-se cu privirile, unul așteptîndu-se la insulte, celălalt buimăcit de raportul lui Kalb.

— Ai avut noroc Chest. Am și trimis înapoi jumătate din plutonul meu. Nu credem să mai vii.

Fostul scufundător de luptă ghicea că prietenul său nu voia să vorbească de ambuscadă sau

poate că dorea să-l facă să înțeleagă că ar fi fost mai bine să piară împreună cu oamenii săi.

— Totuși am venit repede, gîfîi Ross.

— Te-au hăituit ?

— Am dat peste cei care îl urmăreau pe Kalb.

Robsky înalță capul, se răsuci și pocni degetele. Din tufișuri apărură vreo zece oameni. Unul dintre ei ducea o pușcă-mitralieră *BAR* pe care o așezase fără îndoială în poziție deasupra trecătorii. Se încolonară în tăcere și porniră spre zona de refugiu.

— De acum încolo se îngroașă gluma pentru noi ! scrîșni Robsky cu amărăciune.

— Ce s-a întîmplat cu Kalb ? Și cu oamenii lui ? întrebă Ross cu buzele uscate.

— Dar Kiubayashi, ce-i cu el ? îl întrebă repede *Rangerul*.

Chester lăsă să treacă înainte unul dintre oameni, apoi răspunse încet.

— L-am rănit... cu mîna mea. M-ar mira să scape.

Se hotărîse să nu dea prea multe explicații. La ce folos ? De ce să le spună că hotărîse ca bietul Kalb să fie doar o momeală. O simplă momeală. Desigur că era mai bine ca nimeni să nu afle lucrul acesta niciodată.

Robsky se scărpină după ureche. Desigur că raportul lui Kalb îi dăduse certitudinea eșecului

și îl făcuse să creadă că cei mai mulți din comandoul său fuseseră măcelăriți zadarnic. Înțelegea acum cu greu că toate acestea n-au fost zadarnice și încerca din răsputeri să-și potolească mînia pe care o întreținea cu grijă de la sosirea ofițerului.

— Doar rănit ?

— Nu va mai prelua niciodată comanda. Dar Kalb ?

— Le-a scăpat. El și patru oameni.

— Cinci din doisprezece. Credeam că nu va scăpa nici unul ; nici măcar unul singur, auzi, Robsky ?

— Și acum avem de parcurs douăzeci de kilometri, mîrîi *ranger*-ul urmărind cu privirea lui cenușie de culoarea oțelului cum pătrund oamenii în junglă păstrînd cu prudență distanța între ei. Abia după aceea vom putea răsufla.

— Eu însă nu, hotărî Ross după o clipă de tăcere. Toate astea nu sînt pentru mine ; mă întorc la Bassein.

Robsky păru să sară în aer.

— Ce tot vorbești ? Să te întorci la Bassein ? După toate cîte s-au întîmplat ?

— După vreo cinci minute, dacă îmi amintesc bine drumul făcut astă noapte, vom fi pe creasta lanțului munților Arakan. N-am decît să cobor pe aceeași potecă de vînătoare, pe care am venit.

— Nici vorbă de așa ceva. Nu te las să pleci. Știu ce vrei să faci, Chester. Și știu și la ce te gîndești. Crede-mă, nu are rost. Rudi, John și Raid sînt la răcoare acum !

Chest clătină capul aproape cu furie.

— Nu ! Sigur nu ! Ar mai avea sorți de izbîndă Dar dacă nu mă duc, nu mai au nici o șansă.

— Tu rămîi aici ! Începînd din clipa în care ai luat parte împreună cu oamenii mei la treaba aceasta, nu te mai pot lăsa să riști să te prindă. Chiar dacă nu-ți place.

Ross se opri deodată. Robsky îl imită.

— Și Rudi ? și Raid ? John ? Care cred în mine. Ei să rămînă acolo. Mă așteaptă să mă întorc. Nu și-ar putea închipui niciodată că aș putea fi atît de ticălos încît... Bill ! Mi-ar fi scîrbă de mine dacă nu m-aș duce.

Chester Ross coborîse glasul și tonul rugător pe care îl folosea îi era atît de neobișnuit încît Robsky încruntă sprîncenele sale stufoase.

— Știi prea multe despre băieții mei. Nu pot să te las să pleci, știi și tu. Crede-mă că...

— Destul ! Știi că nu voi rămîne aici !

— Acțiunea s-a terminat acum, zbieră *Ranger*-ul. Din acest moment treci sub ordinele mele. N-am vrut să-ți spun dinainte, dar asta era ultima parte a mesajului lui Dale. Nu te mai atingi

de nimic. Iar eu voi avea grijă de evacuarea ta rapidă. Misiunea ta s-a terminat. S-a terminat! Înțelegi ce vreau să spun?

— Sub ordinele tale? Ce vrea să însemne asta!

Bill și Chest erau prieteni de prea multă vreme pentru a mai putea păstra tonul acesta. *Ranger-ul* încercă să-l convingă.

— Ascultă-mă. Ce crezi că se va întîmpla acum?

— O harababură! O harababură uriașă căci japonezii nu vor mai ști la ce sfînt să se închine. Mai ales cînd vor afla că minunatul lor șef e pe cale să dea ortu popii!

— Și ce ai de gînd să faci?

— Să dau de Stan și Raid într-un fel oarecare și să le spun s-o întindă. Mă reped apoi să-i scot pe Rudi de la Liu.

— Dacă nu te așteaptă acolo japonezii!

— N-au timp să ajungă.

— Absurd!

Deodată Robsky întoarse capul și observă că în focul discuției uitase cu totul de oamenii săi care se retrăgeau în pas alergător. Rămăseseră singuri.

Strînse fără voie Thomsonul și îl apucă pe Chester de mînecă.

— Hai să fugim de aici, înainte ca japonezii să apuce să ne împace pe amîndoi.

Merse cîtva timp încercînd să-şi regăsească firul gîndurilor, apoi exclamă deodată.

— Fii înţelegător. Colo în vale totul e dat peste cap. Ei ştiu acum că există un comando, terorişti, sabotori ; asta ce înseamnă ? Patrule, sentinele, controale, razii ; da sau ba ?

Chester clătină capul cu încăpăţînare.

— Nu... Cel puţin nu încă. Îmi trebuiesc două ore pentru a coborî în goană la Bassein, în linie dreaptă. Pînă atunci, n-au timp să se întoarcă. Îmi asum acest risc. În clipa de faţă abia încep să înţeleagă ce li s-a întîmplat. Gîndeşte-te puţin ! PRIMUL atentat ! Toată apărarea lor se sprijină pe acoperirea antiaeriană a portului şi a radei. Au îngrămădit acolo mai mulţi telemetrişti decît pifani !

— Mă, dobitocule, nu vrei să-ţi bagi minţile-n cap ! se înfurie deodată Robsky care începea treptat să-şi dea seama că nimic nu-l va putea face pe Ross să-şi schimbe hotărîrea. Ţineai la Rudi şi la ceilalţi. Ştiu că e dureros pentru tine. Fie, dar trebuie să iei lucrurile aşa cum sînt. Dale aşa a făcut. Şi asta nu-l împiedică să doarmă ca un prunc !

— Dale ! răbufni Ross ridicînd ochii spre cer. Cu alte cuvinte îmi ceri să-i părăsesc cu bună

știință pe cei trei băieți pe care eu singur i-am băgat în încurcătură. Asta îmi ceri, nu ? Și te credeai revoltat de cîte riscă, atunci cînd ți-am spus că „Liu“ e japoneză ! Tu ești ticălos, iată adevărul !

Bill Robsky se crispă. Fața lui mare își pierdu dintr-o dată expresia. Își căuta cuvintele ținîndu-l pe Chester care, furios, nu-l scăpa din ochi.

— Bine ! n-ai decît să crăpi, catîr afurisit ! Cînd te gîndești că în războiul ăsta atîția bieți oameni nu cer decît să trăiască, dar n-au acest noroc ! Este deci normal ca eroii inconștienți să crape primii !

Se răsuci pe călcîie, lăsîndu-l pe Chester Ross singur în mijlocul drumului.

CAPITOLUL IX

Cînd ajunse în fața portului Bassein, Ross simți cum îl năpădește spaima. Rada era plină de uniforme ocru-gălbui. De-a lungul cheiurilor se aliniau în rînduri nesfîrșite șirurile soldaților cu moletiere strîns legate pe picior.

Privi portul cu o uimire amestecată cu groază apoi se sprijini de un perete de șipci care trosni sub greutatea sa.

Simțea o poftă nebună să se așeze pe jos, să

rămînă nemişcat şi să aştepte să vină să-l culeagă de acolo o patrulă. Lucru pentru care, de altfel, nu trebuia să te străduieşti prea mult.

Coborîşul de pe munte pe cărări neumblate şi alergătura din cursul nopţii, pentru a da de urma comandoului Robsky, îl istoviseră. În faţa ochilor îi dansau cercuri luminoase. Simţea că dacă mai rămîne acolo în bătaia soarelui şi a căldurii, pînă la urmă va aţipi.

Deodată răsună strigătul jalnic al unei sirene. Doi motociclişti, culcaţi pe maşinile lor, apărură deschizînd calea unui camion uşor. Convoiul pătrunse într-o străduţă pe care populaţia o părăsea în fugă.

Ross, pe cale s-o ia la goană, se gîndi că cea mai neînsemnată tresărise, de teamă, ar atrage asupra sa atenţia tuturor. Cu atît mai mult cu cît fiecare soldat rămăsese încremenit la auzul sirenei.

Convoiul ieşi din port şi, părăsind drumul către Mandalay, se îndreptă către spitalul Hoi-Kheo.

Chester zări deodată ambulanţa care uruia în urma primei maşini. Patru motociclişti încheiau şirul, purtînd automatele piezişe peste piept. Urlînd într-una, convoiul ieşi din port şi, scrîşnind din cauciucuri, dispăru în oraşul de sus. „Kiu-

bayashi ! pricepu Ross într-o străfulgerare. El este !".

Dintr-o dată își dădu seama de două lucruri : întîi că nu izbutise probabil să-l ucidă pe general, așa cum nădăjduise în sinea sa. Pe de altă parte că avea fără îndoială un foarte mic avans asupra poliției nipone, căci din pricina nenumăratelor ocolișuri — și desigur și datorită gropii pe care o făcuse mina — circulația abia fusese restabilită.

Vedea astfel confirmîndu-se strălucit teoria sa, după care ar avea oarecari sorți de izbîndă să-i ia pe japonezi pe neașteptate.

Dintr-o singură privire judecă situația. Mulțimea clipocitoare și soioasă de șampane și jonci se afla la capătul unui chei lung care trecea foarte aproape de stăvilar. În față debarcau neîncetat două formații de ostași ce tropăiau fără grabă îndreptîndu-se spre mai multe camioane acoperite.

Clătină din cap. Ce rost ar avea să ajungă atît de aproape de țintă și să dea înapoi doar pentru că riscă să fie oprit de primul gradat care i-ar tăia calea.

Și așa fusese deștul de norocos de dimineață, cînd se pomenise nas în nas cu o patrulă tocmai după ce își lepădase echipamentul și îmbrăcase țoalele jerpelite.

Se gîndi la „Liu". Aflase de atentat ? Se scurseseră două ore şi treizeci de minute de atunci. În clipa aceasta s-ar putea ca primele mesaje japoneze să ia calea undelor. Se mira că garda nu închisese încă ieşirile din oraş.

Un fluierat răsună brusc. Ross se răsuci, ca înţepat de o viespe. Un camion îşi croia anevoie drum claxonînd prin gloata băştinaşilor, care privea cu nepăsare la debarcarea noului contingent.

Zări într-o clipă pe cei vreo zece oameni agăţaţi de maşină şi privirea lui sări la banderolele galbene pe care le purtau pe braţul stîng.

— Ei, drace ! poliţia militară coboară spre port !

A înţeles pe loc că pentru a mai putea scăpa pe Raid şi pe Barett nu-i mai rămînea nici o clipă de pierdut. Mai simţise cîndva această teamă de acţiune, în timpul stagiului său de paraşutism, înaintea acelei întîmplări stupide în urma căreia se alesese cu porecla de „picior-de-lemn"[1] şi fusese vărsat în corpul scufundătorilor-deminori ; teama primului gest — teama de a păşi pragul — şi acum teama de a se năpusti înainte prin furnicarul de uniforme duşmane de pe cheiuri.

---

[1] Poreclă puţin dispreţuitoare dată de paraşutiştii americani personalului nenavigant (N.A.)

Răsuflă adînc, ca și cum s-ar fi aruncat în apă și porni încet.

Camionul uruia în spatele său, îl auzea din ce în ce mai aproape.

O birmană, grasă ca un burduf, într-un *sarong* violet, mergea în fața lui cu pași mărunți. Încercă să meargă în dreptul ei. O femeie inspiră întotdeauna încredere.

Se încrucișă, cu sufletul la gură, cu un ofițer japonez care îi aruncă o privire disprețuitoare și cîteva cuvinte guturale — fără îndoială o insultă. Se stăpîni cu greu să n-o rupă la fugă.

Ajunse pe pontonul întortocheat cu scîndurile desprinse ce servea drept chei de acostare pentru șampane. Scîrțîitul scîndurilor se amesteca cu cel al vaselor putrede de atîta nemișcare.

O depăși cu greu pe matroana cea grasă și îndrăzni să arunce o privire peste umăr. Nici unul dintre soldați nu părea să-l observe.

Grăbi pasul, apoi nu se mai putu stăpîni și porni să alerge prin mulțime.

Pontonul de lemn se ramifica în nenumărate cheiuri plutitoare, alcătuite din butoaie legate grosolan între ele, peste care circula o mulțime sărăcăcioasă și soioasă, trăncănind plină de ifose.

Coti de două ori la dreapta, privind cu scîrbă apa acoperită cu nenumărate grămezi de gunoaie.

Cu toată încărcătura aceasta de chciuri şi podeţe dărăpănate cunoştea bine locul pentru că privise jonca de multe ori de la vilă. Trecu pe lîngă doi puşti, care pescuiau crabi mari şi păroşi, apoi pe lîngă un chinez scheletic care se întorcea acasă purtîndu-şi bicicleta pe cap şi, în sfîrşit, zări jonca.

Singuratică, la fel ca toată celelalte jonci din flota lui Wong Hinh, ea se legăna uşor, trăgînd de parîme. Catargul, fără castelatură, purta un cuib uriaş de pescăruşi.

Ross mai privi o dată îndărăt, cu toate că era sigur că nu fusese urmărit. Se apropie păşind alene, apoi cu o singură mişcare se ridică în mîini şi sări pe punte.

Acoperită cu murdărie de păsări, puntea păţea pustie.

Două tambuchiuri din lemn se căscau deasupra punţii din spate. Se aplecă peste primul dintre ele. Simţi mirosul de lemn putred.

Înspre adîncurile întunecoase cobora o scară drept în jos.

— *Hey!* Stan! Raid! chemă Chester cu glas înăbuşit.

Aşteptă cîteva clipe, întins pe burtă, simţind cum îl năpădeşte treptat neliniştea. Nu putea deosebi decît un pătrat mic de lumină tăiat de marginile chepengului pe podeaua calei, dar ghicea

mai multe despărțituri. Prevăzută pentru a transporta încărcături grele, coca pîntecoasă părea a fi împărțită în numeroase compartimente.

Ross coborî, renunțînd din prudență să mai strige. John și Stan așteptau desigur să se arate.

Închiși în gaura asta de șobolani de mai bine de o lună, tresărind la fiecare scîrțîit, temîndu-se de o descindere în fiecare clipă, se retrăseseră probabil într-unul dintre coridoare.

Ross puse piciorul pe fundul calei și constată că era acoperită de un strat subțire de apă ; în stînga și în spate se căscau două deschizături, amîndouă întunecoase.

— Hey ! Raid ! Barett ! Răspundeți ! șopti el impresionat fără să vrea de tăcerea aceasta mormîntală.

Un guzgan o luă la fugă, speriat. Ross tresări și șovăi o clipă înainte de a îndrăzni să pătrundă în prima cală. Raza care se strecura de pe punte împrăștia o lumină zgîrcită. Înaintă doi pași.

Deschizînd ochii larg zări deodată binoclul lui Stan Barett zăcînd pe jos. Schiță gestul de a se apleca să-l culeagă.

În clipa următoare totul se petrecu fulgerător.. Se gîndi că Stan sau John nu și-ar fi părăsit niciodată unicul lor binoclu și cu atît mai puțin l-ar fi lăsat în apă. Brusc își dădu seama de capcană.

Făcu un salt într-o parte.

În jurul său bezna prindea viață, umplîndu-se cu umbre nedesluşite. Cineva lătră un ordin ce semăna mai degrabă cu un urlet. Ross se răsuci pe cîlcîie şi se aplecă evitînd în ultima clipă o lovitură cu patul armei dată cu toată puterea. Ochii săi încă neobişnuiţi cu întunericul abia puteau întrezări deschizătura uşii pe care tocmai intrase. Răsturnă un trup lovindu-l cu capul şi se rostogoli la picioarele scării. Se ridică şi în această clipă zări un chip cu dinţii lucind repezindu-se spre el. Se agăţă de scară şi îl pocni cu amîndouă picioarele. Auzi un geamăt amestecat cu un strigăt de furie.

Prin tambuchiu încercau să treacă în acelaşi timp vreo zece oameni, stingherindu-se unul pe altul.

Ross urcă treptele aproape numai în mîini. O detunătura salută trecerea umbrei sale prin dreptunghiul de lumină.

Coborî pe chei ; într-o străfulgerare zări vreo zece „birmani“ repezindu-se la el în grup strîns. Pe stăvilar camionul se golea de soldaţi, iar calea spre oraş îi era tăiată de un cordon puternic. În spatele său aveau să apară neîntîrziat primele capete din tambuchiu.

Sări peste chei şi coborî în goană într-o joncă, stîrnind spaimă într-o familie aşezată în jurul

unei supe aburinde. Răsturnă cîteva cești, strivi o mînă, ieși prin puntea din spate și sări pe vasul următor. Un bătrîn juca dame cu un copil. Răsturnă din fugă tabla scobită, apucă pe un podeț alcătuit din două scînduri și căzu ca din cer peste o chinezoaică uriașă care își alăpta copilașul.

Buzele femeii se rotunjiră într-un strigăt pe care nici nu-l auzi : o împinse în lături cu brutalitate și străbătu apoi jonca în fugă.

Spaima îi dădea aripi însă oboseala adunată îi îngreuia mușchii și îi tulbura mintea. Ross nici nu-și dădea seama că în urma sa învălmășala și freamătul creșteau mereu.

Împotmoliți în gloata de nepăsare proverbială, japonezii își croiau cu greu drum în urma fugarului. Dar acesta avea avantajul surprizei și trecea ca un vîrtej dintr-un vas într-altul, de pe ponton pe cheiul plutitor.

Ajunse în spatele unei ambarcațiuni de folosință nedefinită, se întoarse, încercînd să judece depărtarea de urmăritori. Vreo cincizeci de metri. Dar își dădu seama că din nefericire ajunsese la capătul orașului plutitor.

Șovăi, răsuflînd greu.

Să se întoarcă ? Nici nu putea fi vorba de așa ceva. Să sară în apă ? Tot ce era japonez prin împrejurimi va trage în el ca după iepuri. Să se

lase prins ? Imaginea plutonului de execuţie năpădi mintea sa înfrigurată.

Prefer înecul, hotărî el aruncîndu-se în apă.

Apa slinoasă şi neagră înghiţi trupul său cu un pleşcăit uriaş. Închise ochii, lovind gunoaie şi hoituri care pluteau pe apă. Cînd simţi că plămînii săi sînt pe punctul de a plesni, sparse suprafaţa, respiră adînc şi se scufundă imediat.

Răsuflarea sa, obosită de alergătură, nu-i permitea să rămînă prea mult timp sub apă şi fu silit să iasă de trei ori înainte chiar de a străbate cincizeci de metri.

Cu toate că apa uleioasă îi intra în ochi, putu să-i zărească pe japonezi ajungînd în locul de unde sărise. Primul dintre ei, un bărbat scund şi îndesat, flutura un pistol legat de centiron cu o curelușă de piele. Mai apucă să-l zărească aplecîndu-se deasupra apei, apoi se scufundă, făcu cîteva mişcări cu braţele şi se lovi cu fruntea de o cocă acoperită cu alge.

Se frînse din mijloc şi coborî, presimţind, tulbure, prin ceaţa care începuse să-i întunece mintea înnebunită, că poate să se ivească o şansă nesperată şi fără îndoială unică.

Mîinile sale bîjbîiră o clipă, pipăind scîndurile netede şi lunecătoare care îl făceau să ghicească forma chilei. Trecu pe sub ea şi urcă în sfîrşit la suprafaţă, cu plămînii în flăcări.

Cu toată durerea care îi răscolea pieptul și sîngele care îi vuia în urechi, se feri să țîșnească prea brusc la suprafață.

Jonca îl ascundea cu totul de privirile soldaților porniți în urmărirea sa. Cu toate că nu se îndepărtase mai mult de două sute de metri de ei, își dădu seama fără greutate că le trebuiau cîteva minute pentru a ajunge la vasul acesta — și la drept vorbind de ce acesta și nu altul ?

Răsuflînd adînc, încercă să-și aerisească cît mai mult plămînii dureroși și să-și recapete cît de cît respirația. „O capcană, așadar ! gîndi Ross. Trebuia să bănuiesc. Desigur că au pus mîna pe John și pe Stan ! Au transformat jonca într-o cursă pentru proști, în care am intrat cu capul înainte !...

Retrăi în fugă clipele care îi precedaseră fuga.

Ce noroc că s-au mișcat prea devreme. Altfel n-aș fi scăpat niciodată ! Și binoclul !... da, BINOCLUL ?

Și deodată înțelese : japonezii erau prea obișnuiți cu soiul acesta de capcane pentru a putea face o asemenea greșeală ! Să lase pe jos binoclul lui Stan Barett ! Dar binoclul zăcea pe jos. Asta nu putea să însemne decît că lupta avusese loc cu puțin înainte.

Chester se gîndi că ajunsese pesemne la joncă doar la cîteva minute după prinderea sau ucide-

rea celor doi oameni ai săi. Năvălise peste japonezi care abia mai avură timp să se lipească de pereţi .

Chester Ross îşi aminti de învălmăşala grozavă din josul scării şi asta îi întări convingerea.

„De altfel dacă ar fi avut timp să întindă cursa după tipicul lor obişnuit, nu mi-ar fi lăsat nici o şansă de scăpare".

Trase adînc aer în piept şi se scufundă înotînd alene pentru a-şi cruţa puterile care erau pe sfîrşite. Trecu pe dedesubtul bărcii următoare, mai mică decît prima, şi ieşi la suprafaţă sub ochii unui puşti care începu să zbiere ascuţit.

Dar cînd apăru, mama sa nu văzu doar apa murdară, aşa cum o ştia încă din copilărie, tulburată doar de cîteva neînsemnate zbîrcituri.

Ross ieşi la douăzeci de metri mai încolo şi îşi primeni rezerva de aer, cu capul dat pe spate şi buzele la rasul apei. Cu fiecare scufundare se apropia tot mai mult de cursul lui Irrauady. Un curent slab se făcea simţit.

După un sfert de oră se opri să răsufle în umbra unei cîrme şubrede.

Zări imediat patrulele care cotrobăiau toate bărcile. Japonezii primiseră desigur ordin să-l găsească cu orice preţ, căci se împărţiseră în nenumărate mici grupuri şi păreau că au de gînd să treacă prin ciur întregul oraş plutitor.

„Dacă m-ar zări aici, îi trecu prin minte, treizeci deodată ar putea trage în scăfîrlia mea. Şi oricît de neîndemînatici ar fi..."

Întoarse încet capul în toate părţile. Curentul, din ce în ce mai puternic, pe măsură ce încerca să străbată gura marelui fluviu, îl silea să se agaţe cu mîinile şi cu picioarele de bărcile pe care le ocolea. Cîţiva birmani îl zăriseră, dar, crezînd că e vorba de unul de-al lor, întorceau capul într-altă parte.

Purtat de apă, venea la vale un coş pe jumătate scufundat. Ross îl văzu în clipa în care lovea un lanţ de ancoră şi înţelese în aceeaşi clipă ce folos putea trage de pe urma acestei rămăşiţe părăsite pe firul apei.

Cumpăni cu grijă depărtarea şi timpul care îi trebuia s-o străbată pe sub apă precum şi locul unde se va afla coşul cînd va ieşi la suprafaţă, apoi se cufundă încet.

Dintr-un şampan pe care îl goleau japonezi răsunau strigăte de împotrivire. Se mai potoliră puţin atunci cînd unul dintre soldaţi îmbrînci o femeie în apă, jucîndu-se cu închizătorul armei sale.

Departe, spre port, se auzi răpăind o rafală în apropierea contra-torpilorului avariat.

În oraşul plutitor, un coş pe jumătate strivit părea că se însufleţeşte deodată, tresărind ca şi cum s-ar fi lovit de ceva.

Ross inspira cu plăcere aerul greţos care plutea peste flotila mizeră. Putea privi în jurul său prin împletitură, fără să fie văzut.

Se apropie încet de curentul cel repede lăsîndu-se purtat către mal. Ridicînd privirile, putea zări, agăţată parcă de pereţii văii, vila în care petrecuse o lună încheiată. Chiar în spatele vilei se întindea jungla.

Începu să înoate încet şi părăsi adăpostul amăgitor al bărcilor îngrămădite. Pe lîngă el trecu o pirogă lungă şi subţire. Pescarul nu îl luă în seamă.

„Deci tocmai puseseră mîna pe Stan şi pe Raid, ticăloşii ! Dacă aş fi sosit cu zece minute mai devreme i-aş fi putut salva, îşi spunea Ross cu ciudă... Cu zece minute mai devreme ! Dar era scris să moară. Să piară acolo ca nişte şoareci !... După ce întocmiseră rapoarte PE CARE NIMENI NU LE VA CITI. Şi asta, Dale a făcut-o. Desigur că el. Pentru zece minute amărîte..."

Simţi că printre picioarele sale zvîcneşte ceva şi încercă să înoate la fel de încet. Abia după ce se pierdu în încîlceala de nepătruns a rădăcinilor copacilor de pe mal îndrăzni să iasă de sub coş.

Ajunsese în locul mlăştinos care mărginea muntele. Primele metereze coborau aproape pînă la

apă. La trei sute de metri, peste fluviu, orașul plutitor își zbîrlea catargele fără pînze, răspîndind un freamăt înăbușit.

Ross contemplă o clipă priveliștea, frecîndu-și îngîndurat picioarele și brațele cu mușchii obosiți.

„...Poate că am sosit chiar la cîteva clipe în urma japonezilor, poate că nu l-au prins totuși pe Rudi, chibzui el. Mai ales că Liu trebuie să fi încercat toată dimineața să înțeleagă ce se petrece. Desigur că a coborît la joncă, crezînd că mă va găsi acolo. Nu e NEAPĂRAT la curent cu atentatul asupra lui Kiubayashi. Poate că mai pot ajunge înaintea lor la tranh... Dar numai dacă urc ocolind drumul."

Încercă să se ridice, dar se clătină pe picioare și se agăță de o rădăcină pentru a nu se prăbuși în noroi. N-ar fi putut spune care mușchi îl durea mai mult ; era o durere care îi încingea trupul ca jarul. Cea mai neînsemnată mișcare îl făcea să gîfîie.

„Pentru Rudi ! Trebuie să urc... să urc. Nu vreau să pună mîna pe el, nu. pe el, nu". se bîlbîia în timp ce urca cu greu pe stînci, zdrelindu-și mîinile și picioarele.

I-a trebuit o jumătate de oră să urce pînă la vilă. O jumătate de oră chinuitoare. Se prăbuși lîngă boschetul de unde cercetase locuința în noaptea debarcării sale.

Venea furtună și cerul se făcuse plumburiu, gonind norii într-o învălmășală amenințătoare deasupra Basseinului. Ross putea deosebi, în ciuda plaselor de camuflaj, cele patru țevi ale bateriei D.C.A. din apropiere. Ceva mai încolo, drumul se încolăcea șerpuind către vale. Se deplasă puțin într-o parte pentru a putea vedea mai bine. Jos, înaintea lui, apăru un cot al drumului și în aceeași clipă chipul întins de oboseală al ofițerului se încordă ; pe drumul întortocheat urcau cu greu două camioane urmate de un turism.

După ce convoiul trecu prin fața bateriei fără să-și încetinească mersul, Ross înțelese că nu se putea îndrepta decît spre vilă.

Astfel răspundea la întrebarea pe care și-o punea într-una încă de dimineață : locuința părea deci încă neocupată de japonezi. Aceștia se pregăteau s-o înconjoare și să reînceapă ceea ce le izbutise atît de bine la joncă.

Un geam al parbrizului sclipi în soare în clipa în care unul dintre camioane coti spre creastă. Următorul își schimbă vitezele find aproape silit să oprească. Cînd să pornească din nou cauciucurile începură să-i patineze.

„Trei minute", aprecie Ross. „În trei minute trebuie să-l scot pe Rudi de aici !"

Simțea lipsa armei sale automate pe care o aruncase în pădure o dată cu echipamentul ; făcu o sforțare uriașă silindu-și trupul ostenit să se ridice.

Printre pereții de șipci împletite nu răzbea nici un zgomot. Fără a mai înăbuși zgomotul pașilor săi pe scînduri, șchiopătă pînă la chioșcul pătrat în care locuia împreună cu Rudi.

Zări imediat pe radio-telegrafist ghemuit lîngă ușă, cu bietul său Colt în mînă.

Chipul tînărului se lumină de un zîmbet cînd își recunoscu șeful.

— Dumneata erai !... Am crezut că de data asta ți s-a înfundat ! Nu te-am recunoscut din prima clipă și...

Ross își ridică mîinile în față.

— Gata ! strigă, punînd capăt vorbăriei vioaie a tînărului operator. Vin japonezii ! Evacuăm imediat.

Ochii albaștri-deschis ai lui Rudi se rotunjiră de uimire și obrazul său copilăros se roși ușor.

— Distrug aparatul ?

— Așa ți s-a ordonat, nu !

— Dar japonezii cum...

— Chiar acum ! tună Ross. Unde e Liu ?

Rudi Beümann reacționă în sfîrșit și se repezi la podea, desfăcînd mai multe scînduri. Emițătorul

apăru în tocul său etanș. Îl ridică tîrîndu-l pînă în mijlocul încăperii.

— În odaia ei, cred. E furioasă încă de dimineață. O evacuăm și pe ea ?

— Bineînțeles, făcu Chester răsucindu-se pe călcîie.

Deschise ușa lovind-o de perete și se năpusti prin trecerea acoperită.

Uluit, Rudi deschise printr-un gest mecanic despărțitura specială ce conținea cele două plăcuțe de amathol îmbrăcate în staniol. Pe șurubul striat al contactului detonatorului erau înscrise șase cifre. Aduse reperele în fața ultimei cifre. În felul acesta avea timp să fugă înainte de a se produce autodistrugerea postului de emisie.

Ross pătrunse în încăperea cea mare a vilei în aceeași clipă în care și Liu se năpustea din odaia ei. Tînăra femeie părea complet schimbată ; trăsăturile i se adînciseră, iar ochii și mai teșiți, zvîrleau scîntei din pupilele negre.

Înainte ca ea să poată deschide gura, Ross se opri brusc, în timp ce pe fața sa năclăită de nădușeală și de noroi apărea un zîmbet de fericire.

— Liu, în sfîrșit ! exclamă el. Am crezut că nu voi mai putea ajunge vreodată pînă aici. Eram sigur că mă vor ucide în fundul golfului...

Făcu un pas înainte și o cuprinse :

— Japonezii sînt pe urmele noastre, Liu ! Urcă spre noi. Să fugim, iute !

Văzu sprîncenele subțiri și negre ale tinerei femei arcuindu-se pe fruntea sa netedă, trădînd frămîntarea gîndurilor de care era cuprinsă.

Mintea ei ageră ghicise repede folosul pe care îl putea trage din lașitatea lui Ross.

— Japonezii ! făcu ea peste măsură de mirată. Nu se poate !

„Camioanele sosesc. Trebuie să cîștig timp ; altfel el mă va împușca pe loc, gîndea de sigur Liu în acea clipă. N-a priceput încă..."

Ross se îndreptă obosit spre fereastră și, fără a se apropia prea mult, aruncă o privire către drum.

— Privește ! Două camioane pline.

Tînăra femeie șovăi, apoi veni lîngă el, știind prea bine despre ce convoi era vorba.

— Trebuie să te ascunzi, Chest. Și tu și Rudi.

Chester Ross dădu din cap și se întoarse spre ea. Putea auzi acum vuietul ascuțit al motoarelor chinuite. Nu mai rămăsese decît o singură cotitură de urcat. În mai puțin de un minut soldații vor coborî în iureș în mijlocul grădinei.

— Să mă ascund ? gîfîi el. Ne vor găsi. I-au înhățat pe Raid și pe Stan, îi vor face să vor-

— Dar nu vor putea spune niciodată unde te-am ascuns, Chest ! ridică ea mîinile triumfător.

Un fior străbătu trupul ofițerului cînd, în sfîrșit, se încredință că Liu nu poartă nici o armă.

Se uita rugător în ochii lui.

— Vino cu mine...

Chester se făcu că șovăie pentru a-și ascunde bucuria că îi izbutise vicleșugul.

Tînărul operator intră ca un vîrtej în încăpere.

— Uite-i ! urlă el alunecînd pe covor.

În încercările disperate pe care „Liu" le făcuse pentru a-l putea convinge și pentru a cîștiga cele trei sau patru neînsemnate minute care îi mai rămăseseră spre a-și putea duce la bun sfîrșit misiunea, uitase pînă la urmă că și ea se putea înșela și neîncrederea ei se risipi.

Tresări cînd Ross o cuprinse și încercă să se zbată.

Îi răsuci mîinile la spate și o împinse înainte.

— Direcția spre potecă ! îi porunci el. Rudi, treci în urmă. Postul !

— S-a făcut !

Ieși în goană din vilă și începu să urce povîrnișul care ducea spre marginile junglei. Zgomotul făcut de camioane se auzea din ce în ce mai tare și în fiecare clipă credea că vede apărînd primii soldați în urma sa.

— Lasă-mă ! Lasă-mă ! mîrîia tînăra birmană cu o voce mînioasă.

Se zbătea și cu greu o putea ține în frîu.

— Nu, Liu, nu vreau să te facă să vorbești. Ascultă-mă...

— Dă-mi drumul, strigă ea încercînd să se întoarcă.

Se strîmbă de durere cînd o strînse mai puternic.

— Ne vom ascunde, făgădui ea.

— Prea tîrziu. Trebuie să apară dintr-o clipă într-alta.

O împinse ceva mai tare pentru a o determina să sară peste un bolovan care răsărea din iarbă.

— Nu vreau ! Nu vreau ! zbiera ea din ce în ce mai tare, începînd să presimtă ceea ce o aștepta. Le voi explica...

— Nu-i nimic de explicat de vreme ce i-au găsit pe Raid și Stan !

Tăcu, încercînd cu înfrigurare să găsească ceva de spus sau de făcut, care s-o scutească de a pătrunde în junglă, unde Ross o va ucide fără îndoială în clipa în care o va putea sili să vorbească. Căci un lucru era limpede : urma să moară.

Ross nu făcuse tot timpul altceva decît să joace teatru cu ea. Nu crezuse niciodată nimic din misiunea ei.

În clipa în care ajunseră la cărare începu să se zbată și mai tare. Dintr-o dată lumina parcă se cernu și aerul deveni înăbușitor.

Rudi se căţăra în patru labe, ca și cum l-ar fi urmărit toţi diavolii din lume. Și avea de ce să se grăbească. După ce depășise convoiul, turismul își făcu apariţia zvîrlind pietrișul cu roţile.

Din mașină săriră la iuţeală patru oameni și se năpustiră asupra vilei cu arma în mînă. Din urmă veneau camioanele opintindu-se la deal cu radiatoarele încinse.

Cum birmana se pregătea să strige, Ross vru s-o lovească pentru a o împiedica, dar ea se aplecă evitînd lovitura ; descumpănit, Chester căzu în genunchi.

Într-o clipă ea se eliberă și ţîșni înapoi. Încercă să-i taie calea. Cu o săritură scurtă ea scăpă și porni în goană înspre luminiș.

— Oprește-o, Rudi !

Operatorul se retrăgea în fugă, privind peste umăr soldaţii care săreau din camioanele descoperite. Nici nu întoarse bine capul și se pomeni trîntit la pămînt.

Tînăra femeie ieși în marginea pădurii. Nimic n-o mai putea opri acum.

Ross sări asupra lui Rudi.

— Dă-mi coltul, lătră el sec.

Luat pe neașteptate, radio-telegrafistul îi întinse

arma pe care n-o lăsase din mînă. Ofiţerul porni în fugă în urma tinerei.

— Nu, să nu faci asta ! protestă Rudi care nu înţelesese însă nimic. N-o ucide !

Ross nici nu-l auzi şi se întinse pe jos la ieşirea din pădure. Birmana cobora povîrnişul fluturînd din fugă braţele, pentru a atrage atenţia soldaţilor care încercuiau acum vila.

Unul dintre ei întoarse capul şi o arătă cu mîna.

Ross trase. Prea sus. Glonţul vîjîi, nebun, pierzîndu-se înspre port. Al doilea foc avu aceeaşi soartă.

Răsuflă încă o dată şi apucă patul pistolului cu amîndouă mîinile, sprijinind ţeava pe un bolovan. Reculul îl surprinse.

Rudi se aruncă asupra lui urlînd.

— Să nu faci asta ! N-ai milă ! N-o omorî.

Întinse mîna spre armă. Ross îl lovi cu ţeava peste obraz.

Cocoşul îi lăsă tînărului operator o dîră sîngerîndă pe faţă ; Rudi simţea că turbează de furie.

Ross nu vedea decît silueta tinerei femei care sărea din stîncă în stîncă, coborînd spre vilă.

— Nu poţi face una ca asta, Ross ! Eşti un asasin. Las-o să scape !

Arma sări de trei ori. În vale soldaţii făceau haz uimiţi. Liu se răsuci în plină fugă, ca şi cum

s-ar fi împiedicat, și se rostogoli de mai multe ori pe pantă în jos.

Se ridică, cu părul său lung răsfirat pe umeri și își apăsă șoldul cu amîndouă mîinile, clătinîndu-se pe loc. Obrazul ei frumos devenise de nerecunoscut din pricina durerii cumplite, strîmbîndu-se sălbatic.

Răsună primul foc de pușcă. Imediat urmă o explozie seacă ce făcu să zboare în aer acoperișul chioșchiului. Paiele începură îndată să ardă, scuipînd nori de fum negru și înecăcios. Soldații se întoarseră, descumpăniți.

— Postul meu, șuieră Rudi.

În aceeași clipă Ross apăsa ultima oară pe trăgaci. Nemișcată silueta oferea de data aceasta o țintă sigură.

Liu se prăbuși cu un țipăt, tresări de cîteva ori, apoi rămase nemișcată.

— Ticăloasa ! scrîșni el printe dinți. Tare aș fi vrut să te fac să plătești pentru moartea comandoului Evans !

Se ridică cu greutate.

— S-o ștergem acum, pînă nu e prea tîrziu, gîfîi el cu glasul întretăiat.

Rudi nu se clinti, aruncînd șefului său o privire năucă plină de condamnare.

— Acum e prea tîrziu, spuse el încet arătînd

înspre soldaţii care urcau spre ei în linie de trăgători.

— Trebuie să încercăm totuşi, murmură Ross fără nădejde.

Şchiopătă vreo zece metri şi se întoarse. Rudi Beümann zăcea uimit la capătul potecii, cu capul plecat. Nu îşi ridicase de jos pistolul care era, de altfel, gol.

— Vino ! îl chemă Ross. Vino, îţi ordon !

— Vei plăti cruzimea dumitale, împreună cu Raid şi cu Barett ! îi strigă cu dispreţ operatorul, trecîndu-şi, din obişnuinţă, mîna prin părul său blond şi năclăit de sînge.

— Vino ! făcu rugător ofiţerul. Gîndeşte-te la Sandra. Dacă scăpăm teferi am să-ţi explic... Vino Rudi !

CAPITOLUL X

Scuturat cu putere, locotenentul Chester Ross se trezi tresărind. Bărbosul care îl bătea pe umăr se strîmbă bucuros, îi puse sub nas ceasul său de mînă, apoi se îndepărtă fără a spune un cuvînt.

Ross îşi frecă ochii. Hamacul de nylon pe care i-l împrumutase unul dintre băieţi se legăna alene.

Îl opri punînd un picior pe pămînt și se întinse cu plăcere.

Starea de epuizare totală în care îl aduseseră ultimele trei zile de mers neîncetat făcea treptat loc unei sumbre moliciuni a trupului său slăbit.

Se așeză de-a curmezișul hamacului, încercînd să-și pună cît de cît gîndurile în ordine. De fiecare dată cînd se trezea retrăia, ca într-un coșmar, ultimele peripeții ale evadării sale — căci se putea numi într-adevăr evadare.

Mai întîi „Liu", pe care o doborîse în iarbă, apoi japonezii care urcau ca niște capre printre stînci. În sfîrșit, fugise urmat de Rudi care îi striga disprețul său. Alergau amîndoi împiedicîndu-se pe rînd de lianele joase și de miile de obstacole ale pădurii.

În urma lor urmau japonezii. Aceștia cîștigau repede teren. Cînd i-a spus lui Rudi să-l lase acolo și să-și urmeze singur drumul, prima rafală a automatelor Thomson izbucni ca un demențial hohot de rîs dintre ramurile uriașe ale unui lungo [1]. Nu străbătuseră decît un sfert de milă de la vilă.

Primii *rangers* începuseră atunci să tragă, mai mult pentru a-i sili pe japonezi să manevreze de-

---

[1] Lungo : denumirea locală a unei specii de palmier (N. T.)

cît pentru a-i opri. Și fuga disperată se prefăcu în retragere.

După trei zile de mers neobositul Robsky își opri trupa de *guerilleros* în mijlocul unei regiuni sălbatice, împădurită și pustie, la vest de Bassein. După patruzeci și opt de ore niponii păreau că s-au lăsat păgubași, iar cercetașii care încheiau coloana nu le mai simțeau prezența, în timp ce se retrăgeau din creastă în creastă.

Ross se ridică cu precauție neputîndu-și stăpîni o grimasă și contemplă măreața priveliște ce se întindea în fața ochilor săi.

Jungla unduia cît vedeai cu ochii. Lanțul munților Arakan se ridica aproape vertical dintr-o mare de smarald, sfîrtecînd-o cu nenumărații săi dinți de fierăstrău.

Făcu cîțiva pași ascultînd oceanul care măcina prăpastia de la picioarele sale. Se întorcea una dintre patrule. Uniformele oamenilor erau pătate de năduşeală la subțiori. Unul după altul căzură, istoviți, la pămînt. Doar subofițerul se îndepărtă pentru a da raportul.

— *Hey !* Chest ! A sosit clipa cea mare !

Robsky plesni cu laba să uriașă umărul lui Ross, gata să-l arunce în prăpastie.

Se retrase fără voie un pas înapoi, cu inima bătînd nebunește. Timp de o clipă se și văzuse rotindu-se în cădere și apoi strivit, la două sute

de metri mai jos, în apele inspumate.

Ridică chipul cu dezgust caraghios.

— „El“ e aici ?

— Trebuie să sosească ; cam asta e ora „Lui“. Ar fi mai bine să nu scapi trenul !

Robsky arătă cu țeava automatului său o potecă ce abia se putea distinge, prăbușindu-se în pantă abruptă către o plajă cu stînci negre. Cei doi bărbați începură să coboare în tăcere, prinzîndu-se de rădăcini și de smocuri de iarbă. Sub tălpile lor se rostogoleau pietrele care, sărind peste marginea prăpastiei, cădeau sfărîmîndu-se pe malul stîncos.

După vreo zece minute Bill Robsky își șterse fruntea cu pălăria sa cu boruri mari, apoi își petrecu Thomsonul pe spate pentru a fi mai liber în mișcări.

— N-aș fi crezut niciodată că este așa de greu, gîfîi el aruncînd asupra oceanului o privire încărcată de ură, și unde mai pui că am spus băieților să pregătească drumul !

Rînji.

— Mă întreb doar cum a putut trece un R.C-9 [1] pe aici !

— Ai oameni pe potriva ta, te-am pizmuit tot-

[1] R.C-9 : post de emisie portabil cu rază mare de acțiune (N. A.)

deauna pentru acest lucru, Bill ! îi spuse prietenește Ross, sărind pe o creastă înclinată.

Cizmele sale de pădure îl împiedicau să alunece și, lăsîndu-se pe genunchi, se opri pe o margine mai sigură.

— Înțelegi, urmă el, mi-e greu să nu-ți spun. Fără băieții tăi, aș fi acum într-o pivniță din oraș, cu cîte șase țepi de bambus arzînd sub fiecare unghie !

Robsky scoase un mîrîit nedeslușit și se apropie de camaradul său.

— Orice ai spune, a fost totuși curată tîmpenie să cobori pînă la vilă împreună cu băieții tăi, încheie Ross.

— Numai cu o parte din ei ! corectă cu mîndrie *rangerul*, ridicînd un deget. Și numai cu voluntari !

— Cum ți-a venit ideea asta țicnită ? Pentru că după lovitura asupra lui Kiubayashi...

Robsky cuprinse apa sclipitoare a golfului cu privirea sa cenușie.

— Nu știu dacă mă înțelegi, mi-ar fi părut rău să mori supărat !

Împinse o piatră cu vîrful piciorului și încruntă sprîncenele stufoase.

— Tu n-auzi nimic ?

Ross ascultă o clipă, cu nasul ridicat spre cerul strălucitor. Doar briza dinspre larg foșnea printre

ierburile uriașe și apleca vîrfurile copacilor într-o lungă unduire mătăsoasă.

— Nu, hotărî el sprijinindu-se cu amîndouă mîinile pentru a coborî o treaptă.

Robsky îl așteptă să treacă, apoi îl urmă.

— Spune, Chest, mi-ai făgăduit cîteva lămuriri... ultima oară cînd am avut răgazul să ne spunem cîteva cuvinte.

— Este o poveste încurcată, mîrîi Chester coborînd pe șezut vreo zece metri. O poveste urîtă în care Rudi, Stan, John și cu mine eram condamnați dinainte, DE DOUĂ ORI ! N-am înțeles lucrul acesta decît după un timp. În linii mari era vorba să aruncăm cu praf în ochii japonezilor pentru a-ți îngădui ție să găsești un loc pentru băieții tăi și să-ți poți pregăti în liniște transmutările. Cu alte cuvinte să le punem un „T“ [1].

Robsky alunecă peste o stîncă. Trecu repede pe lîngă Chest și se înfundă într-un morman de crăci încîlcite.

— Continuă ! îi spuse el.

— La început era destul de simplu : Japonezii pun mîna pe rețeaua Parang-Sud. Prima mișcare : lichidarea în masă. A doua mișcare : lasă un post de emisie pentru a ademeni vreun american sau doi. Pun în vilă o birmană în slujba

[1] Manevră care constă în a întinde o perdea de fum în urma unităților navale, ceea ce le permite să se îndepărteze fără a fi observate (N. A.)

lor, semănînd oarecum cu cea adevărată, pentru eventualitatea unei identificări fotografice.

— Aveai o fotografie a ei ! spuse Robsky ieşind dintre vreascurile sale.

— M-am înşelat ; semăna grozav, ţinînd seama că un apusean neobişnuit deosebeşte cu greu pe asiatici — pe scurt, pun postul în funcţiune după ce au aflat codul şi orele de emisie, schingiuind fie pe doctor fie pe fiica lui Wong-Hinh. Nu scăpăm prilejul şi trimitem un comando, nu pentru a instala o baliză-radio, aşa cum se ştia, ci pentru a pregăti pătrunderea unei unităţi de gherilă.

— Adică tocmai treaba pe care o fac eu... Atenţie !

Cei doi bărbaţi se aruncară la pămînt în clipa cînd peste ei trecu un avion de vînătoare pe care nu-l auziseră apropiindu-se. Aripile sale cu cercuri sîngerii sclipeau deasupra golfului. Zbura aproape la aceeaşi înălţime cu vîrfurile munţilor.

— La naiba ! un Zeke ! bolborosi Robsky care se înfundase iar în grădina sa de spini. Şi încă unul nou-nouţ ! S-ar spune că băieţaşii ăştia devin nervoşi !

— Între noi fie vorba, au şi de ce, de cînd l-am ciuruit pe şeful lor iubit !

Pilotul apleca aparatul cînd pe o aripă cînd pe cealaltă pentru a privi pe rînd coasta şi marginile văilor.

— Ia te uită, face recunoaștere la joasă altitudine, observă Chester Ross făcînd un salt pînă la camaradul său. Asta miroase de la o poștă a A.S.R. [1] sau poate că mă înșel !

Bîzîitul se pierdea treptat, răsunînd un timp prin văi.

Cei doi rămaseră nemișcați un minut, apoi ieșiră dintre tufișuri.

— Și pe urmă ? întrebă Robsky.

— Și pe urmă a fost ucis Evans. Statul-major interaliat a găsit că gluma e de prost gust și a hotărît să trimită un scufundător. Partea japoneză și-a zis : n-a fost prea rău, dar vom face și mai bine. Americanii nu sînt complet lipsiți de spirit critic : vor închide cișmeaua. Și atunci îi vom pune să ne facă singuri jocul. Pentru asta eu îmi instalez rețeaua. Ei își spun : cît timp îl vom avea pe tîmpitul ăla acolo sus, vom ști precis tot ce au aflat americanii despre Bassein. De aici și pînă la a „orienta" observațiile mele, ale lui John și ale lui Raid, precum și de a truca rapoartele doctorului, nu mai e decît un pas.

„Între timp descopăr că pur și simplu frumoasa Liu dispăruse. Intru în încurcătura asta otrăvită în care nu mai crede nimeni, pentru a-i induce în eroare".

— Reacția comandamentului japonez era cît

[1] A.S.R. : Recunoaștere anti-submarin (Din avion) (N. T.).

se poate de logică, judecă Robsky în timp ce ridica spre cer o privire bănuitoare.

— Tocmai pe logica asta s-a bazat Dale.

Trecură împreună peste o rîpă. Cu palmele însîngerate se opriră pe o ieșitură formată prin eroziune în mijlocul căreia se afla o scobitură adîncă.

Se pregăteau să coboare mai departe, cînd Robsky scoase o înjurătură :

— Fir-ar... ! uite-l că se întoarce !

Cei doi bărbați se trîntiră în scobitură, urmărind zborul aparatului. Vînătorul nipon făcuse un larg înconjur și se întorcea acum cu motoarele aproape închise. la rasul apei.

— Blestematul ! scrîșni Bill Robsky. Și mai face și pe nebunul... De-ar avea o pereche de *F-4 Corsairs* în spinare... Ia spune, Chest, parcă ar căuta ceva, nu ți se pare ?

— Doar o întoarcere obișnuită din patrulare. Face economie de benzină. „Tigrii noștri zburători" sînt departe, de asta umblă așa nestingheriți.

Priveau împreună umbra în formă de cruce a Zeke-ului desprinzîndu-se pe fondul albastru-azuriu al oceanului.

— Și cum ți-ai dat seama că Liu dispăruse ?

— Încă înainte de plecare o cunoșteam foarte bine pe fata aceasta. Pe ea și restul rețelei.

— Prin Dale ?

— Bineînțeles. Ca niciodată, englezii s-au arătat mai presus de așteptări, foarte binevoitori, iar I.S. [1]-ul nu a ascuns nimic. Liu avusese un fiu cu un ofițer englez...

— Nu era măritată !

— Întocmai. Știi că tatăl ei făcea pe gentleman-ul. Pesemne că n-a fost prea bucuros cînd i-a adus copilul-minune din Anglia la... terminarea studiilor ! La trimis la fosta sa soție. Îi strica reputația !

— Deci pe băiat îl chema Wong. Englezii n-au vrut să spună nimic în legătură cu el. Dar eu bănuiesc de ce... Un foarte bun mijloc de convingere pentru a o face pe Liu să intre în rețea, nu găsești ?

— Astea sînt lucruri care nu se spun, bineînțeles. Mai ales pe cale oficială.

— În felul acesta nimeni n-a știut nimic despre copil. Și presupun că, torturînd-o pe Liu, japonezilor nici nu le-a trecut prin gînd s-o întrebe dacă are un copil — de altfel de ce ar fi făcut-o ! Și nu mi-a trebuit mult timp pentru a-mi da seama că frumoasa mea Liu nu știa că are un fiu !

Ross a lăsat să se scurgă cîteva minute pentru ca Robsky să fie pătruns de vorbele sale, apoi continuă, privind mereu în urma avionului care se pierdea în depărtare.

— Pentru a fi sigur, am înscenat toată povestea aceea cu debarcarea în timpul nopții. Dale

[1] Inteligence Service : Serviciul secret britanic (N. T.)

știa. De altminteri el a prevăzut eventualitatea. Aștept comandoul-fantomă împreună cu Liu, prevenită din ajun, și iată că ne cade în spate un convoi japonez de încercuire : m-am prefăcut că înțeleg că e vorba de un convoi obișnuit care folosește drept măsură de apărare pasivă dispersarea. Trebuia să le fac pe plac. Efectul n-a întîrziat : Liu face o criză de nervi.

— Doar era spioană !

— Dar nu mai puțin femeie. Și nu e prea plăcut să fii împușcat de ai tăi. Și eu am făcut în așa fel încît să treacă CU ADEVĂRAT prin cea mai mare spaimă a vieții sale.

— Ingenios, încuviință Robsky care mai încerca cu ochii pe jumătate închiși să distingă vînătorul pe cerul fără nori.

— Fără a mai pune la socoteală o greșeală enormă : susținea că nu-l cunoaște pe Ong Loy, cel care urma să-i aducă pe Evans și pe băieții săi la locul cu pricina. Dar mai tîrziu mi-a spus că fusese ucis. Cum a aflat ? Spunea că îl văzuse mort pe plajă !

— Cred că putem merge mai departe, spuse Robsky măsurînd cu privirea cît le mai rămînea de coborît. Ticălosul e departe și Tomahawk-ul nu așteaptă.

Inspiră adînc la ieșirea din scobitură și se lipi de peretele muntelui.

— Şi ce amestec are doctorul în toată afacerea asta ? Cel pe care l-ai văzut era cel adevărat, nu ?

— Da. Cîrpit cu grijă pentru a-şi putea juca rolul şi probabil abia scăpat de plutonul de execuţie al lui Okamura, cu promisiunea de a se reîntoarce dacă nu face treabă bună. Am avut de-a face cu Ho Nien prizonier. Un biet om, destul de inteligent pentru a-şi da seama că este oricum condamnat. Japonezii nu l-au lăsat în pace, nici măcar zece minute ; a trebuit să apară unul dintre ei pentru „a scurta" discuţia ! În orice caz a avut îndrăzneala să mă facă să înţeleg în mod discret că Evans era american şi că voi sfîrşi ca el. Asta n-o voi uita !

— Curajos din partea lui. Şi cu păcăleala ? Cum a fost ?

— Oh ! o glumă destul de bună, menită să ne dea impresia unui trafic foarte mare între Bassein şi Mandalay, cu mari transporturi de camioane acoperite, cu siluete sub plase de camuflaj şi cargouri pe jumătate goale. Scopul acestei înscenări : pentru a înnebuni, desigur, pe statisticienii noştri în privinţa armamentului şi a efectivelor debarcate pe frontul din Birmania. Pentru a ascunde că nu se mai pot aproviziona decît cu picătura ! Fără a mai pune la socoteală că Un-

chiul Sam ar fi putut bănui pe englezi că falsifică situațiile pe care ni le trimit.

— Înțeleg, spuse Robsky fluierînd de admirație.

Sări peste o ultimă bîrnă, alunecă cîțiva metri și se opri pe plaja de nisip întunecat și zgrunțuros.

Chiar și apa părea de cerneală. Ridicînd ochii zări la două sute de metri deasupra sa creasta zdrențuită profilîndu-se pe cer.

— Brrr ! se înfioră Chester venind lîngă el, locul ăsta mă înfioară.

— Aici nu ne vor căuta japonezii. Dar spune-mi : cînd ai aflat că ai picat într-o capcană, de unde ai știut că nu te vor curăța pe loc.

— Eu n-am știut. Dale a știut-o pentru mine ! Ticăloșii erau foarte interesați să mă păstreze teafăr. Din pricina marelui folos pe care îl aveau de pe urma mea ; ar fi fost păcat să mă ucidă !

— Frumos ! Înțeleg acum de ce nu le-ai spus și băieților tăi !

Un zîmbet mîhnit trecu o clipă peste chipul descărnat al lui Ross în timp ce se îndrepta spre un tufiș des de pe plajă.

Bill Robsky mută Thomsonul pe celălalt umăr.

— Și de ce am primit ordinul să-ți trec comanda în afacerea Kiubayashi ?

— Asta ți-a stat în gît, nu ? chicoti Ross.

— Totuși e simplu. Ți-am mai spus că fusesem sacrificat de două ori. Dale nu e nebun. Și nici ceilalți. Liu știe prea bine că într-o bună zi îi vor prinde pe băieți într-un singur laț. Oricum, povestea cu generalul punea punct la toată aventura. Dale omoară doi iepuri dintr-o singură lovitură : îmi ordonă să comand ambuscada, lucru care îți dă ție răgazul să te retragi la timp și să aștepți la adăpost momentul de a interveni direct.

— Dar a uitat că sîntem prieteni !

Chester îl ghionti pe Robsky pe cînd ajungeau la tufiș. Cîțiva oameni erau aplecați asupra unui emițător a cărui antenă se pierdea în frunziș.

Nu departe de ei, așezat pe o piatră mare, Rudi fuma visător cu privirile îndreptate spre larg.

— S-a așezat pe fundul apei, anunță operatorul.

— De mult timp ? întrebă Robsky cu voce dogită, ca în zilele lui bune.

— A trebuit să înceteze emisiunea din pricina unui Zeke. A transmis că este gata să primească pe cei doi scufundători prin sas [1].

---

[1] Sas : compartiment între două uși etanșe prin care scafandri autonomi pot intra și ieși dintr-un submarin în imersie, putînd fi și folosit pentru evacuare în caz de

Un *ranger* îl ajută pe Ross să-și încingă Davis-ul cu circuit închis ; Rudi și-l puse pe al său. Robsky se prefăcea că nu-i vede pe cei doi echipîndu-se.

— Azimut doi-cinci-zero, la o milă depărtare ; veți da drept peste el, șopti unul dintre oameni, petrecînd lui Ross o busolă cu baie de ulei peste încheietura mîinii.

Auzind clipoceala pe care o stîrnea Rudi intrînd în apă, Robsky se apropie de Ross cu mîna întinsă. Chipul său încordat nu trăda nici o bucurie.

— Ai noroc că te întorci, Chest, mare noroc !

— Aproape că-mi vine să cred că l-am furat ! Dale nu-mi lăsase prea mult noroc la plecare.

Cineva deșurubă ventilul detentorului. Ross trecu tubul inelat al mușticului peste gluga neagră a costumului său.

— Aș vrea să-mi regăsesc echipa de scufundători, Bill, mărturisi clătinînd capul. Ce vrei, n-am fost niciodată un adept al masturbației intelectuale !

Îndoi genunchii, prinse mușticul în gură și se aruncă în apă fără a mai privi înapoi.

Prin apa limpede se putea vedea pînă la o distanță de peste cincisprezece metri și scafandrul de luptă regăsi senzația amețitoare de a pluti lipsit de greutate.

Se lăsă în picaj vreo zece metri și se întoarse pe spate, ca să poată vedea oglinda suprafeței.

Deasupra lui Rudi Beümann înaintă ritmic cu largi mișcări de foarfecă, cu brațele desfăcute de-a lungul trupului.

Ross ridică mai mult capul și i se păru că zărește umbrele lui John Raid și Stan Barett care, de la marginea nedeslușită a orizontului său, îl urmăreau cu învinovățirile lor mute.

„Niciodată n-am fost mai scîrbit!" își spuse el.

„O izbîndă splendidă!" își spunea cu mîndrie căpitanul Dale, care, în postul central de la Tomahawk, se pregătea să deschidă triumfător ușa blindată a sas-ului.

„Sandra! Sandra, în sfîrșit vin la tine!" își spunea într-una Rudi Beümann, beat de fericire.

Părul său blond, care îi crescuse în plete, flutura în apa limpede.

În fortăreața Tuyang-Hong, colonelul Tanaké, sprijinit de doi ofițeri, se apropia șchiopătînd de pat. Depuse sabia cu mînerul încrustat cu aur între degetele înțepenite ale șefului său — așa cum se cuvine unui samurai căzut pe cîmpul de luptă.

*

Pe malurile rîului Chindwin, un soldat din regimentul „Chindit" completa sîrguincios o pagină de caiet. Wong Hinh scria fiicei sale Liu.

Apărut 1971. Coli de tipar 7,25. C.Z. pentru bibliotecile mari 34—31. C.Z. pentru bibliotecile mici 34—31

Tiparul executat sub comanda nr. 882 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București. Republica Socialistă România